ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

15ΘΗΜΕΡΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΚΑΛΛΙΔΡΟΜΙΟΥ 12 — ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 627-469

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ { ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμαὶ 60.— Ἐξάμηνος δραχμαὶ 30.—Τιμὴ τεύχους δραχμαὶ 2.50
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δολλάρια 3. — Ἐξάμηνος δολλάρια 1,5.

ΕΤΟΣ ΙΒ'. | ΑΘΗΝΑΙ 1 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1964 | ΤΕΥΧΟΣ 261ον

25Η ΜΑΡΤΙΟΥ 1821

Ὑπὸ κ. **Ν. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ**

Ἡ Ἑλλάδα γιορτάζει σήμερα τὴν 25ην Μαρτίου τοῦ 1821. Τὸ μήνυμα τῆς Ἁγίας Λαύρας συγκλονίζει τὶς καρδιές μας. Ἐπὶ 143 χρόνια ὁ Ἑλληνισμὸς κατὰ τὴν ἡμέρα αὐτὴ ψάλλει ὕμνους γιὰ τὴν ἀθάνατη ἰδέα τῆς ἐλευθερίας. Καὶ ὅμως ὁ Ἕλληνας αἰσθάνεται καὶ πάλι τὴν ἀνάγκη νὰ στρέφη κάθε χρόνο τὸ νοῦ πρὸς αὐτή, γιατὶ πραγματικὰ τὸ γένος ξαναγιεννιέται καὶ ἀναβαπτίζεται στὴν ἱερὴ κολυμβήθρα τοῦ 1821. Ἐπὶ 400 χρόνια σκλαβιὰ τῆς χειρότερης μορφῆς σφυρηλατοῦσε τὶς ἁλυσίδες τῶν δυστυχισμένων Ἑλλήνων καὶ γενεὲς ὁλόκληρες εἶχαν ἀνατραφῆ καὶ εἶχαν χαθῆ μέσα στὸ σκοτάδι τῆς τυραννίας. Ἡ ἀναπνοὴ εἶχε στερηθῆ τὸ ὀξυγόνο τοῦ ἐλεύθερου ἀγέρα, τὸ πνεῦμα εἶχε δεσμευθῆ, οἱ γραικοὶ ἔσκυβαν τὸ κεφάλι, ἡ ζωὴ ἐμαραίνετο καὶ τοὺς ἀνθρώπους τοὺς μετεχειρίζοντο σὰν κτήνη. Ἡ Ἑλλάδα εἶχε σβηστῆ ἀπὸ τὸν παγκόσμιο χάρτη. Ὁ Ἕλληνας ἔχασε τὴν πατρίδα του!

Κάτω ὅμως ἀπὸ τὰ ἐρείπια διεσώζετο ἄσβεστη ἡ σπίθα τῆς ἐλευθερίας, ποὺ διετηρεῖτο ὄχι μόνο στὰ βουνὰ ἀπὸ τοὺς περίφημους ἁρματωλούς, ἀλλὰ καὶ στὴν πόλι καὶ στὰ χωριά, κρυμμένη κάτω ἀπὸ τὸ μαῦρο ράσο. Καὶ μαζὶ μὲ τὸν ἱερὸ κλῆρο θεματοφύλακες τῆς ἱερῆς αὐτῆς φλόγας ὑπῆρξαν καὶ οἱ Ἕλληνες δάσκαλοι μὲ τὸ «Κρυφὸ Σχολειό». Ἀλλὰ καὶ ὅταν τὰ σουλτανικὰ στίφη εἶχαν ἁπλωθῆ σ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα, ἡ χώρα αὐτὴ ποὺ γέννησε τὴν Ἐλευθερία, ποὺ ἀνέθρεψεν ἥρωες στὸν Μαραθῶνα, στὴ Σαλαμῖνα, στὶς Θερμοπύλες καὶ στὶς Πλαταιὲς γιὰ νὰ σώση τὸν πολιτισμὸ τῆς Εὐρώπης καὶ ὁλόκληρου τοῦ κόσμου, εἶχε γεννήσει τιτᾶνες τοῦ Πνεύματος ποὺ ἔλαμπαν σὰν φωτεινὰ ἀστέρια τοῦ εὐρωπαϊκοῦ χώρου. Εἶχε τὸν Ἀδαμάντιο Κοραῆ, τὸν Ἰωάννη Καποδίστρια, τὸν Ὑψηλάντη, τὸν Μαυροκορδᾶτο καὶ τοὺς πρωτεργάτες τῆς **«Φιλικῆς Ἑταιρίας»**, ἤτοι τὸν Ἐμμανουὴλ Ξάνθο, τὸν Ἀθανάσιο

Τσακάλωφ, τὸν Νικόλαο Σκουφᾶ καὶ τὸν Παναγιώτη Ἀναγνωστόπουλο.

Κάτω ἀπὸ τοὺς σιωπηλοὺς θόλους τοῦ ἐθνικοῦ τούτου ἐντευκτηρίου, οἱ Μεγάλοι Ἕλληνες πατριῶτες καὶ οἱ εὐγενεῖς φιλέλληνες ἐσφυρηλάτησαν μὲ ὑπομονή, στὸ ἀμόνι τοῦ δικαίου, τὰ θαυμαστὰ ὅπλα τῆς **Ἐλευθερίας** καὶ προπαρασκεύασαν τὸ ἐκτυφλωτικὸ φῶς τῆς 25ης Μαρτίου τοῦ 1821.

Ἡ ἑλληνικὴ ψυχὴ ἐξεγείρεται. Ἦλθε τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου. Ἦλθεν ἡ στιγμὴ νὰ διδάξῃ ἡ μικρὴ Ἑλλάδα στὸν κόσμο, πῶς οἱ δοῦλοι γίνονται ἐλεύθεροι. Τὸ ἀπαιτοῦσε ὁ ἀμείλικτος νόμος μιᾶς ἔνδοξης ἱστορίας τριῶν χιλιάδων ἐτῶν, τὸ ἀπαιτοῦσε ἡ δύναμι τοῦ πεπρωμένου τῆς Ἑλληνικῆς Φυλῆς.

Καὶ τὴ λαμπερὴ ἡμέρα τῆς 25ης Μαρτίου 1821, ἡμέρα τοῦ ἑορτασμοῦ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου, στὸ μοναστῆρι τῆς Ἁγίας Λαύρας, ὁ Μητροπολίτης Παλαιῶν Πατρῶν Γερμανὸς ὑψώνει τὴ σημαία τῆς Ἐλευθερίας ψάλλοντας: «Εὐαγγελίζου γῆ χαρὰν μεγάλην».

Οἱ σκλαβωμένοι Ἕλληνες, ξυπόλυτοι, χωρὶς ὅπλα, πεινασμένοι, δίνουν τὸν τρομερὸ ὅρκο «**Ἐλευθερία ἢ θάνατος**» καὶ τραγουδοῦν μὲ λαχτάρα τὸ θούριο τοῦ βάρδου τῆς ἐθνικῆς ἀναγεννήσεως, τοῦ μάρτυρος τῆς ἐλευθερίας, τοῦ Ρήγα Φεραίου:

«Καλύτερα μιᾶς ὥρας ἐλεύθερη ζωή,
παρὰ σαράντα χρόνια σκλαβιὰ καὶ φυλακή».

Καὶ ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ἡ ἱερὴ λαμπάδα τῆς Ἁγίας Λαύρας ἐφώτισε τὸ δρόμο πρὸς τὴ μεγάλη θυσία. Τὸ γιαταγάνι ἀνεμίζεται σὰν ἀστραπὴ μέσα στὸ ζοφερὸ σκοτάδι. Ἐτραντάχθη ὁλόκληρη ἡ Ἑλληνικὴ γῆ. Βροντοῦνε τὰ κλέφτικα καρυοφύλια κι ἀντιλαλοῦνε οἱ ἑλληνικοὶ λόγγοι καὶ τὰ βουνά, κι οἱ κάμποι.

Ξύπνησαν οἱ ραγιάδες ἀπὸ τὸ λήθαργο. Λεβέντες ἀδάμαστοι τινάχθηκαν ἐπάνω γιὰ νὰ σπάσουν τὶς βαρειὲς ἁλυσίδες. Ἀλλαλαγμὸς τραντάζει τὴν ξηρὰ καὶ θεόρατες φλόγες φωτίζουν τὰ πέλαγα. Εἶναι οἱ τυραννοκτόνοι τῆς ξηρᾶς, εἶναι ὁ πυρσὸς τοῦ Κανάρη καὶ οἱ πυρπολητὲς στὶς θάλασσες ποὺ ἀνοίγουν τὸ δρόμο γιὰ νὰ περάσῃ φωτισμένη ἡ πολυπόθητη «Ἐλευθερία». Εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ δὲν ἐλησμόνησαν ποτέ, ὅτι προέρχονται ἀπὸ τὴν εὐγενέστερη ἀριστοκρατία τοῦ κόσμου, ὅτι ὁ Ἐθνικὸς μας θυρεὸς φέρει τὸ ὑψηλὸν ἔμβλημα: «Αἰὲν Ἀριστεύειν καὶ ὑπείροχον ἔμμεναι ἄλλων»·

Οἱ Ἕλληνες τοῦ 1821 μὲ τὰ στήθια τους ἀνεχαίτισαν κατὰ τὸν Εον π.Χ. αἰῶνα τὴν Ἀσιατικὴ πλημμύρα. Τὸ «Μολὼν λαβὲ» καὶ τὸ «ὑπὸ σκιὰν πολεμήσωμεν» τοῦ Λεωνίδα στὶς Θερμοπύλες μὲ τοὺς τριακοσίους του ἥρωες, ποὺ τοὺς εἶχαν γαλουχήσει λύκαι-

νες μητέρες, ἐπανέλαβε μὲ τὴν πιὸ ἀγέρωχη πνοὴ ὁ λεβεντόκορμος Ἀθανάσιος Διᾶκος τῆς Ἀλαμάνας, μὲ τὸ «Σκυλιὰ κι ἂν μὲ σουβλίσατε ἕνας Γραικὸς ἐχάθη». Ὁ Ὀδυσσεὺς Ἀνδροῦτσος στὸ «Χάνι τῆς Γραβιᾶς», ὁ Θεόδωρος Κολοκοτρώνης στὸ Βαλτέτσι καὶ στὰ Δερβενάκια, ὁ Πετρόμπεης Μαυρομιχάλης στὴ Μάνη, ὁ Παπαφλέσσας στὸ Μανιακι, ὁ Κανάρης στὰ Ψαρά, ὁ Ἀνδρέας Μιαούλης στὰ πέλαγα, ὁ Γεώργιος Καραϊσκάκης στὴ Ρούμελη καὶ στὸ Ν. Φάληρο, ὁ Μᾶρκος καὶ ὁ Νότης Μπότσαρης στὸ Μεσολόγγι, οἱ Τζαβελλαῖοι στὸ Σοῦλι, οἱ ἀθάνατες ἡρωίδες τοῦ χοροῦ τοῦ θανάτου στὸ Ζάλογγο, καὶ τόσοι ἄλλοι ἥρωες τοῦ Ἀγῶνος τῆς Ἐθνικῆς μας Ἀνεξαρτησίας ἔστησαν τρόπαια δόξης, ἐστερέωσαν τὸ βάθρο τῆς Ἐλευθερίας καὶ θυμίσανε στὴν κοιμισμένη τότε Εὐρώπη, κάτω ἀπὸ τὴν τρομερὴ δύναμι τῆς Ἱερᾶς Συμμαχίας τοῦ Μέττερνιχ, ὅτι «ἡ μεγαλωσύνη στὰ Ἔθνη δὲν μετριέται μὲ τὸ στρέμμα, μὲ τῆς καρδιᾶς τὸ πύρωμα μετριέται καὶ μὲ τὸ αἷμα» καὶ ὅτι ἡ Ἑλλάδα δὲν εἶχε πεθάνει. Ἡ Ἑλλάδα πλάστηκε γιὰ νὰ ζῆ.

Ὁλόκληρος ἡ ἀνθρωπότης σταμάτησε τότε θαμπωμένη στὸ Μεσολόγγι, μπροστὰ στὸ βωμὸ τοῦ ὑψηλότερου ἀνθρώπινου ἰδανικοῦ, μπροστὰ στὸ θαῦμα, μπροστὰ στὸ ἐνδοξότερο μεγαλούργημα τῶν αἰώνων.

Ἐπὶ πέντε ὁλόκληρα χρόνια τὰ κανόνια βροντοῦσαν στὸ Μεσολόγγι. Κατὰ τὶς ζοφερὲς νύχτες οἱ ἦχοι ἔφταναν στὶς ἀκτὲς τῆς ὡραίας Ζακύνθου καὶ ἐμπνεόμενος ἀπὸ τὸν μεγάλο, τὸν τιτάνιο ἀγῶνα τῶν ἀγωνιστῶν, ὁ ποιητὴς τῶν «Ἐλεύθερων Πολιορκημένων» ἔγραψε τὸν Ἐθνικό μας Ὕμνο. Κατὰ τὴν ἡρωϊκὴ ἔξοδο τῶν ἡρώων, τὸ Μεσολόγγι παρεδόθη στὶς φλόγες καὶ στὸ πυρωμένο σίδερο, ἐνῶ ὁ Χρῆστος Καψάλης προχωροῦσε πρὸς τὸ ὁλοκαύτωμα κρατώντας στὸ χέρι τὸ δαυλό. Θυσία ὅμοια πρὸς αὐτὴ δὲν ὑπάρχει στὴν Ἱστορία. Δόξα ἄφθαρτη καὶ ποίημα καὶ θρῦλος ἔγινε.

Ἐὰν λοιπόν, μερικοὶ εἶχαν τὴν ἀντίληψι ὅτι ὁ ἀρχαῖος Ἑλληνισμὸς ἐξαντλήθηκε βιολογικὰ καὶ ὅτι οἱ νεώτεροι Ἕλληνες εἶναι ξένοι πρὸς τοὺς Μεγάλους Προγόνους των, οἱ καπνοὶ τῶν ἐρειπίων τοῦ ὁλοκαυτώματος τοῦ Μεσολογγίου καὶ τόσων ἄλλων ὁλοκαυτωμάτων καὶ ἡ θριαμβευτικὴ νίκη τῆς γενναίας Ἑλλάδος, ἀπέδειξαν ὅτι ἐπλανήθησαν. Διότι μόνον γνήσιοι Ἕλληνες ἦταν δυνατὸ νὰ φτειάξουν τὸ 1821· μόνον οἱ γνήσιοι ἀπόγονοι τῶν ὀλίγων στρατιωτῶν τοῦ Μιλτιάδου, ποὺ ὅταν ἐπετέθησαν κατὰ τῶν στρατιῶν τοῦ Ἀρταφέρνη, ἐξελήφθησαν ἀπὸ τοὺς Πέρσες ὡς τρελλοὶ λόγῳ τοῦ μικροῦ ἀριθμοῦ των· μόνον τὰ γνήσια παιδιὰ τῶν Λεόντων τοῦ Λεωνίδα, τὰ ὁποῖα ἀντίκρυσαν περιγελώντας καὶ μὲ στήθη γρανιτένια τοὺς λογχοφόρους τοῦ Μαρδονίου· μόνον οἱ ἄμεσοι διάδοχοι τοῦ Κωνσταντίνου, ὁ ὁποῖος πάνω στὴν ἀναπόφευκτη ἦττα καὶ

συμφορά, ἀνέβασε μὲ τὴν εὐγένεια τῆς στωικῆς του θυσίας τὴν τιμὴ τοῦ Βυζαντίου στό ὕψος παγκόσμιου Συμβόλου.

Αὐτὰ τὰ ἀπίστευτα ἔπη καὶ τρόπαια, ἀπὸ τὴν ἔπαρσι τῆς Σημαίας μὲ τὸ Σταυρὸ στὴν Ἅγια Λαύρα, ἕως τὴ μάχη τῆς Πέτρας, ὅπου οἱ λίγοι χωρὶς ὅπλα, χωρὶς μέσα, μετρήθηκαν μὲ μιὰ κολοσσιαία αὐτοκρατορία, κυνήγησαν συχνὰ τὰ στίφη της καὶ τοὺς στόλους της, καὶ ὑπόμεναν ἀπτόητοι δοκιμασίες καὶ καταστροφὲς πολὺ ἀνώτερες ἀπὸ τὴν ἀνθρώπινη ἀντοχή, εἶναι καρπὸς τῆς ἑλληνικῆς γῆς, τοῦ ἑλληνικοῦ αἰθέρα, τοῦ ἑλληνικοῦ αἵματος, εἶναι περίληψι καὶ ἐπιστροφὴ ὅλων τῶν αἰώνων τῆς ἑλληνικῆς σταδιοδρομίας, εἶναι στῆλες φωτεινὲς ποὺ φθάνουν στὸν οὐρανὸ καὶ φωτίζουν τὰ Παγκόσμια Χρονικά.

Δικαιοῦνται λοιπὸν σήμερα νὰ θυμηθοῦν τὴν ἀλήθεια αὐτὴ οἱ σύγχρονοι Ἕλληνες, οἱ ὁποῖοι ἔκαμαν ἔργα ἰσάξια τῆς σημερινῆς θρυλικῆς ἐπετείου. Γιατὶ καὶ τὸ 1912-1913 καὶ ἡ συμβολή μας στὸν Α' Παγκόσμιο Πόλεμο (1914-1918) καὶ τὸ ἀποκορύφωμα τοῦ Β' Παγκοσμίου Πολέμου (1939 - 1945), μὲ τὰ ἀνυπέρβλητα τρόπαια καὶ τὶς φρικιαστικὲς θυσίες, ἡ ἔνδοξη ἀνάβαση στὶς κορφὲς τῆς Πίνδου, τοῦ Γράμμου καὶ τοῦ Βίτσι καὶ τὸ ἀστραποβόλημα τῆς ἑλληνικῆς λόγχης στὴ μακρυνὴ Κορέα εἶναι πτυχὲς ποὺ φωτίζονται ἀπ' εὐθείας ἀπὸ τὴ λάμψι τῆς Ἁγίας Λαύρας καὶ ποὺ ἐπεβεβαίωσαν τὴ συνέχεια καὶ τὴν πορεία πρὸς τὰ Ἄνω τῆς Ἑλλάδος μὲ σφραγίδες Δόξας καὶ Τιμῆς.

Αὐτοὶ οἱ γενναῖοι μαχητές, οἱ ἐλευθερωτές, οἱ δαδοῦχοι ἀλλὰ καὶ πρόμαχοι τοῦ εὐρωπαϊκοῦ πολιτισμοῦ, τὸν ὁποῖον πολλὲς φορὲς ἔσωσαν ἀπὸ ὁρμητικὰ κύματα τῶν βαρβάρων καὶ ἐθυσιάσθησαν γιὰ τὴν ἐθνικὴ καὶ παγκόσμια ἐλευθερία, ἀνέτρεψαν τοὺς νόμους τῆς ὕλης καὶ ἀπέδειξαν στὸν κόσμο ὅτι τὸ ἰσχυρότερο ὅπλο στὴν ἀνθρωπότητα εἶναι, καὶ θὰ εἶναι πάντοτε ἡ ἀνθρώπινη ψυχή.

Ἡ ἀνάμνησις μὲ εὐγνωμοσύνη τῶν θυσιῶν, τῶν θριάμβων καὶ τῶν τροπαίων τῶν ἡρώων τοῦ 1821, γιὰ τὸ εὐγενέστερο ἀνθρώπινο ἰδανικὸ τῆς Ἐλευθερίας, ἐκπαιδεύει τὶς ψυχές μας καὶ γιὰ τὶς μεγάλες ὧρες τοῦ μέλλοντος

Ἀπὸ τὰ βάθη τῶν αἰώνων τὸ θαῦμα τῆς ἡρωικῆς μας φυλῆς συνεχίζεται.

Τὸ θαῦμα τοῦ χρυσοῦ αἰῶνος τῶν Ἀθηνῶν εἶναι ἐκπληκτικὸ ὡς ἐκδήλωσι πνεύματος. Τὸ θαῦμα ὅμως τῶν ἡρώων τοῦ 1821, τῆς μεγάλης καὶ ἱστορικῆς σημερινῆς ἐπετείου, εἶναι ἐκπληκτικὸ καὶ ὡς ἐκδήλωσις ψυχικοῦ μεγαλείου.

Γι' αὐτὸ ἡ σκιὰ τοῦ Μυστρὰλ γυμνωμένη ψιθυρίζει:

«Ἂν εἶναι νὰ πεθάνουμε γιὰ τὴν Ἑλλάδα,
θεία εἶναι ἡ Δάφνη. Μιὰ φορὰ κανεὶς πεθαίνει!».

Ν. Α.

ΗΜΕΡΗΣΙΑ ΔΙΑΤΑΓΗ

ΤΟΥ ΥΦΥΠΟΥΡΓΟΥ ΕΠΙ ΤΩΝ ΕΣΩΤΕΡΙΚΩΝ κ. Ν. ΕΞΑΡΧΟΥ ΕΠΙ ΤΗ ΕΘΝΙΚΗ ΕΠΕΤΕΙΩ ΤΗΣ 25ης ΜΑΡΤΙΟΥ 1821

Ἡ 25η Μαρτίου τοῦ 1821 συμβολίζει δι' ἡμᾶς τοὺς Ἕλληνας τὴν ἐν τῷ ἑλληνικῷ χώρῳ ἐθνικὴν καὶ δημοκρατικὴν ἀναδημιουργίαν.

Τὴν ἡμέραν ταύτην οἱ ἀγωνισταὶ τοῦ 21, μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ μὲ τὸ ἐγερτήριον σάλπισμα τῆς Ἁγίας Λαύρας, ἐδόνησαν τὰς καρδίας ὅλων τῶν Ἑλλήνων, ὅλων τῶν ἐπὶ γῆς ἀνθρώπων.

Ἐσάλπισαν τὴν ἰδέαν τῆς ἐθνικῆς ἀνεξαρτησίας καὶ ἐν ταὐτῷ τὴν ἰδέαν τῆς Ἀριστοτελικῆς Φιλότητος, τὴν ἰδέαν τῆς Δημοκρατίας τοῦ Πλάτωνος, τὴν ἰδέαν τῆς Χριστιανικῆς Ἀγάπης.

Παράγων τῆς Δημοκρατίας καὶ φορεὺς τῆς Ἐλευθερίας ὁ Ἕλλην εἶχε τότε, καὶ ἔχει πάντοτε, ὡς πανοπλίαν του τὰ ὑψηλὰ δόγματα τῆς Ἐλευθερίας, προσωπικῆς, πολιτικῆς καὶ ἐθνικῆς.

Ἠγωνίσθη τότε καὶ ἐθυσιάσθη, ὅπως πάντοτε ἀγωνίζεται καὶ ἐν ἀνάγκῃ θυσιάζεται, διότι ὑπῆρξεν ὁ γεννήτωρ καὶ κατέστη ὁ θεματοφύλαξ τῶν πανανθρωπίνων αὐτῶν ἰδανικῶν.

Ἡ Ἑλλὰς ἀπὸ τοῦ 1821 καθίσταται καὶ πάλιν εἰς τὰς κρισίμους στιγμὰς τοῦ κόσμου ὁ φωτοδότης τῆς οἰκουμένης.

Τὰ μετὰ τὴν ἅλωσιν 400 χρόνια τῆς ἐθνικῆς νάρκης, ὄχι μόνον δὲν ἔσβησαν τὴν φλόγα τῆς πίστεως, ἀλλὰ καὶ μᾶς προσφέρουν πάντοτε τὴν ἔννοιαν τῆς ἐν Τάφῳ ζωῆς, ἐν ᾧ τὸ 1821 μᾶς παρέχει ὁλοφάνερα τὴν ἐκ νεκρῶν ἀνάστασιν.

Εἰς τὴν ὑλικὴν δύναμιν τοῦ κατακτητοῦ οἱ πρόγονοί μας τοῦ 1821, καὶ οἱ μεταγενέστεροι, ἀντέταξαν τὴν πίστιν μόνον καὶ τὰ ἰδανικά, ὅπως ἐπιγραμματικῶς ἐξεφράσθησαν «Ἐλευθεριὰ ἢ Θάνατος».

Αἱ κακουχίαι, τὰ βασανιστήρια, αἱ ταπεινώσεις, ἐθωράκισαν τὴν ἀπόφασίν των, ἢ νὰ ζήσουν ἐλεύθεροι ἢ νὰ ἀποθάνουν.

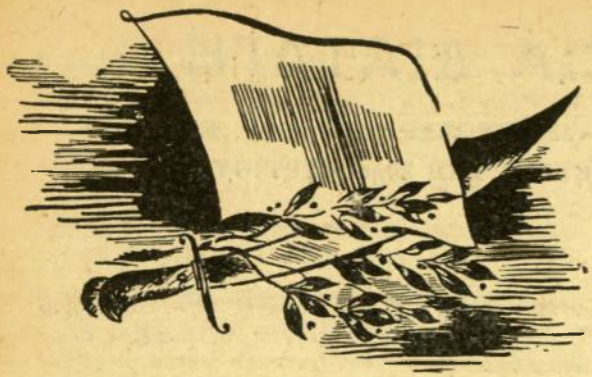
Καὶ ἐνίκησαν. Διότι ἡ γνῶσις τῶν ἰδεωδῶν τούτων καὶ ὄχι ἡ βία, ἡ γενναιότης, ὁ ἀλτρουισμός, ἡ αὐταπάρνησις, ἦσαν τότε καὶ θὰ παραμένουν ἐσαεὶ ἀμετάθετοι συντελεσταὶ τῆς νίκης καὶ χαρακτηριστικὰ τῆς φυλῆς τῶν Ἑλλήνων.

Κατὰ τὴν σημερινὴν ἐθνικὴν ἐπέτειον τῆς 25ης Μαρτίου ἂς στρέψωμεν εὐλαβικῶς τὸ τιμητικόν μας βλέμμα εἰς τοὺς μαρτυρικοὺς ἐκείνους πνευματικοὺς καὶ φυσικοὺς προγόνους μας, οἱ ὁποῖοι μὲ τὸ αἷμα των ἐκληροδότησαν εἰς ἡμᾶς Πατρίδα ἐλευθέραν, ἐλευθέραν ζωὴν καὶ ἐλευθέραν ἀνάπτυξιν.

Ἀξιωματικοὶ καὶ ἄνδρες τῶν Σωμάτων Ἀσφαλείας καὶ τῆς Πυροσβεστικῆς Ὑπηρεσίας, ὁ ἀγὼν ἐκείνων δὲν ἐτερματίσθη. Ἀφανεῖς σεῖς συνεχίσατε τῶν ἐθνικῶν παραδόσεων, ἐξακολουθῆστε μὲ πίστιν εἰς τὸν Θεὸν καὶ τὸν Βασιλέα ἡμῶν, μὲ τὴν ἰδίαν ἐκείνων αὐταπάρνησιν, νὰ ὑπηρετῆτε τὸν ὑπέροχον Λαόν, ἐν τῇ πεποιθήσει ὅτι ὁ θεσμὸς τῆς Δημοκρατίας πάντοτε βελτιοῦται, ὁ πολίτης θὰ ἐξυψώνεται καὶ τὸ Ἔθνος αἰωνίως θὰ ζῇ.

Ζήτω ἡ Ἑλλάς!

Ὁ Ὑφυπουργὸς
ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΕΞΑΡΧΟΣ

ΤΟ ΜΗΝΥΜΑ ΤΟΥ 1821

Ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Α΄ κ. **ΧΑΡΑΛ. ΣΤΑΜΑΤΗ**

Β΄ (Τελευταῖον)

Οἱ πρόγονοί μας ἔφθασαν εἰς τὸ Εἰκοσιένα ὕστερα ἀπὸ τετρακοσίων ἐτῶν ἀπίστευτες θυσίες καὶ ὁλοκαυτώματα, ὕστερα ἀπὸ τὸ μεγαλειῶδες ἐκεῖνο πνεῦμα ποὺ ἐκαλλιεργήθη ἐπίμονα ἀπὸ τὴν Χριστιανικὴν πίστιν καὶ ἀπὸ τὴν αἴγλην ὅ, τι τοῦ ἑλληνικοῦ κατὰ τὸ παρελθόν. Ξεκίνησαν πρὸς τὴν ἐπανάστασιν μὲ ψυχήν, ἔνστικτον καὶ δύναμιν τὴν Ὀρθοδοξίαν καὶ τὸ Βυζάντιον, ἀλλὰ καὶ μὲ τὴν μαγείαν, τὴν μακρινὴν αἴγλην καὶ τὴν ὑπερηφάνειαν τῆς «Ἑλληνικῆς τελειότητος» ποὺ ἐνέπνεεν ἡ ἀρχαία Ἑλλάς. Καὶ δὲν ἐγνώριζαν φυσικά, οὔτε ἦτο δυνατὸν νὰ γνωρίζουν, ὅτι τὸ ἔργον τους ἐκεῖνο θὰ ὑπερέβαινε κατὰ πολὺ τὴν σημασίαν ἑνὸς συγκεκριμένου ἐθνικοῦ ἀγῶνος· ὅτι θὰ ἐλάμβανε τὸ μέρος τῶν Ἑλλήνων ἡ παγκόσμιος ἱστορικὴ συνείδησις, ὅτι θὰ κατεδικάζετο ἀπὸ ὅλους τοὺς λαοὺς ὁ ἀσιατικὸς μωαμεθανισμὸς καὶ θὰ ἐκρίνετο ἡ ἔκβασις τοῦ ἀγῶνος ὡς ἱστορικὴ πρᾶξις δικαιοσύνης τῆς πολυαιωνίου ἀντιδικίας ἑλληνικῆς χριστιανοσύνης καὶ ἀσιατικοῦ μωαμεθανισμοῦ. Ὅτι θὰ κατεδικάζετο ἡ ὕλη καὶ θὰ ἐδίδετο ἡ θέσις ἡ ἁρμόζουσα εἰς τὸ Πνεῦμα, ἀφοῦ οἱ Ἕλληνες, ἔστω καὶ δοῦλοι καὶ ἀπαίδευτοι τότε, ἀνῆκον εἰς τὴν φυλὴν ποὺ ἀντεπροσώπευε τὸ Πνεῦμα, οἱ ἄλλοι δέ, οἱ δυνάσται οἱ πολυπληθεῖς καὶ οἱ ἰσχυροί, ἀνῆκον μόνον εἰς τὴν ὕλην καὶ τὸν σκοταδισμὸν τῶν ἀσιατικῶν σπηλαίων. Ἐγνώριζαν καλῶς ὅμως οἱ πρόγονοι ποὺ ἔφθασαν εἰς τὸ 1821 ὅτι τὴν αἱματοβαμένην αὐτὴν γῆν, τὴν χώραν παλαιῶν θεῶν καὶ ἡμιθέων τοῦ βυζαντινοῦ κύκλου, τὴν ἐκατοικοῦσεν ἕνας λαὸς ποὺ δὲν ἠνείχετο τὴν καταισχύνην, ἕνας λαὸς ποὺ δὲν ἐδαμάζετο ἀπὸ τὰ βασανιστήρια καὶ περιφρονοῦσε τὸν θάνατον. Ἐγνώριζαν ὅτι τὴν γῆν των τὴν κατοικοῦσαν καὶ τότε γνήσιοι ἀπόγονοι Σαλαμινομάχων καὶ Μαραθωνομάχων, ἄνθρωποι οἱ ὁποῖοι ἐδημιουργοῦσαν, ἄνθρωποι ποὺ κατέκτων τὸν κατακτητὴν μὲ τὴν δύναμιν τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ πνεύματος. Μὲ αὐτὰ τὰ ἰδανικὰ πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τὸν συνάνθρωπον, μέσα ἀπὸ τὰ δάκρυα καὶ τοὺς πόνους, πίσω ἀπὸ τοὺς νεκρούς, τὸ Γένος ὀρθώθηκε καὶ διεξεδίκησε τὴν ἐλευθερίαν του χωρὶς νὰ ἀγνοῇ πόσον δυσμενὴς παρουσιάζετο ἡ διεθνὴς συγκυρία, πόσον ἀκατάλληλος ἀπὸ ἀπόψεως διεθνοῦς κλίματος ἦτο ἡ στιγμὴ τὴν ὁποίαν ἐπέλεξε διὰ νὰ ἀποτινάξῃ τὸν τουρκικὸν ζυγόν.

***

Ἡ ἱστορικὴ πραγματικότης ὁμιλεῖ λίαν παραστατικώτατα διὰ τὸ πλέον ἀκατάλληλον τῆς στιγμῆς ποὺ ἐπέλεξαν οἱ Ἕλληνες νὰ καταλύσουν τὰ δεσμά των. Ἡ ἀρχὴ τῆς διατηρήσεως τῶν ὑφισταμένων καθεστώτων, ἔστω καὶ διὰ βιαίας ἐπεμβάσεως τρίτης χώρας, εἶχεν ἐπιβληθῇ ἀπολύτως εἰς τὰς διεθνεῖς σχέσεις. Οὕτω αἱ ἐπαναστατικαὶ κινήσεις εἰς τὴν Ἱσπανίαν καὶ τὸ Πεδεμόντιον, αἱ ἄλλαι ἐπαναστατικαὶ κινήσεις εἰς τὰς δύο Σικελίας, αἱ ὁποῖαι ἀπέβλεπον εἰς τὴν καθιέρωσιν συνταγματικοῦ τρόπου διακυβερνήσεως, κατεπνίγησαν ὑπὸ γαλλικῶν καὶ αὐστρια-

κῶν στρατευμάτων. Τὸ ἴδιον θὰ συνέβαινεν καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἐὰν ἡ Ὀθωμανικὴ Αὐτοκρατορία ἦτο μέλος τῆς συμμαχίας τῶν ἀπολυταρχικῶν κρατῶν καὶ ἐὰν δύο ἐξ αὐτῶν, ἡ Ρωσία καὶ ἡ Αὐστρία, δὲν εἶχον βλέψεις ἐπὶ τῶν ἐδαφῶν της. Ἡ μοναδικὴ ὅμως αὐτὴ εὐτυχὴς συγκυρία δὲν ἠμπόδισε τὰς Μεγάλας Δυνάμεις νὰ διαμηνύσουν εἰς τὸν Σουλτάνον ὅτι οὐδέποτε καὶ εἰς οὐδεμίαν περίπτωσιν θὰ ὑπεστήριζον τοὺς «ἐχθροὺς τῆς τάξεως», δὲν ἠμπόδισε τὸν Μέττερνιχ νὰ σπεύσῃ νὰ δηλώσῃ ὅτι ἐὰν ἀπαγχονισθοῦν, στραγγαλισθοῦν, ἀνασκολοπισθοῦν 500 χιλιάδες ἐκ τῶν Ἑλλήνων ἐπαναστατῶν, οὐδεὶς θὰ ἐνοχληθῇ...

Ἡ ἱστορικὴ πραγματικότης ὁμιλεῖ ἀκόμα διὰ πολλὰς ἐπαναστάσεις ποὺ προηγήθησαν τῆς ἑλληνικῆς καὶ εἶχον ἀνοίξει τὸν δρόμον πρὸς τὴν κατεύθυνσιν τῆς αὐτοδιαθέσεως. Εἶχον εἰδικώτερον προηγηθῇ ἡ ἀμερικανικὴ καὶ ἡ γαλλικὴ ἐπαναστάσεις, ἀλλὰ αἱ δέκα τρεῖς τότε Πολιτεῖαι τῆς Βορ. Ἀμερικῆς εἶχον τὴν ἐνεργὸν ὑποστήριξιν τῆς Γαλλίας, τῆς μεγαλυτέρας δυνάμεως τῆς ἐποχῆς, καὶ οἱ Γάλλοι ἐπαναστάται διέθετον τὴν ἰσχύν τῆς χώρας των, ἐνῶ οἱ Ἕλληνες ἔδραξαν τὰ ὅπλα καὶ ἀνεφώνησαν τὴν ἰαχὴν «Ἐλευθερία ἢ Θάνατος» μὲ μοναδικὸν σύμμαχον τὴν ἰδέαν. Εἶχον προηγηθῇ πολλαὶ ἐπαναστάσεις μὲ κίνητρον πολλοὺς καημοὺς τῶν λαῶν, διὰ ψωμί, ἰσότητα, παραχώρησιν περισσοτέρων δικαιωμάτων, ἐνῶ ἡ ἑλληνικὴ ἐπανάστασις ἐκινήθη καὶ ἐνεψυχώθη ἀπὸ τὸν αἱματηρὸν καημὸν τῆς ἐλευθερίας καὶ μόνον. Οὐδεμία ἄλλη ἐπανάστασις ἔχει νὰ παρουσιάσῃ τὸν ἑλληνικὸν θρίαμβον τῆς ἰδέας καὶ τοῦ πόθου πρὸς τὴν ἐλευθερίαν, οὐδεμία ἄλλη ἐπανάστασις ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ ὅτι πέραν τῶν ἀριθμῶν καὶ τῶν μέσων, ὅ, τι κυρίως ἐνδιαφέρει εἶναι ἡ ἀπόφασις τῆς θυσίας. Καὶ δὲν ὑπάρχει εἰς τὴν ἱστορίαν παράδειγμα λαοῦ ὁ ὁποῖος νὰ ἐπέδειξε τόσην ἱστορικὴν μνήμην καὶ τόσην ἀντοχὴν εἰς τὸ ἀποπνικτικὸν περιβάλλον μιᾶς μακρᾶς καὶ σκληρᾶς δουλείας.

Οἱ πρόγονοί μας τοῦ Εἰκοσιένα ἀπεφάσισαν νὰ ἀποδείξουν εἰς τὴν ἀνθρωπότητα ὅτι ἡ Ἑλλὰς ἦτο ζῶσα πραγματικότης καὶ ὄχι νεκρὰ ἀνάμνησις, ὅτι ὁ ἑλληνικὸς λαὸς ὑπῆρχε καὶ ἐμάχετο μὲ ἀγωνιστικὴν διάθεσιν τόσον ἔντονον, μὲ ἐπιθυμίαν διὰ τὴν ἐλευθερίαν τόσον ζωηράν, ὥστε ἠσθάνετο τὸν ἑαυτόν του ἱκανὸν νὰ παραμερίσῃ οἱονδήποτε ἐμπόδιον. Ἀπεφάσισαν οἱ πρόγονοί μας νὰ μὴ πεθάνουν, νὰ μὴ σβήσῃ ὁ Ἑλληνισμός, καὶ μέσα εἰς αὐτὴν τὴν ἀπόφασιν ἔρριξαν τὴν ζωήν τους, τὴν οἰκογένειά τους, τὰ πάντα. Εἶναι διάχυτος αὐτὴ ἡ ἀπόφασις εἰς τὰς πλήρεις πόνου καὶ οὐσίας προκηρύξεις τους πρὸς τοὺς «Ἕλληνας ἀδελφούς», ὅπως προσεφωνοῦντο μεταξύ των, εἶναι διάχυτος εἰς τὰς προκηρύξεις τους πρὸς τὸν ἐνθουσιώδη εὐρωπαϊκὸν φιλελληνισμόν, ποὺ ἐκεῖνον τὸν καιρὸν μόνον Ἀρχαία Ἑλλάδα ἔβλεπε μπροστά του καὶ ἤθελε νὰ τὴν ἴδῃ ξαναγεννημένη μὲ τοὺς ἀγῶνας καὶ τὰς ἡρωϊκὰς μορφὰς τῶν ἀγωνιστῶν τοῦ 1821, εἶναι διάχυτος εἰς τὰς προκηρύξεις πρὸς τὰς εὐρωπαϊκὰς κυβερνήσεις. Ἡ πρώτη προκήρυξις ποὺ ἀπηύθυνεν ὁ Πέτρος Μαυρομιχάλης πρὸς τὰς εὐρωπαϊκὰς Αὐλὰς τὴν 25ην Μαρτίου, ἤτοι δύο ἡμέρας ἀφ' ὅτου οἱ ἡρωϊκοὶ Μανιᾶται ἐξεχύνοντο πρῶτοι εἰς τὴν πεδιάδα τῶν Καλαμῶν καὶ κατελάμβανον τὴν πρωτεύουσα τῆς Μεσσηνίας, ἐτέλουν δὲ εὐθὺς ἀμέσως, ἐν μέσῳ κατανυκτικῆς συγκινήσεως, πάνδημον δοξολογίαν παρὰ τὸν ποταμὸν Νέδοντα ὑπὸ εἴκοσι πέντε ἱερέων πρὸς τὸν Παντοκράτορα, εἶναι ἀρκούντως ἐνδεικτικὴ τῶν πόθων τοῦ ὑποδούλου Ἕλληνος, τῆς μεγάλης ἀποφάσεως νὰ ἀπολυτρωθῇ τὸ Γένος ἀπὸ τὰ δεινά του:

ΠΡΟΚΗΡΥΞΙΣ

Πρὸς τὰς εὐρωπαϊκὰς Αὐλὰς ἐκ μέρους τοῦ φιλογενοῦς Ἀρχιστρατήγου τῶν Σπαρτιατικῶν στρατευμάτων Πέτρου Μαυρομιχάλη καὶ τῆς Μεσσηνιακῆς Γερουσίας τῆς ἐν Καλαμάτῃ.

Ὁ ἀνυπόφορος ζυγὸς τῆς ὀθωμανικῆς τυραννίας εἰς τὸ διάστημα ἑνὸς καὶ ἐπέκεινα αἰῶνος, κατήντησεν εἰς μίαν ἀκμήν, ὥστε νὰ μὴ μείνῃ ἄλλο εἰς τοὺς δυστυχεῖς Πελοποννησίους Ἕλληνας, εἰμὴ μόνον πνοὴ καὶ αὐτὴ διὰ νὰ ὠθῇ κυρίως τοὺς ἐγκαρδίους ἀναστεναγμούς των. Εἰς τοιαύτην ὄντες ἀθλίαν κατάστασιν, ἐστερημένοι ἀπὸ ὅλα τὰ δίκαιά μας, μὲ μίαν γνώμην ὁμοφώνως ἀπε-

φασίσαμεν νὰ λάβωμεν τὰ ἅρματα καὶ νὰ ὁρμήσωμεν κατὰ τῶν τυράννων. Πᾶσα πρὸς ἀλλήλους φατρία καὶ διχόνοια, καρποὶ τῆς τυραννίας, ἀπερρίφθησαν εἰς τὸν βυθὸν τῆς λήθης καὶ ἅπαντες πνέομεν πνοὴν ἐλευθερίας. Αἱ χεῖρες μας ὅπου ἦσαν δεδεμέναι μέχρι τοῦ νῦν ἀπὸ τὰς σιδηρᾶς ἁλύσους τῆς βαρβαρικῆς τυραννίας, ἐλύθησαν καὶ ἔλαβον τὰ ὅπλα κατὰ τῶν τυράννων. Οἱ πόδες μας οἱ περιπατοῦντες ἐν νυκτὶ καὶ ἡμέρᾳ εἰς τὰς ἀγκαρεύσεις τῆς ἀσπλαχνίας, τρέχουν εἰς ἀπόκτησιν τῶν δικαιωμάτων μας. Ἡ κεφαλή μας ἡ κλίνουσα τὸν αὐχένα ὑπὸ τὸν ζυγὸν τὸν ἀπετίναξε, καὶ ἄλλο δὲν φρονεῖ εἰμὴ τὴν ἐλευθερίαν. Ἡ γλῶσσα μας ἡ ἀδυνατοῦσα εἰς τὸ νὰ προφέρῃ λόγον, ἐκτὸς τῶν ἀνωφελῶν παρακλήσεων πρὸς ἐξιλέωσιν τῶν τυράννων, τώρα μεγαλοφώνως φωνάζει καὶ κάμνει νὰ ἀντηχῇ τὸ γλυκύτατον ὄνομα τῆς ἐλευθερίας. Ἐν ἑνὶ λόγῳ ἀπεφασίσαμεν ἢ νὰ ἐλευθερωθῶμεν ἢ νὰ ἀποθάνωμεν. Διὸ καὶ παρακαλοῦμεν τὴν συνδρομὴν ὅλων τῶν ἐξευγενισμένων εὐρωπαϊκῶν ἐθνῶν, ὥστε νὰ δυνηθῶμεν νὰ φθάσωμεν εἰς τὸν ἱερὸν καὶ δίκαιον σκοπόν μας, καὶ νὰ λάβωμεν τὰ δίκαιά μας καὶ νὰ ἀναστήσωμεν τὸ τεταλαιπωρημένον Ἑλληνικὸν Γένος μας. Δικαίῳ τῷ λόγῳ ἡ μήτηρ μας ἡ Ἑλλάς, ἐκ τῆς ὁποίας καὶ σεῖς ἐφωτίσθητε, ἀπαιτεῖ ὅσον τάχιστα τὴν φιλάνθρωπον συνδρομήν σας, διὰ τὴν ὁποίαν καὶ ἡμεῖς θέλομεν δείξει ἐν καιρῷ πραγματικῶς τὴν εὐγνωμοσύνην μας.

Ἐν τῷ Σπαρτιατικῷ στρατοπέδῳ Καλαμάτας τῇ 25 Μαρτίου 1821.

ΠΕΤΡΟΣ ΜΑΥΡΟΜΙΧΑΛΗΣ, ἡγεμὼν καὶ ἀρχιστράτηγος καὶ ἡ Μεσσηνιακὴ Γερουσία ἡ ἐν Καλαμάτᾳ (1)

***

Ἡ μεγάλη συνέχεια τοῦ Ἑλληνισμοῦ, τὸ ἡρωϊκὸν σάλπισμα τοῦ 1821 διὰ τὴν ἐθνικήν μας παλιγγενεσίαν, διὰ τὴν ἑνώπιον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων διακήρυξιν τῆς ἀποφάσεως νὰ δημιουργηθῇ ἀνεξάρτητον ἑλληνικὸν κράτος, κατέπληξαν τὴν διεθνῆ κοινὴν γνώμην. Ἐχρειάσθη νὰ λάμψουν ὡς σάπφειροι ἡ Ἁγία Λαύρα καὶ ἡ Τριπολιτσά, ἡ Ἀλαμάνα καὶ ἡ Γραβιά, τὸ Μανιάκι καὶ τὸ Μεσολόγγι, ὅλοι οἱ χῶροι ἀπὸ Ταινάρου μέχρις Ὀλύμπου καὶ ἀπὸ Ἰονίου πελάγους μέχρι τῶν μικρασιατικῶν παραλίων διὰ νὰ διαδεχθῇ τὴν ἔκπληξιν ὁ θαυμασμός, καὶ ὁ θαυμασμὸς νὰ ὁδηγήσῃ εἰς τὸ Ναυαρῖνον. Ἐχρειάσθη νὰ πληρωθῇ τὸ χάος μὲ μυριάδες πτώματα, νὰ γεννήσουν νέους Ἡρακλεῖς οἱ στερηὲς καὶ οἱ θάλασσες, νὰ ἀναστηθοῦν Θερμοπύλες καὶ Μαραθῶνες, νὰ ξαναζήσουν Ἀκρῖτες, Βουλγαροκτόνοι καὶ Παλαιολόγοι καί, πρὸ παντὸς νὰ ξαναλάμψῃ τὸ «Ἐν τούτῳ νίκα» διὰ νὰ καρποφορήσῃ ὁ σπόρος τῆς Ἐλευθερίας. Ἐχρειάσθησαν ἀγῶνες ποὺ μόνον Ἕλληνες ἠμποροῦσαν νὰ διεξαγάγουν, θυσίες ποὺ μόνον Ἕλληνες ἐγνώριζαν νὰ ὑφίστανται. Ἂν ἐκείνη ἡ νίκη τοῦ πνεύματος κατὰ τῆς ὕλης ἔκαμε τὴν πολιτισμένην ἀνθρωπότητα νὰ ὑμνήσῃ διὰ μίαν ἀκόμη φορὰν τὸν χῶρον τοῦ Πλάτωνος, τοῦ Ἀριστοτέλους καὶ τοῦ Σωκράτους, καὶ νὰ στείλῃ ἔμπρακτον μήνυμα εὐγνωμοσύνης εἰς τὸν τόπον τοῦ Παρθενῶνος, ἂν τὴν ἰδίαν νίκην ἐχαιρέτησε μὲ σεβασμὸν ἡ οἰκουμένη εἰς ὅλους τοὺς μετέπειτα καὶ μέχρι σήμερον τιτανείους ἀγῶνας τοῦ Ἑλληνισμοῦ, τὸ χρέος μας σήμερα προβάλλει ἐπιτακτικώτερον: Νὰ μὴ ἀκολουθήσωμεν μόνον τὸν δρόμον ποὺ μᾶς ἄνοιξαν οἱ πρόγονοι, οἱ πατέρες καὶ οἱ μεγάλοι ἀδελφοὶ ἀπὸ τριῶν χιλιετηρίδων μέχρι χθές, μέχρι σήμερον. Ἀλλὰ νὰ καταστήσωμεν συνείδησιν ὅτι δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ζῶμεν οὔτε στιγμὴν ἔξω ἀπὸ αὐτὸν τὸν δρόμον, τὸν δρόμον ποὺ καθορίζει ὁ Μέγας, ὁ Ἱστορικός, ὁ Πανανθρώπινος ρόλος τῆς γῆς τοῦ Παρθενῶνος.

ΧΑΡΑΛ. ΣΤΑΜΑΤΗΣ

(1) Ὡς ἐξηκριβώθη ἀργότερον, ἡ Μεσσηνιακὴ Γερουσία ἀπετελέσθη ἐκ τῶν Π. Μαυρομιχάλη, Θ. Κολοκοτρώνη, Δ. Παπαφλέσσα, Ἀναγνωσταρᾶ, Νικηταρᾶ καὶ Κυριακοῦ. Ἀποτελεῖ αὕτη τὴν ἀπαρχὴν τοῦ πρώτου ἑλληνικοῦ τοπικοῦ ἐλευθέρου πολιτειακοῦ ὀργανισμοῦ.

ΔΡΑΜΑΤΑ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΙΣΑΓΟΜΕΝΩΝ ΕΝΤΟΣ ΙΔΡΥΜΑΤΩΝ ΚΑΙ Η ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΣΙΣ ΤΩΝ ΥΠΟ ΤΟ ΦΩΣ ΤΗΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Ὑπὸ τοῦ Καθηγητοῦ τῆς Ἐγκληματολογίας εἰς τὴν Πάντειον Ἀνωτάτην Σχολὴν Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν κ. ΙΩΑΝΝΟΥ ΠΑΠΑΖΑΧΑΡΙΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Πάντως ἓν εἶναι βέβαιον, ἤτοι ὅτι τὰ ἐξώγαμα τέκνα ἐστερήθησαν τῆς πατρικῆς ἀγάπης.

Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει θὰ ἔκαμέ τις ἴσως τὴν παρήγορον ὑπόθεσιν ὅτι τοὐλάχιστον τὰ ἐκτὸς τοῦ γάμου γεννηθέντα παιδία ἀγαπῶνται ὑπὸ τῆς μητρός των. Ἡ ὁποία θὰ ἔρριψε βεβαίως ὅλην της τὴν ἀγάπην ἐπ' αὐτῶν, ἵνα ἀνεύρῃ τὴν παρηγορίαν διὰ τὴν ἐγκατάλειψιν. Δυστυχῶς ὅμως ἡ τραγικὴ πεῖρα, τὴν ὁποίαν ἀποκτᾷ ὁ συναντῶν ἀγάμους μητέρας, εἶναι κατὰ κανόνα (ὑφίστανται εὐτυχῶς καὶ ἄγιαι ἐξαιρέσεις) τελείως διάφορος. Διότι φαίνεται ὅτι εἰς τὸν κόσμον αὐτὸν ὑπάρχουσι καὶ «μανάδες, ποὺ δὲν ἀγαποῦν τὰ παιδιά τους». Καὶ εἰς αὐτὰς ἀνήκουσι δυστυχῶς ὁπωσδήποτε συνήθως καὶ αἱ ψυχαὶ τῶν θλιβερῶν τούτων ἀγάμων μητέρων.

Καὶ ἐν πρώτοις αὗται ἀντεπάθησαν τὰ τέκνα των, πρὶν ἢ τὰ φέρωσιν εἰς τὸν κόσμον. Διότι βεβαίως θὰ ἐδοκίμασαν τότε, ὅτε ἀκόμη εὑρίσκοντο κατὰ τὴν πρώτην ἐποχὴν τῆς ἐγκυμοσύνης, νὰ ἀπαλλαγῶσιν αὐτῶν δι' ἀμβλώσεως. Ἐὰν δὲν τὸ ἐπέτυχον, θὰ ἐζήτησαν λίαν πιθανῶς τὴν ἀπόκρυψιν τοῦ τοκετοῦ καὶ θὰ ἐσκέφθησαν τὴν παιδοκτονίαν. Ἀνατριχιαστικὴ ἡ πεῖρα τοῦ ἰατροδικαστικοῦ ἐργαστηρίου. «Μανάδες, ποὺ βάζουν τὸ νεογνὸν μέσα σὲ γεννήματα ἢ θέτουν μέσα εἰς τὸ στόμα του βαμβάκι ἢ κάτι ἄλλο, ὥστε νὰ μὴ δύναται νὰ ἀναπνεύσῃ καὶ νὰ ἀποθάνῃ ἐξ ἀσφυξίας. Ἢ τὸ στραγγαλίζουν. Ἢ τὸ πετοῦν σὲ πηγάδια, σὲ γκρεμνούς, στὴ θάλασσα ἢ στὰ ὄρνεα. Ἢ τὸ παίρνουν καὶ κτυποῦν τὸ κεφαλάκι του ἐπάνω σὲ βράχια καὶ σὲ πέτρες διὰ νὰ σπάσῃ. Εὑρέθη ἀκόμη καὶ μάνα, ποὺ ἐτρύπησε μὲ καρφὶ τὸ τρυφερὸ κρανίον τοῦ παιδιοῦ της καὶ τοῦ ἀνακάτευε τὸ μυαλό του». Καὶ ἐρωτῶμεν, ποῦ εὑρίσκεται ἐπὶ τῶν περιπτώσεων τούτων ἡ μητρικὴ ἀγάπη;

Ἀλλὰ καὶ ἐὰν ἡ ἄγαμος μήτηρ δὲν ἐτόλμησεν ἢ δὲν ἠδυνήθη νὰ φονεύσῃ τὸ ἐξώγαμον τέκνον της, θὰ ἐπεχείρησε λίαν πιθανῶς νὰ ἐκθέσῃ τοῦτο. Ἐσκέφθη τις ἆρά γε, τί εἶναι αὐτὸ κατ' οὐσίαν, τὸ ὁποῖον λέγεται «ἔκθεσις»; Ὅπως «ρίπτουν τὰ γατάκια στὰ σκουπίδια, ἔτσι πετοῦν καὶ τὰ τέκνα των στὸ δρόμο καὶ στὰ σκουπίδια».

Ἀλλὰ μήπως ἔχει οἱανδήποτε σχέσιν μὲ τὴν μητρικὴν ἀγάπην ἡ ἄλλη λίαν συχνή, ἀλλὰ καὶ λίαν δυσαπόδεικτος περίπτωσις, εἰς τὴν ὁποίαν δὲν προσέχουσιν ἐπαρκῶς, καθ' ἣν ἄγαμος μήτηρ κρατεῖ μὲν παρ' ἑαυτῇ τὸ νόθον τέκνον της, ἀλλὰ σκοπίμως δὲν παρέχει τὴν ἁρμόζουσαν περιποίησιν; «Δὲν τοῦ δίδει ἀρκετὴν τροφήν, δὲν τὸ θηλάζει ἐπαρκῶς, τὸ ἀφήνει μέσα σὲ ρεύματα, τὸ ἀφήνει νὰ κοιμᾶται ξεσκέπαστον, γενικῶς δὲ κάνει τὸ πᾶν διὰ νὰ ἀσθενήσῃ τὸ νόθον τέκνον της» καὶ τοιουτοτρόπως νὰ ἀποθάνῃ οἱονεὶ ἐκ φυσικοῦ θανάτου. Καὶ πάντα ταῦτα, διότι ἡ ἄγαμος μήτηρ εὔχεται ἐνδομύχως νὰ ἀπαλλαγῇ τοῦ τέκνου της.

Ἀλλὰ καὶ ἐὰν παρὰ ταῦτα τὸ νόθον τέκνον ἐπιζήσῃ, ἡ μήτηρ ἐπιμόνως καὶ φορτικῶς ζητεῖ νὰ εὕρῃ οἱανδήποτε ἄλλην διέξοδον, ἵνα ἀπαλλαγῇ τοῦ ἀνεπιθυμήτου τέκνου της. Ζητεῖ ἓν ἄσυλον, μίαν τροφόν, ἴσως ἀσυνείδητον, δι' αὐτὸ ἀδιαφορεῖ. Ὁ ἐν γένει δὲ τρόπος τῆς συμπεριφορᾶς τῆς ἀγάμου μητρός, ἀπαιτούσης τὴν ἀπαλλαγήν της ἀπὸ τοῦ τέκνου της παρ' ἐκπροσώπου Ἱδρύματός τινος ἢ ἀνθρώπου τινὸς τῆς ἀγάπης, εἶναι τρόπος κατηγόρου, ὡς ἐὰν οἱ τελευταῖοι οὗτοι εἶναι ὑπόλογοι, διότι αὕτη ἔφερεν εἰς τὸν κόσμον αὐτὸν ἓν ἐξώγαμον τέκνον.

Ἀλλὰ ἂς προχωρήσωμεν! Ἐάν, παρὰ πάντα τὰ ἀνωτέρω, ἡ ἄγαμος μήτηρ

δὲν κατορθώσῃ νὰ ἀπαλλαγῇ τοῦ τέκνου της καὶ τοιουτοτρόπως παραμείνῃ τοῦτο ἐν ζωῇ πλησίον της, κατὰ κανόνα αὕτη θὰ τὸ κακομεταχειρίζεται κατὰ τὸν χειρότερον τρόπον. «Διότι κάθε φορά, ποὺ θὰ εἶναι εἰς τὰ νεῦρα της ἢ θὰ συναντᾷ οἱανδήποτε εἰρωνείαν παρὰ τρίτων ἢ θὰ ἀντικρύζῃ ἓν ἐμπόδιον—καὶ ὅλα αὐτὰ θὰ συμβαίνουν συχνὰ εἰς τὴν ζωήν της—,θὰ ξεσπάῃ εἰς τὸ ἄμοιρο παιδί, θὰ περιλούῃ αὐτὸ μὲ βρισιὲς καὶ βλαστήμιες καὶ θὰ τὸ σαπίζῃ στὸ ξύλο».

Καὶ πάντα ταῦτα, διότι ἡ ἄγαμος μήτηρ ἀντικρύζει τὸ ἐξώγαμον τέκνον της ὡς ἐμπόδιον εἰς τὴν ζωὴν καὶ εἰς τὴν ἀποκατάστασίν της καὶ ὡς ἓν σύμβολον, τὸ ὁποῖον ὑπενθυμίζει εἰς αὐτὴν τὸν ἐγκαταλείψαντα καὶ μίαν ἀτιμίαν της.

Ἐξ ὅλων ὅμως αὐτῶν καταφαίνεται ὅτι, κατὰ τραγικὴν μοῖραν, τὰ νόθα τέκνα δὲν ἀπολαμβάνουσιν οὔτε τῆς μητρικῆς ἀγάπης.

Ἀποροῦσιν ἐπιστήμονές τινες, διατί τὰ νόθα παιδία παρουσιάζουσι πνευματικὴν καθυστέρησιν καὶ εἶδος «ψευδοολιγοφρενίας». Ἀλλὰ «ποῖος ἐκάθησε διὰ νὰ διδάξῃ τὸ παιδί, τὸ νόθον ἢ τὸ ἔκθετον, ἀπὸ τὰ πρῶτα του βήματα εἰς τὴν ζωὴν αὐτὴν τοῦτο ἢ ἐκεῖνο; Ποῖος ἐκάθησε νὰ τοῦ μάθῃ λογάκια, ποῖος προσεπάθησε νὰ τοῦ διδάξῃ τὰ πρῶτα βήματα, ποῖος τοῦ εἶπε παραμυθάκια, ποῖος τὸ ἐνανούρισε, ποῖος τὸ ἐπόνεσε καὶ ἀνησύχησε δι' αὐτό, ὅταν ἠσθένησεν; Ποῖος ἐφρόντισε διὰ νὰ τὸ ἀποστείλῃ εἰς τὸ σχολεῖον ἢ ποῖος τὸ ἐπρόσεξεν εἰς τὰ μαθήματά του;»

Ἡ ποία τιμία οἰκογένεια ἀφῆκε τὰ τέκνα της «νὰ κάμουν συντροφιὰ καὶ νὰ παίξουν μὲ ἕνα νόθο», ἐφ' ὅσον θὰ ἐφοβήθησαν μίαν διαφθοράν; Διότι καὶ ἡ συναναστροφὴ μετ' ἄλλων παιδίων καὶ τὰ παίγνια διδάσκουσι.

Καὶ ὅμως καὶ τὸ νόθον τέκνον εἶναι μία ἀθῴα παιδικὴ ψυχή. «Καὶ θέλει καὶ αὕτη νὰ γελάσῃ, νὰ τρέξῃ, νὰ πηδήσῃ μὲ ἄλλα παιδάκια, νὰ παίξῃ κρυφτούλι, νὰ παίξῃ τόπι». Ὄχι, «ὅλα αὐτὰ εἶναι ἀπηγορευμένα εἰς αὐτό»!

Καὶ θὰ περιπατῇ τὸ νόθον ἐν τῇ ὁδῷ ἢ θὰ εἰσέρχεται τυχὸν ἐντὸς αἰθούσης τινὸς ἢ κέντρου καὶ θὰ ἀκούῃ ἀρκετὰ συχνὰ ψιθύρους περὶ τῆς ἐξωγάμου ἰδιότητός του κατὰ τὰς συνομιλίας τούτου ἢ ἐκείνου τοῦ κύκλου. Καὶ θὰ τύχῃ ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ νόθου νὰ φιλονικήσῃ μετά τινος, ὁπότε θὰ ἀκούσῃ καὶ πάλιν ἐκτοξευομένην κατὰ πρόσωπον ἐναντίον του τὴν ὕβριν περὶ τῆς ἰδιότητός του. Θὰ ἐρωτᾶται παρά τινος περὶ τοῦ ὀνόματος ἢ τοῦ ἐπαγγέλματος τοῦ πατρός του καὶ θὰ περιέρχηται εἰς δυσχερῆ θέσιν, διότι δὲν θὰ εἶναι εἰς θέσιν νὰ δώσῃ μίαν ἀπάντησιν. Καὶ θὰ ζητῇ ἓν πιστοποιητικὸν καὶ ἐκεῖ θὰ ἐμφαίνηται, ἀμέσως ἢ ἐμμέσως, ἡ ἐξώγαμος ἰδιότης του.

Ἐὰν ἀντικρύζατε, «πῶς ἤρχισαν νὰ βουρκώνουν τὰ μάτια» μιᾶς νεαρᾶς κόρης, νῦν 19ετοῦς, τὴν ὁποίαν παρέλαβον κατὰ τὴν κατοχὴν εἰς τὴν παιδικὴν πόλιν Νέας Σμύρνης εἰς ἡλικίαν 5 ἐτῶν, νόθον τέκνον μιᾶς ὑπηρετρίας, ὑπηρετούσης ἐν τῇ ὁδῷ Σολωμοῦ, καὶ ἀποθανούσης ἐκ τῆς πείνης, ὅτε ἐν τῇ ἁρμοδίᾳ ὑπηρεσίᾳ ἤκουσε ὅτι θὰ ἀνεγράφετο ὅτι ἦτο νόθος, τότε μόνον θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ ἀντιληφθῆτε «κατὰ κάποιον τρόπον», τί τραγικὸν δρᾶμα παίζεται εἰς τὴν ψυχὴν τῶν ἐξωγάμων τούτων ἀνθρωπίνων τέκνων.

Πάντως ἐξ ὅλων τούτων δείκνυται ὅτι καὶ ἡ τιμία κοινωνία ἀρνεῖται τὴν ἀγάπην καὶ ἀρνεῖται τὴν ἐκτίμησίν της εἰς τὰ νόθα τέκνα. Ἐν τούτοις ὅμως ἱερὸν αἴτημα πάσης ἀνθρωπίνης ψυχῆς, καὶ βεβαίως κατ' ἐξοχὴν τῆς παιδικῆς, εἶναι ἡ ἀγάπη καὶ ἡ ἐκτίμησις τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς των. Καὶ κατόπιν τούτου εἶναι φυσικὸν τὰ νόθα τέκνα νὰ μεταβαίνωσιν, ἵνα ἀνεύρωσι τὴν τοιαύτην στοργὴν καὶ τὴν τοιαύτην ἐκτίμησιν εἰς τοὺς κύκλους ἐκείνους τῆς κοινωνίας, παρ' οἷς ἡ νόθος γέννησις δὲν συνιστᾷ ἠθικὸν στίγμα, διότι ἀποτελεῖ συνήθη ἰδιότητα ([1]). Καὶ εἶναι οἱ κύ-

1. «Κωνσταντῖνος Γ. Γαρδίκας. Αὐτόθι.» σ. 13 ('Η ἐπὶ τὴν ἐγκληματικότητα μείζων ροπὴ τῶν νόθων ὀφείλεται καὶ εἰς τὴν δυσχερῆ καὶ μειονεκτικὴν θέσιν, ἣν ὁ νόθος ἔχει ἐν τῇ κοινω-

κλοι οὗτοι οἱ αἰσχρότεροι τῶν ἀνθρώπων, «ἡ βρώμα καὶ ἡ σαπίλα τῆς κοινωνίας».

Πρέπει λοιπόν, κατόπιν τούτου, νὰ ἀπορήσῃ τις, διατί τὰ νόθα ἀνθρώπινα τέκνα τροφοδοτοῦσι τὰς φυλακὰς ἢ τὴν ἀλητείαν ἢ τὴν ἀθεΐαν ἢ οἱανδήποτε ἄλλην βρωμερότητα καὶ ἐλεεινότητα; Καὶ διατί ἔχουσιν ἀποξενωθῇ ἀπὸ τῆς κοινωνίας καὶ διατί ἔχουσι δηλητηριασθῇ ὑπὸ τῆς μισανθρωπίας καὶ τῆς ἀντικοινωνικότητος([1]);

«Καὶ δὲν νομίζετε ὅτι ἀκούετε τὸν τραγικὸν ἀντίλαλον, τὴν τραγικὴν ἠχὼ κάποιας πληγωμένης καὶ πικραμένης καὶ παραπονεμένης παιδικῆς ψυχῆς τοῦ νόθου, ἡ ὁποία λέγει:

—Πατέρα, διατί μὲ ἔφερες σαὐτὸν τὸν κόσμο καὶ δὲν μοῦ χαρίζεις τὴν ἀγάπην σου, τὸ ὄνομά σου, τὴν προστασίαν σου;

—Μάνα, γιατὶ μὲ ἔφερες σαὐτὸν τὸν κόσμο καὶ δὲν μοῦ χαρίζεις τὸ ἀτίμητο χάδι μιᾶς ἀληθινῆς μάνας;

—Τιμία κοινωνία, γιατὶ δὲν μὲ ἀγαπᾶς καὶ δὲν μὲ ἐκτιμᾶς, ἀλλὰ μὲ περιφρονεῖς καὶ μὲ ἀπομακρύνεις; Πταίω ἐγώ, ἐὰν ἐγεννήθην νόθον;»

Ἕν τέκνον τοῦ Βρεφοκομείου, ὁ «Γιαννάκης», τὸ ὁποῖον εἰσήχθη εἰς μίαν παιδόπολιν τῆς Βασιλικῆς Προνοίας, ἐξεμυστηρεύθη εἰς τὸν ἐπιμελητὴν τοῦ δικαστηρίου ἀνηλίκων Ἀθηνῶν Ἠλίαν Ἀσημακόπουλον τὸν πόνον του:

«Εἰς τὸ βρεφοκομεῖον ἀγαποῦσα τὰ κακόμοιρα τὰ μωράκια καὶ τὰ ἐχάϊδευα. Γιατί, καὶ αὐτὰ τὰ καϋμενούλια, δὲν ἔχουν σᾶν καὶ μένα οὔτε μητερούλα, οὔτε πατερούλη».

Ἄγνωστοι γονεῖς, ἠκούσατε τὸν τραγικὸν τοῦτον ἀντίλαλον τοῦ παιδικοῦ τούτου παραπόνου;

(Συνεχίζεται)

νία. Ἐν τῷ σχολείῳ οἱ ἄλλοι παῖδες προσβλέπουσι, σκώπτουσι καὶ ὑποτιμῶσιν αὐτόν, διὸ καὶ ὕστερον οἱ νόθοι φέρονται εἰς τὴν μετὰ τῶν κατωτέρων καὶ ἀντικοινωνικῶν στοιχείων ἀναστροφήν, παρ' οἷς ἡ ἐκ τῆς γεννήσεως ἠθικῶς μειονεκτικὴ θέσις αὐτῶν ὀλιγώτερον παρατηρεῖται).

1. Ἄλλως παρατήρησις περὶ ἐρευνῶν τῆς Hildegard Kipp. («Κωνσταντῖνος Γ. Γαρδίκας. Αὐτόθι» σ. 13, ὑπ' 1: «Ἐκ τῆς ὑπὸ τῆς Hildegard Kipp ἐρεύνης περὶ 220 νόθων διεπιστώθη, πόσον τὰ νόθου γεννήσεως ἄτομα κατέχονται ὑπὸ ἀπογοητεύσεως διὰ τὴν ἀστοργίαν τῶν γονέων καὶ τὴν ἠθικὴν αὐτῶν μείωσιν ἐν τῇ κοινωνίᾳ καὶ γεννᾶται ἐν αὐτοῖς βαθύτατον συναίσθημα ἀτομικῆς μειονεξίας. Διὸ ἐκπλήσσεταί τις, πῶς ἡ κατὰ τῶν γονέων ἔχθρα αὐτῶν δὲν στρέφεται καὶ καθ' ὁλοκλήρου τῆς κοινωνίας. Βλ. «H. Kipp. Die Unehelichkeit, ihre psychologische Situation und Problematik. Leipzig. 1933.»).

ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΣ ΕΓΚΛΗΜΑ ΠΟΥ ΕΓΙΝΕ ΕΠΑΝΩ Σ' ΕΝΑ ΒΑΠΟΡΙ

Ὑπὸ τοῦ Δημοσιογράφου κ. **ΣΠΥΡΟΥ ΛΕΩΤΣΑΚΟΥ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἡ ἀνάκρισις, ἔστω καὶ μετὰ τόσο καιρὸ ἀπὸ τὴν ἐξέτασι ὅλων τῶν ἀνδρῶν καὶ τοῦ πληρώματος καὶ ἕνα σωρὸ ἐπιβατῶν ποὺ ἦταν ἀπάνω στὸ βαπόρι, ἔβγαλε κάτι τὸ καταπληκτικό. Ὅτι κατὰ τὴ μία μὲ δύο τὰ χαράματα καὶ ἀφοῦ τὸ «Ἀθῆναι» εἶχε φύγει ἀπὸ τὴ Χαλκίδα καὶ ἔπλεε πρὸς τὸν Πειραιᾶ καὶ ἑπομένως περνοῦσε ἀπὸ τὸ Νότιο Εὐβοϊκὸ ἀκούσθηκε ξαφνικὰ ὁ κρότος πιστολιᾶς. Ὁ ἐπιβάτης Δημ. Σάββας, διευθυντὴς τοῦ περιοδικοῦ «Αὐτοκίνητον», ποὺ ταξίδευε τότε κι' αὐτὸς στὴν πρώτη θέσι, πετάχθηκε μὲ τὸν κρότο τῆς πιστολιᾶς ὄρθιος καὶ ἀπὸ τὴν καμπίνα του βγῆκε ἔξω πρὸς τὴν τραπεζαρία τοῦ πλοίου. Εἶδε ὅτι εἶχε σηκωθῆ καὶ ἔκανε ἔρευνα ὁ λογιστὴς τοῦ βαποριοῦ γιὰ νὰ βρῆ ἀπὸ ποῦ ἔπεσε ἡ πιστολιὰ χωρὶς καὶ νὰ τὸ κατορθώσῃ. Ὁ Σάββας τότε στὸν καμαρῶτο ποὺ συνώδευε τὸ λογιστὴ τοῦ εἶπε νὰ ψάξουν καὶ στὶς συνεχόμενες μὲ τὴ δική του καμπίνες ποὺ στὴ μία ἀπὸ αὐτὲς εἶχε μείνει ὁ Κάστρο μήπως καὶ εἶχε πέσει μέσα ἐκεῖ ἡ πιστολιά. Ὁ καμαρῶτος ὅμως τοῦ εἶπε :

—Ἀδύνατον. Ἐκεῖ μέσα μένουν καθὼς πρέπει ἄνθρωποι.

Καὶ ἐπειδὴ ἔμεναν «οἱ καθὼς πρέπει ἄνθρωποι» δὲν ἔγινε ἔρευνα, δὲν βρέθηκε ποῦ εἶχε πέσει ἡ πιστολιὰ καὶ ὁ κρότος εἶχε νομισθῆ τότε ὅτι εἶχε προέλθει ἀπὸ τὴν πτῶσι κανενὸς βαρέος ἀντικειμένου ἐπάνω στὴ γέφυρα καὶ ἡ ἔρευνα σταμάτησε χωρὶς νὰ ἐξακριβωθῆ καὶ ἀπὸ τί εἶχε προκαλέσει τὸν κρότο. Καὶ ὅμως, ὕστερα ἀπὸ τὴν ἀνεύρεσι τῶν ὑπολειμμάτων τοῦ πτώματος τοῦ δυστυχισμένου παιδιοῦ, ἔβγαινε καθαρὰ πιὰ ὅτι τὴν στιγμὴ τοῦ κρότου, ὁ Ζὰκ Κάστρο θὰ ἔπρεπε νὰ δολοφονῆται μέσα στὴν καμπίνα του καὶ ὅτι ἐνῶ ὁ λογιστὴς ἔψαχνε νὰ μπῆ καὶ στὶς καμπίνες τῆς πρώτης θέσεως, στὴν καμπίνα ποὺ ἔμενε ὁ Ζάκ, ὁ δολοφόνος ἢ οἱ δολοφόνοι του τεμάχιζαν μὲ μαχαίρια τὸ πτῶμα του, κατὰ τρόπον «ἀδαῆ», καθὼς ἔγραφε ἡ ἰατροδικαστικὴ ἔκθεσις, ἀφοῦ στὸν μηρὸ τοῦ δύστυχου παιδιοῦ φαινόντουσαν καμμιὰ πενηνταριὰ μαχαιριές, καθὼς εἴπαμε.

Ἀπὸ τὴν ἀνάκρισι ποὺ εἶχε γίνει ἀμέσως μετὰ τὴν ἐξαφάνισι τοῦ Ζὰκ ἀπὸ τὴ Θεσσαλονίκη, διαπιστώθηκε ὅτι ὁ Ζὰκ λίγες μέρες πρὶν εἶχε βγάλει διαβατήριο γιὰ τὴ Γαλλία. Γιατί ; Μυστήριο... Ἐπίσης εἶχε διαπιστωθῆ ὅτι ἀπὸ τὸ χρυσοχοεῖο ποὺ δούλευε ἔπερνε 1750 δραχμὲς μισθὸ καὶ τὴν παραμονὴ τῆς ἐξαφανίσεώς του ζήτησε καὶ πῆρε μιὰ προκαταβολὴ 3.000 δραχμὲς ἀπὸ τὸ χρυσοχόο Μπουρλᾶ, λέγοντας ὅτι ἤθελε νὰ παραλάβῃ τὸ καινούργιο του παλτὸ ποὺ εἶχε παραγγείλει. Ἔδωσε πραγματικὰ γιὰ τὸ παλτό του 1.500 δραχμές, ἔδωσε καὶ στὴ μητέρα του ἕνα χιλιάρικο καὶ ὅτι ἀπὸ τὰ ὑπόλοιπα, ἕνα πεντακοσάρικο, εἶχε ἀγοράσει καὶ τρία ζευγάρια κάλτσες. Εἶχε κάνει καὶ κάτι μικροέξοδα καὶ ἑπομένως μαζί του δὲν ἔπρεπε νὰ ἔχῃ περισσότερα ἀπὸ 400 δραχμές. Πῶς ἔκανε λοιπὸν τόσο ξαφνικὸ ταξίδι μὲ τόσο λίγα λεπτά ; Τοῦ πλήρωσε κανένας ἄλλος τὸ ναῦλο ποὺ ἦταν τότε καμμιὰ διακοσαριὰ δραχμές ; Ἄγνωστο γιατὶ μιὰ φορὰ ἐνῶ ὁ Ζὰκ εἶχε μπῆ στὴ Θεσσαλονίκη στὸ «Ἀθῆναι» δὲν εἶχε βγάλει εἰσιτήριο εἰς τὸ ἐκεῖ πρακτορεῖο, ἐνῶ ὅπως εἴπαμε ὁ Θωλαδὰμ εἶχε βγάλει εἰσιτήριο πρώτης θέσεως γιὰ τὴ Χαλκίδα. Εἶχε βγάλει κανένας ἄλλος ταξιδιώτης εἰσιτήριο γι' αὐτὸν μαζὶ μὲ τὸ δικό του, στὸ ἴδιο ἔντυπο, χωρὶς νὰ ἀναφέρεται τὸ ὄνομα τοῦ Ζάκ ; Ποιὸς ἦταν αὐτὸς καὶ γιατί ; Εἶχε πληρώσει ὁ Ζὰκ μέσα στὸ βαπόρι εἰσιτήριο ὅπως ἔκαναν πολλοὶ ἐπιβάτες; Οὔτε στὰ στελέχη τῶν εἰσιτηρίων τοῦ λογιστοῦ βρέθηκε, οὔτε αὐτὸς θυμόταν τίποτε μετὰ δύο καὶ πλέον μῆνες. Ἄλλο ἕνα πρᾶγμα ποὺ δὲν μπόρεσε νὰ ἐξακριβώσῃ ἡ ἀνάκρι-

σις στὴ Θεσσαλονίκη ἦταν τὸ γιὰ ποιὸν ἢ γιὰ ποιοὺς προωρίζοντο τὰ γλυκὰ ποὺ ὁ Ζὰκ ἀγόρασε σ' ἕνα ζαχαροπλαστεῖο στὴ Θεσσαλονίκη στὶς 5 ἡ ὥρα τὸ σούρουπο, δηλαδὴ δυὸ ὧρες πρὶν μπαρκάρῃ. Γιατὶ τὸν εἶχαν δῆ νὰ ψωνίζῃ πάστες σ' ἕνα ζαχαροπλαστεῖο.

'Η ἐξαδέλφη τοῦ Ζάκ, κυρία Κοέν, ἡ ὁποία ἐταξίδευσε μαζὶ μὲ τὸ Ζὰκ τὸ τελευταῖο καὶ μοιραῖο γι' αὐτὸν ταξίδι εἶπε στὴν κατάθεσί της ὅτι ὁ Ζὰκ ἦταν εὐχαριστημένος ἐπάνω στὸ καράβι. Γελοῦσε καὶ δὲν ἔδινε καθόλου τὴν ἐντύπωσι ἀνθρώπου ποὺ τοῦ συνέβαινε κάτι. 'Επίσης ἄλλος ταξιδιώτης, ὁ 'Ισραηλίτης δικηγόρος Γιακολέλ, κατέθεσεν ὅτι ὅταν τὸ «'Αθῆναι» ἔφθασε τὸ ἄλλο πρωὶ ἀπὸ τὴ Θεσσαλονίκη στὸ Βόλο καὶ βγῆκε γιὰ λίγο αὐτὸς καὶ ἡ γυναίκα του, βγῆκε μαζί τους καὶ ὁ Ζάκ. Καὶ τότε πιθανὸν νὰ ἐταχυδρόμησε καὶ τὰ δυὸ καταπληκτικὰ γράμματα πρὸς τοὺς γονεῖς του καὶ πρὸς τὴν 'Αλκμήνη γιὰ τὴν «'Οδύσσεια», γιὰ τὸν κλοιό», «γιὰ τὴν ὀλεθρία ἐπιρροὴ τοῦ ἀγνώστου ἀπατεῶνος» καὶ γιὰ τὰ ἄλλα παράξενα ποὺ ἔγραψε σ' αὐτά. Αὐτοὶ οἱ μάρτυρες ἐπεβεβαίωσαν ἐπίσης ὅτι ὁ Ζὰκ φαινόταν σὰν νὰ κάνῃ ταξίδι ἀναψυχῆς, ὅτι κέρδισε στὸ πόκερ 85 δραχμὲς ποὺ τὶς χάρισε στὸν καμαρῶτο γιατὶ δὲν ἤθελε «νὰ κερδίσῃ στὰ χαρτιὰ καὶ νὰ χάσῃ τὴν ἀγάπη του».

'Εξακριβώθηκε ὅτι στὶς φωτογραφίες ποὺ βγῆκαν τὸ πρῶτο πρωινὸ τοῦ ταξιδιοῦ ἐπάνω στὸ καράβι μαζὶ μὲ τὸν Ζὰκ Κάστρο καὶ τὸν Θωλαδὰμ εἶχαν φωτογραφηθῆ μαζί τους ὁ Δ. Νικολάου καὶ ἕνας κύριος Δημ. Μακρῆς, υἱὸς ἐμπόρου τῆς Θεσσαλονίκης. Γιὰ τὸν τελευταῖο εἶχε γραφῆ στὶς ἐφημερίδες ὅτι εἶχε πῆ, πρὶν βρεθοῦν τὰ κομμάτια τοῦ πτώματος τοῦ νεαροῦ 'Εβραίου, ὅτι τάχα εἶχε βγῆ μαζὶ στὸν Πειραιᾶ μὲ τὸ Ζάκ, ὅτι ὁ τελευταῖος τράβηξε ἀμέσως γιὰ τὸ σταθμὸ τῆς Λαρίσης, ὅτι τὸν ξαναεῖδε κατόπιν καὶ τοῦ εἶπεν ὅτι ἔμενε σὲ κάποιο ξενοδοχεῖο στὸν Πειραιᾶ, ὅτι θὰ ἀνέβαινε στὴν 'Αθήνα γιὰ νὰ συναντήσῃ ἕνα φίλο του στὸ καφενεῖο «Πανόραμα», δίπλα στὸν κινηματογράφο ποὺ ἦταν τότε στὴν πλατεῖα τοῦ Λαυρίου. Καὶ ὅτι μὲ τὸ φίλο του αὐτὸν θὰ πήγαιναν νὰ δοῦν μιὰ φιλική τους οἰκογένεια κοντὰ στὸν σταθμὸ Λαρίσης στὴν 'Αθήνα καὶ τέλος ὅτι δῆθεν ὁ Ζὰκ τοῦ εἶχε πῆ ὅτι θὰ ἔμενε στὴν 'Αθήνα καμμιὰ δεκαπενταριὰ μέρες γιὰ δουλειές. Μὰ ὅταν ὁ ἀνακριτὴς Γιάννης Καλποῦζος ἐκάλεσε καὶ ἐξέτασε αὐτὸν τὸν Γιώργη Μακρῆ ἀποδείχθηκε ὅτι ὅλα αὐτὰ ἦσαν ψέματα ἀπὸ τὴ μιὰ ἄκρη ἕως τὴν ἄλλη. Κατέθεσεν ὅτι ὅταν τὸ βαπόρι ἄραξε στὴ Χαλκίδα εἶχε βγῆ ἔξω. Ξαναγύρισε καὶ ἔκανε παρέα μὲ τὸν Ζὰκ Κάστρο ἀφοῦ ξεκίνησε τὸ καράβι ἀπὸ τὸ λιμάνι τῆς Χαλκίδος γιὰ τὸν Πειραιᾶ καὶ εἶπεν ὅτι ὁ Ζὰκ κατὰ τὶς 11 τὴ νύχτα τὸν καληνύχτησε καὶ μπῆκε στὴν καμπίνα του γιὰ νὰ κοιμηθῆ. Τίποτε ἄλλο δὲν βγῆκε ἀπὸ ἀνακριτικῆς πλευρᾶς.

Θυμᾶμαι ὅτι ὁ ἀνακριτὴς Γιάννης Καλποῦζος ἐργάστηκε φιλότιμα καὶ σκληρὰ γιὰ νὰ διαλευκάνῃ αὐτὸ τὸ ἔγκλημα καὶ μόλις πῆρε τὴν παραγγελία γιὰ τὴν ἀνάκρισι κατέβηκε ἕνα πρωινὸ κάτω στὸν Πειραιᾶ γιὰ νὰ κάνῃ αὐτοψία στὸ βαπόρι ποὺ ἦταν ἐκείνη τὴν ἡμέρα στὸ λιμάνι καὶ γιὰ νὰ ρωτήσῃ καὶ προφορικῶς, πρὶν λάβῃ τὶς καταθέσεις τους, καὶ τοὺς καπετάνιους, τὸ λογιστή, τοὺς καμαρώτους καὶ τοὺς ναῦτες ἀκόμα. Εἶχα συνοδεύσει τὸν φίλο μου τὸν ἀνακριτή. Μὰ τί νὰ βρῆς ὕστερα ἀπὸ 2 1/2 μῆνες ποὺ εἶχαν περάσει ἀπὸ τὴ μοιραία ἐκείνη νύχτα ὡς τὸ πρωινὸ ποὺ εἴχαμε πάει ἐμεῖς ; Μᾶς ἔδειξαν φυσικὰ τὴν καμπίνα ὅπου εἶχε κάποτε μείνει ὁ Κάστρο. 'Αλλὰ ἄντε νὰ βρῆς ἀποτυπώματα δαχτυλικὰ ἢ ἴχνη ἀπὸ κηλῖδες αἵματος ἀπὸ τὸ πλήσιμο ποὺ θὰ εἶχε γίνει πρῶτα ἀπὸ τὸ δολοφόνο μετὰ τὸ ἔγκλημα, καὶ ὕστερα ἀπὸ τὰ σφουγγαρίσματα ποὺ θὰ ἔκαναν οἱ καμαρῶτοι καὶ οἱ παρακαμαρῶτοι στὸ τόσο διάστημα ποὺ πέρασε. Μιὰ φορὰ βρήκαμε κάτω ἀπὸ τὴν κάτω καμπίνα κάτι μεγάλα καὶ φαρδειὰ κόκκαλα ἀπὸ παῖδια ποὺ ὁ ἀνακριτὴς τὰ εἶχε δώσει στὸ ἰατροδικαστικὸ ἐργαστήριο γιὰ ἐξέτασι. Καὶ αὐτὸ εἶπε ὅτι τὰ κόκκαλα αὐτὰ ἦσαν ἀπὸ μοσχαρίσιες μπριζόλες ποὺ κάποιος ἐπιβάτης ἀφοῦ τὶς ἔφαγε πέταξε τὰ

κόκκαλα κάτω ἀπὸ τὴν καμπίνα του ἀντὶ νὰ ἀνοίξη τὸ φινιστρίνι καὶ νὰ τὰ πετάξη ἔξω. Ἔγραψα τὴ λέξι «φινιστρίνι». Καὶ θυμᾶμαι ὅτι ὅλες ἐκεῖνες οἱ καμπῖνες τοῦ «Ἀθῆναι» ποὺ ἦσαν ἀπὸ τὴ μιὰ καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρὰ τῆς τραπεζαρίας εἶχαν κάθε μιὰ ἀπὸ ἕνα φινιστρίνι διαμέτρου μισοῦ τοὐλάχιστον μέτρου. Καὶ ἀπ' αὐτὸ μποροῦσαν ἀξιόλογα νὰ πεταχτοῦν ὄχι μονάχα μεγάλα κομμάτια τοῦ κορμιοῦ τοῦ σκοτωμένου πιὰ ἐκεῖ μέσα Ζάκ, ἀλλὰ καὶ ὁλόκληρο τὸ πτῶμα του.

Καὶ ἔτσι οὔτε ἀπὸ τὴν αὐτοψία καὶ τὴν ἔρευνα, οὔτε ἀπὸ τὴν ἀνάκρισι ἔβγαινε τίποτε. Τὸ μυστήριο ἔμενε σκοτεινὸ καὶ ἀδιαπέραστο. Δὲν ξέραμε παρὰ τὸ ὅτι ἄγνωστο πῶς καὶ γιατὶ ὁ Ζὰκ ἔφυγε χωρὶς κανένα λόγο καὶ χωρὶς νὰ πῆ τίποτε ξαφνικὰ ἀπὸ τὴ Θεσσαλονίκη μὲ τὸ βαπόρι «Ἀθῆναι» καὶ χωρὶς νὰ βγάλη εἰσιτήριο. Ὅτι τὴν ἄλλη μέρα στὸ Βόλο βγῆκε καὶ ταχυδρόμησε τὰ δύο ἐκεῖνα παράξενα γράμματα στοὺς γονεῖς του καὶ στὴν Ἀλκμήνη. Ὅτι ξαναμπῆκε στὸ βαπόρι, ὅτι ἔφθασε μὲ αὐτὸ στὴ Χαλκίδα, ὅτι φαινόταν καλὰ καὶ περίκαλα, ὅτι ἦταν μέσα καὶ ἀφοῦ τὸ καράβι ἐξεκίνησε ἀπὸ τὴ Χαλκίδα γιὰ τὸν Πειραιᾶ, ὅτι στὶς 11 τὴ νύχτα τράβηξε γιὰ τὴν καμπίνα του γιὰ νὰ κοιμηθῆ, ὅπως εἶπε ὁ μάρτυς Νικολάου, ὅτι στάθηκε ἀδύνατον νὰ μαθευθῆ μὲ ποιὸν ἄλλο ἐπιβάτη ἔμενε, ὅτι κατὰ τὴν μία μὲ δυὸ μετὰ τὰ μεσάνυχτα ἀκούστηκε μιὰ πιστολιὰ ἐκεῖ μέσα κάπου, ὅτι τὸ πρωὶ κανένας δὲν εἶδε τὸν Ζὰκ νὰ βγαίνη ἀπὸ τὸ βαπόρι ὅταν αὐτὸ ἔφθασε στὸν Πειραιᾶ, ὅτι κανένας πιὰ δὲν ξανάειδε ζωντανὸ πουθενὰ τὸν Ζάκ, οὔτε βρέθηκαν ἴχνη του καὶ ὅτι μετὰ ἀπὸ δυὸ μῆνες καὶ πάνω βρέθηκαν τὰ κομμάτια ἀπὸ τὸ κορμί του μὲ καμμιὰ πενηνταριὰ μαχαιριὲς ἐπάνω ποὺ γίνανε κατὰ τὸ φοβερὸ ἔγκλημα ποὺ ἔπεσε θῦμα. Ποιὸς ἢ ποιοὶ καὶ γιατὶ σκότωσαν τὸ Ἑβραιόπουλο ; Μυστήριο. Μεγάλο μυστήριο.

***

Πέρασαν λοιπὸν τρία ὁλόκληρα χρόνια ἀπὸ τὴν περίεργη ἐξαφάνισι τοῦ δυστυχισμένου νεαροῦ Ζὰκ Κάστρο ἀπὸ τὴ Θεσσαλονίκη καὶ ἀπὸ τὴν ἀνεύρεσι τῶν ὑπολειμμάτων τοῦ σκοτωμένου κορμιοῦ του στὴν παραλία, κοντὰ στὸν Κάλαμο τῆς Ἀττικῆς, καὶ ὅμως οὔτε βρέθηκε ὁ Μάρκος Θωλαδάμ, ὁ κουτσὸς πενηντάρης Λεβαντῖνος, ποὺ τοῦ ἔκανε παρέα στὸ βαπόρι, οὔτε παρουσιάσθηκε κανένας μάρτυρας γιὰ νὰ πῆ τὸ πῶς σκοτώθηκε καὶ ἀπὸ ποιὸν ὁ νεαρὸς Ἑβραῖος μέσα στὴν καμπίνα του τῆς Α΄ θέσεως τοῦ ἀτμοπλοίου «Ἀθῆναι», τὸ ποιὸς τὸν σκότωσε καὶ τὸ γιατί. Τὸ μυστήριο ἦταν καὶ ἔμενε πάντα μυστήριο, σκοτεινὸ καὶ ἀπόλυτο καὶ ἐπειδὴ πάντα οἱ ἐφημερίδες, ὅπως τὸ λέει καὶ ἡ λέξις, ἀπασχολοῦνται μὲ τὰ καθημερινά, τὰ ἐφήμερα, ἔπαυσαν πιὰ νὰ ἀσχολοῦνται μὲ τὸ αἴνιγμα Ζὰκ Κάστρο καὶ τὴ δολοφονία του. Καὶ ἐπειδὴ ὁ ἀνακριτὴς Γιάννης Καλποῦζος παραιτήθηκε ἀπὸ πρωτοδίκης γιὰ νὰ δικηγορήση στὴν Ἀθήνα, καὶ ἐπειδὴ ὁ διάδοχός του ἤθελε νὰ μὴν εἶναι φορτωμένος μὲ μιὰ δικογραφία γιὰ ἕνα ἔγκλημα ποὺ δὲν ἔβγαινε, θεώρησε τὴν ἀνάκρισι περαιωμένη καὶ ὑπέβαλε τὴ δικογραφία εἰς τὸ συμβούλιο τῶν Πλημμελειοδικῶν γιὰ τὴν ἔκδοσι τοῦ βουλεύματος. Μὰ δὲν βγῆκε ἕνα ὁριστικὸ βούλευμα γιὰ τὴν ὑπόθεσι, ἀλλὰ ἕνα βούλευμα ποὺ διέτασσε νὰ διεξαχθῆ «περαιτέρω ἀνάκρισις».

(Συνεχίζεται)

ΑΝΑΚΑΛΥΨΙΣ ΚΑΙ ΣΥΛΛΗΨΙΣ ΣΠΕΙΡΑΣ ΠΑΡΑΧΑΡΑΚΤΩΝ

— ΕΝΑΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΗΣ ΠΑΡΑΧΑΡΑΚΤΗΣ —

Ὑπὸ τοῦ τ. Ἀνθυπαστυνόμου κ. **Γ. ΔΟΥΚΑΚΗ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ὅλοι ποὺ ἀποτελούσαμε τὴν ὁμάδα, ὁ Ἀστυνόμος Βαλσαμῆς, ὁ Ἀστυνόμος Ξυνόπουλος, οἱ ἀστυφύλακες μακαρίτης Θεολογίτης, Γεωργᾶτος, Μπαμπουρέλης, Δημακογιάννης, Βέρης, Σαββόπουλος κι' ἐγώ, δουλέψαμε σκληρὰ μέρα καὶ νύχτα ὡς ποὺ ξεκαθαρίσαμε τὴ λυκοφωλιὰ τῶν πρακτόρων τῆς Ι.Μ. (Ἄϋντς Μαρίνε).

Ὡστόσο χωρὶς διακοπὴ ἐξακολουθούσαμε τὴν ἔρευνα γιὰ τὸ βενζινόπλοιο ποὺ ἔφερε τ' ἁλίπαστα ἀπὸ τὴν Ἀμοργό, στοὺς ὅρμους καὶ τὸ λιμάνι. Ἔτσι ἕνα πρωί, πηγαίνοντας γιὰ τὴν Ἀκτὴ Ξαβερίου, εἶδα τὸν γνωστό μου καπετὰν Νικήτα ἀπὸ τὴν Αἴγινα νὰ κάθεται μὲ παρέα σὲ μιὰ παραλιακὴ ταβερνούλα.

Τὸν πλησιάσαμε, χάρηκε ποὺ μᾶς εἶδε, καὶ τὸν ρωτήσαμε γιὰ τὸ βενζινόπλοιο.

—Ἐγὼ δὲν ξέρω, μᾶς εἶπε, γιατὶ ἔλειπα ταξίδι, μὰ μπορεῖ νὰ ξέρουν ἀπ' ἐδῶ οἱ φίλοι μου καπεταναῖοι.

Πραγματικὰ οἱ φίλοι του ἤξεραν ἕνα δυὸ ἀπ' αὐτούς.

—Ναί, μᾶς εἶπαν, παρὰ κάτω θὰ τὸ βρῆτε, εἶναι ἀραγμένο κοντὰ στὴ καρβουνόσκαλα. Τὸν καπετάνιο του τὸν λένε Κορώνη.

Τοὺς εὐχαριστήσαμε καὶ φύγαμε σχεδὸν τρέχοντας. Βρήκαμε πράγματι τὸ καράβι, μὰ δὲν φαινόταν ἐπάνω κανείς.

—Καπετὰν Κορώνη ! φωνάξαμε.

Σὲ λίγο ξεπετάχτηκε ἀπ' τ' ἀμπάρι στὴ κουβέρτα καὶ μὲ δυὸ πηδήματα στὸ μουράγιο ποὺ βρισκόμαστε ἕνας μεσόκοπος ἡλιοκαμένος ἄνδρας, μὲ αὐλακωμένο τὸ πρόσωπο ἀπὸ τὸ μόχθο καὶ τὴν ἁρμύρα τῆς θάλασσας, μὰ μὲ δυὸ μάτια λαμπερά, γεμάτα καλωσύνη.

—Ἐσὺ εἶσαι ὁ καπετὰν Κορώνης ; τὸν ρωτήσαμε.

—Ναί, ἐγὼ εἶμαι. Τί θέλουν τὰ παιδιά;

—Ξέρεις καπετάνιε, τοῦ εἴπαμε, ἂν μποροῦσες νὰ ἐρχόσουν μιὰ στιγμὴ στὴν Ἀσφάλεια ποὺ θέλει κάτι νὰ σὲ ρωτήση ὁ Ἀστυνόμος.

—Μετὰ χαρᾶς, δὲν εἶμαι μαθὲς καὶ συνηθισμένος νὰ μπαίνω σ' αὐτὲς τὶς πόρτες, μὰ ἔρχομαι.

Ὅταν πήγαμε στὸ Τμῆμα, ὁ ἀγαθὸς θαλασσινὸς ἀπονήρευτα μᾶς ἐξιστόρησε ὅλη τὴν ὑπόθεσι τῆς ἀγοραπωλησίας.

—Αὐτὸν ποὺ ἀγόρασε τὰ παστὰ τὸν γνώριζες καπετάνιε ; τὸν ρώτησε ὁ Ὑπαστυνόμος.

—Ὄχι, μὰ ὅπως καθόμουν κείνη τὴν ἡμέρα σ' ἕνα καφενεδάκι ἀπέναντι, ποὺ εἶχα ἀραγμένο τὸ καράβι, ἦρθαν δύο ἔμποροι ἀπὸ τὴν Ἀθήνα καὶ μοῦ ζήτησαν νὰ τοὺς πωλήσω τὰ παστά. Βρῆκα τιμὴ συμφέρουσα καὶ τὰ ἔδωσα. Οἱ ἄνθρωποι μὲ πλήρωσαν, τὰ φόρτωσαν σ' ἕνα αὐτοκίνητο κι' ἔφυγαν.

—Καὶ τὰ χρήματα τί τὰ ἔκανες ; τὸν ρωτήσαμε.

—Ἀγόρασα τσιγάρα καὶ μερικὰ ἄλλα πράγματα ποὺ δὲν ὑπάρχουν στὸ νησί, καὶ τὰ ἄλλα τὰ ἔχω φυλαγμένα νὰ πληρώσω τὸ πλήρωμα.

—Μήπως τὰ κρατᾶς μαζί σου καπετάνιε; τὸν ρώτησε ὁ προϊστάμενος.

—Κι' ἀμέ; ἐδῶ τἄχω.

Καὶ ξεκουμπώνοντας τὸ πουκάμισό του ἔβγαλε ἀπὸ κατάσαρκα ἕνα πάνινο καλοτυλιγμένο δεματάκι καὶ εἶπε :

—Αὐτὰ εἶναι.

—Καὶ ποῦ νὰ ξέρῃς καπετὰν Κορώνη πὼς εἶναι ὅλα ψεύτικα, τοῦ εἴπαμε.

Ὁ καϋμένος ὁ καπετάνιος χλώμιασε, φοβήθηκε καὶ μᾶς ρώτησε μὲ τρεμουλιαστὴ φωνή:

—Τώρα μπᾶς καὶ θὰ βρῶ τὸν μπελά μου;

—Ὄχι, καπετάνιε, τοῦ εἴπαμε, εἶσαι καὶ σὺ ἕνα θῦμα ὅπως καὶ τόσοι ἄλλοι. Μόνο θὰ μᾶς πῆς: ἂν τοὺς δῆς θὰ τοὺς γνωρίσῃς;

—Πῶς δὲν θὰ τοὺς γνωρίσω! Παζαρεύαμε τόσες ὧρες τὰ παστὰ καὶ μάλιστα θυμᾶμαι πὼς ὁ μεγαλύτερος ἔλεγε τὸν μικρότερο Σάββα.

Τότε ὁ Ὑπαστυνόμος Ράπτης ἔδειξε στὸν καπετάνιο τὴ φωτογραφία τοῦ Ρεβενῆ ποὺ εἶχε πάρει ἀπὸ τὴ Σήμανσι.

—Αὐτὸς εἶναι, εἶπε χωρὶς δισταγμὸ ὁ καπετὰν Κορώνης.

Μετὰ τὴν ἀναγνώρισι τοῦ Ρεβενῆ ἀπὸ τὸν καπετὰν Κορώνη, ὁ Διοικητὴς τοῦ Τμήματος κ. Βλαχάκος διέταξε νὰ γίνουν συλλήψεις.

Μὲ τὴν προεργασία ποὺ εἴχαμε κάνει κατὰ τὴν παρακολούθησι τοῦ Ρεβενῆ, ἤμαστε πλήρως κατατοπισμένοι μὲ τὶς ἐπαφές του. Οἱ περισσότεροι ἀπ' αὐτοὺς ποὺ συναναστρέφετο ἦσαν συνεργάτες του, ὅπως ἀπέδειξε ἀργότερα καὶ ἡ ἀνάκρισις.

Ἀπὸ τὰ ξημερώματα τῆς 29-6-1943, ἀφοῦ χωριστήκαμε σὲ μικρὲς ὁμάδες, ξεκινήσαμε γιὰ τὴν Ἀθήνα. Μέσα σὲ λίγες ὧρες ὁλόκληρη ἡ δυναμικὴ καὶ ἐπικίνδυνη καινούργια σπεῖρα παραχαρακτῶν μὲ τὴν ἄφθαστη δεξιοτεχνία, βρισκόταν στὰ χέρια μας. Τὴν ἀποκαλῶ δυναμικὴ κι ἐπικίνδυνη γιατὶ χωρὶς νὰ διαθέτουν τὰ ἀπαραίτητα μέσα ἔφτειαχναν μὲ τὸ χέρι καὶ τὴν παραμικρὴ λεπτομέρεια, ποὺ μόνον ὁ φωτογραφικὸς φακὸς θὰ μποροῦσε νὰ συλλάβῃ.

Τὸν Μανώλη Ρεβενῆ τὸν πιάσαμε μέσα στὸ μαγαζί του, στὴν ὁδὸν Ἀδριανοῦ, καὶ μὲ τὴν ἔρευνα ποὺ κάναμε στὸ σπίτι του, στὴν ὁδὸ Θ. Βρεσθένης 123, βρήκαμε χιλιάδες πλαστὰ χαρτονομίσματα ὅλων τῶν ἐκδόσεων ποὺ εἶχε κυκλοφορήσει ἡ Τράπεζα, ἀπὸ τὴν ἔκδοσι τοῦ 1939 ποὺ παραποίησαν οἱ παραχαράκτες μέχρι τὴν τελευταία τῶν 5.000. Μαζὶ μὲ τὸν ψεύτικο θησαυρὸ ποὺ εἶχε ὁ Ρεβενῆς κρυμμένο στὸ σπίτι του, βρήκαμε καὶ τὰ δοχεῖα μὲ τ' ἀλίπαστα ποὺ εἶχε ἀγοράσει ἀπὸ τὸν καπετὰν Κορώνη. Τὸν Φαισᾶ Ἰωάννη πιάσαμε στὸ οἰνομαγειρεῖο του, στὴν ὁδὸ Ραζῆ Κότσικα 97. Τὸν Βαντῶρο Τρύφωνα, βοηθὸ φαρμακοποιοῦ, ποὺ τὸν παρέσυρε ὁ εὔκολος πλουτισμός, πιάσαμε στὸ σπίτι του, Ἀφροδίτης 69. Τὸν Μητρούλη Χαράλαμπο, τυπογράφο, ὑπαρχηγὸ τῆς σπείρας, στὴν ὁδὸ Εὐδοξίας 184. Τὸν Δασίνη Ἰωάννη, ἰδιωτικὸ ὑπάλληλο καὶ παμπόνηρο μαυραγορίτη, ποὺ παρουσιάσθηκε στὸν καπετάνιο ὡς Σάββας κι' ἀγόρασε ὁ Ρεβενῆς τ' ἀλίπαστα, μὲ τὰ ψεύτικα πεντοχίλιαρα, πιάσαμε στὴν ὁδὸ Διάκου 219. Τὸν Μαντακοῦρο Γεώργιο, ἕναν κρεμανταλὰ καὶ τεμπέλη, ποὺ δὲ δούλεψε ποτὲ στὴ ζωή του, στὴν ὁδὸ Σερίφου 52. Τὸν Τριαντάκη Βασίλειο, σωφέρ, τὸν μεγάλο καταφερτζὴ τῆς σπείρας, ποὺ ἀγόραζε καὶ μετέφερε ἀπὸ τὴν ἐπαρχία τὰ τρόφιμα, ὅπως μᾶς ἀπεκάλυψε καὶ ὁ καπετάνιος τοῦ βενζινοπλοίου «Νέα Τύχη» Χασιώτης, ἀπὸ τὴ Μυτιλήνη,—ὅτι πρὶν ἕνα μῆνα πῆγε στὸ πόρτο Ράφτη ποὺ εἶχε ἀραγμένο τὸ καΐκι του, τοῦ πούλησε λάδι καὶ τὸν πλήρωσε μὲ πλαστὰ χαρτονομίσματα—πιάσαμε στὸ σπίτι του, Νικοπόλεως 78. Τὴν Ταβέλου Ἀγγελική, μιὰ σατανικὴ γυναίκα ποὺ ἔπαιζε τὸ ρόλο τοῦ ταχυδρόμου τῆς σπείρας, ποὺ μετέφερε καὶ διεμοίραζε τὰ πλαστὰ χαρτονομίσματα καμουφλαρισμένα μέσα σὲ καλάθια ἀπὸ χόρτα τοῦ βουνοῦ, πιάσαμε στὸ σπίτι της, Μ. Ἀσίας 14. Τὸν Ματσούλη Νικόλαο, σιδηρουργό, στὸ κατάστημά του Ὑμηττοῦ 135. Καὶ τέλος, τὸν ἀρχηγὸ τῆς σπείρας Ἀπόστολο, νέον τριαντάρη, λεπτὸν μὲ ὠχρὸ καὶ συμπαθητικὸ πρόσωπο, τύπον καλλιτέχνου, ἔξυπνο μὰ καὶ πονηρό, ζωγράφο—σχεδιαστὴ τὸ ἐπάγγελμα, πιάσαμε στὸ σπίτι του Ραυτοπούλου 151.

(Συνεχίζεται)

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΕΦ·ΜΠΙ·ΑΪ

Ἐκ τοῦ βιβλίου τοῦ Ἀμερικανοῦ συγγραφέως **Ντὸν Χουάιτχεντ** «Ἡ ἱστορία τοῦ F.B.I.», κατὰ μετάφρασιν τοῦ Ἀστυφύλακος κ. **ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ ΒΟΓΙΑΤΖΗ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Κατὰ τὶς ἀρχὲς τῆς συστάσεως τῆς ὑπηρεσίας ἐγκληματολογικῆς ἐξακριβώσεως ταυτότητος, ἡ Διεθνὴς Ἕνωσις Ἀρχηγῶν Ἀστυνομίας εἶχε ἀναγνωρίσει τὴν ἀνάγκη τῆς ἱδρύσεως ἑνὸς κεντρικοῦ γραφείου, μέσω τοῦ ὁποίου οἱ ἀστυνομίες θὰ ἀντήλασσον πληροφορίες ἐπὶ ἐγκλημάτων καὶ ἐγκληματιῶν. Ἡ Ἕνωσις Ἀρχηγῶν θεωροῦσε ὅτι ἡ ἐργασία αὐτὴ μποροῦσε νὰ γίνῃ ἀπὸ τὸ Ὑπουργεῖο Δικαιοσύνης, ἀλλὰ ὁ Ὑπουργὸς Τζοῦντσον Χάρμον ἀπέρριψε τὸ σχέδιο αὐτό. Ἔτσι ἡ Ἕνωσις Ἀρχηγῶν Ἀστυνομίας ἐψήφισε τὸ 1896 τὴν ἵδρυσιν ἰδίου γραφείου ἐγκληματολογικῆς ἐξακριβώσεως ταυτότητος, ποὺ ἐγκαταστάθηκε κατ' ἀρχὰς στὸ Σικάγο καὶ κατόπιν μετεφέρθη στὴν Οὐάσιγκτων.

Τὸ δακτυλοσκοπικὸ σύστημα ἄρχισε νὰ διαδίδεται εὐρύτερα στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες. Ἡ πολιτεία τῆς Νέας Ὑόρκης τὸ υἱοθέτησε γιὰ τὶς φυλακὲς Σίγκ-Σίγκ τὸ 1903 καὶ ἐν συνεχείᾳ γιὰ τὶς φυλακὲς Ναπάνοχ, Ὤμπερν καὶ Κλίντον. Ἡ πρώτη ἀμερικανικὴ πόλις ποὺ κατήργησε τὸ σύστημα Μπερτιγιὸν καὶ τὸ ἀντικατέστησε μὲ τὸ δακτυλοσκοπικὸν σύστημα κατὰ τὸ 1904 ἦταν ἡ Σαὶντ Λούϊς. Τὸ ἴδιο ἔτος τὸ Ὑπουργεῖο Δικαιοσύνης ἐξουσιοδότησε τὸν Γουῶρντεν Μὰκ Κλώρυ νὰ ἐγκαινιάσῃ τὸ δακτυλοσκοπικὸ σύστημα στὶς φυλακὲς τῆς Λῆβενγουὼρθ, ἐγκρίνοντας καὶ σχετικὴ δαπάνη ἀνερχομένην εἰς 60 δολλάρια.

Πρῶτα ὁ στρατὸς ἄρχισε νὰ λαμβάνῃ τὰ δακτυλικὰ ἀποτυπώματα τῶν ἀξιωματικῶν καὶ λοιποῦ προσωπικοῦ ἀπὸ τὸ 1905 καὶ ἀργότερα ἀκολούθησε τὸ παράδειγμα αὐτὸ καὶ τὸ ναυτικό. Στὸ Ὑπουργεῖο Δικαιοσύνης ἱδρύθηκε ἕνα γραφεῖο δακτυλοσκοπίας μὲ σκοπὸ νὰ ἐξυπηρετήσῃ τὶς ὁμοσπονδιακὲς καὶ τοπικὲς ἀρχές, δυὸ χρόνια ὅμως ἀργότερα ἡ ἐργασία τοῦ γραφείου αὐτοῦ μεταβιβάσθηκε στὶς φυλακὲς τῆς Λῆβενγουώρθ, ὅπου μποροῦσε νὰ διεξαχθῇ οἰκονομικώτερα μὲ τὴ βοήθεια τοῦ ἐργαστηρίου τῶν φυλακῶν.

Ἡ Ἕνωσις Ἀρχηγῶν Ἀστυνομίας συνέχιζε τὸν ἀγῶνα της πρὸς δημιουργίαν ἑνὸς κεντρικοῦ γραφείου ἐξακριβώσεων, τὸ ὁποῖο θὰ ἐξυπηρετοῦσε ὅλες τὶς ἀρχὲς —ὁμοσπονδιακὲς καὶ τοπικές. Κατὰ τῆς δακτυλοσκοπικῆς ὑπηρεσίας τῆς Λῆβενγουὼρθ ἐπικρατοῦσε γενικὴ δυσαρέσκεια, γιατὶ ἐχρησιμοποιοῦντο κατάδικοι γιὰ τὴν τήρησι τοῦ ἀρχείου καὶ τὴν λῆψι τῶν δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων.

Ἡ Ἕνωσις Ἀρχηγῶν τελικὰ ὑποστηρίχθηκε ἀπὸ τὸ εἰδικὸ νομικὸ συμβούλιο, τὸ ὁποῖο ὑπέδειξε «τὴν ἵδρυσιν ἑνὸς ὁμοσπονδιακοῦ γραφείου τηρήσεως ἀρχείου καὶ στατιστικῆς, ὥστε τὰ δακτυλικὰ ἀποτυπώματα κλπ. νὰ εἶναι δυνατὸν νὰ δίδωνται στοὺς ἀστυνομικοὺς ποὺ εἶναι ἐπιφορτισμένοι μὲ τὴν ἐπιβολὴν τοῦ νόμου... Αὐτὸς ποὺ δὲν εἶναι γνώστης τῆς πραγματικῆς καταστάσεως εἶναι ἀδύνατο νὰ διαγνώσῃ ἢ νὰ χειρισθῇ καταλλήλως ἐγκληματολογικὰ προβλήματα ποὺ ἐμεῖς ἀντιμετωπίζομε».

Τὸν Νοέμβριο τοῦ 1921 ὁ Ὑπουργὸς Δικαιοσύνης Ντώγκερτυ, συναντήθηκε μὲ τοὺς ἀντιπροσώπους τῶν Ἀρχηγῶν Ἀστυνομίας, δέχθηκε νὰ ἱδρύσῃ μιὰ ὑπηρεσία ἐξακριβώσεως ταυτότητος ἐντὸς τοῦ Ὁμοσπονδιακοῦ Γραφείου Ἐρευνῶν καὶ νὰ συγκεντρώσῃ ἐκεῖ ὅλους τοὺς φακέλους. Μὲ τὴν ὑποστήριξι τοῦ Ντώγκερτυ καὶ τοῦ εἰδικοῦ νομικοῦ συμβουλίου, οἱ ἀρχηγοὶ ἀστυνομίας βρίσκονταν κοντὰ στὸ τέλος τῶν μακροχρονίων ἀγώνων των.

Τότε ἐμφανίσθηκε μιὰ ἀπροσδόκητη ἀντίδρασις. Ὁ διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας τῆς Νέας Ὑόρκης R.E. Ἔνραϊτ, ζήτησε ἀπὸ τοὺς γερουσιαστὰς τῆς Νέας Ὑόρ-

κης νὰ τὸν ὑποστηρίξουν νὰ ἱδρύση ἕνα γραφεῖο ἐξακριβώσεων παρὰ τῷ Ὑπουργείῳ Ἐσωτερικῶν. Ὁ Ἔνραϊτ ἦτο πρόεδρος τῆς διεθνοῦς ἀστυνομικῆς συνδιασκέψεως ποὺ εἶχε πραγματοποιηθῆ τὸ 1920.

Ἡ Ἕνωσις Ἀρχηγῶν Ἀστυνομίας θεώρησε τὸν Ἔνραϊτ καὶ τὴν ὀργάνωσίν του ὡς ἀποσκοποῦντας νὰ πραγματοποιήσουν καὶ νὰ ἀναλάβουν τὴν ὑπηρεσίαν ποὺ αὐτοὶ εἶχαν ὑποδείξει καὶ υἱοθετήσει ἀπὸ τὸ 1896. Οἱ ἀρχηγοὶ ἀστυνομιῶν ἀπὸ 47 πολιτεῖες ἀνῆκαν στὴν Ἕνωσι Ἀρχηγῶν καὶ ἦταν μιὰ ἰσχυρὰ δύναμις ὑπὲρ τῆς δημιουργίας κεντρικῆς ὑπηρεσίας ἐξακριβώσεων ἐντὸς τοῦ Γραφείου Ἐρευνῶν. Ἡ μάχη διεξήχθη στὸ Κογκρέσσο ὅπου ἀμφότερες οἱ παρατάξεις ζήτησαν τὴν ἔγκρισιν κονδυλίων πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ σκοποῦ των. Ἡ βασικὴ διαφορὰ ἔγκειτο εἰς τὸ ἐὰν ἡ νέα ὑπηρεσία θὰ ὑπήγετο στὸ Ὑπουργεῖο Δικαιοσύνης ἢ στὸ Ὑπουργεῖο Ἐσωτερικῶν.

Ἐνῶ ἡ συζήτησις τοῦ θέματος συνεχίζετο, ὁ Ὑπουργὸς Δικαιοσύνης Ντώγκερτυ θεώρησε ὅτι εἶχε δικαίωμα νὰ ἐνεργήση χωρὶς νὰ περιμένη τὴν σχετικὴ ἔγκρισι. Τὰ ἀρχεῖα τῶν δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων καὶ τοῦ συστήματος Μπερτιγιὸν μεταφέρθηκαν ἀπὸ τὰ ἀρχηγεῖα ἀστυνομιῶν καὶ τὶς φυλακὲς Λῆβενγουὸρθ στὴν Οὐάσιγκτων. Τότε παρουσιάσθηκε ἄλλη δυσκολία. Τὸ γενικὸ ἐλεγκτήριο Ἡνωμένων Πολιτειῶν ἀρνήθηκε τὴν ἔγκρισιν κονδυλίου διὰ τὴν ἵδρυσιν τῆς ὑπηρεσίας ἐξακριβώσεως, διότι τὸ Κογκρέσσο δὲν εἶχεν ἐγκρίνει τέτοιες δαπάνες.

Καὶ ἔτσι ἡ λειτουργία τῆς ὑπηρεσίας ἐξακριβώσεων καθυστέρησε ἐπὶ ὀκτὼ μῆνες λόγω μὴ ἐγκρίσεως τῆς σχετικῆς δαπάνης.

Ὅταν τὴν 10ην Μαΐου 1924, ὁ Χοῦβερ ἀνέλαβε τὴν διεύθυνσιν τοῦ F.B.I., ἡ κατάστασις ἦταν χαώδης. Ἔπρεπε νὰ γίνη κάτι καὶ νὰ ἐφαρμοσθῆ ἕνα σύστημα ἐξακριβώσεως ταυτότητος. Περὶ τοὺς 800.000 φάκελοι δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων ἦταν συσσωρευμένοι μαζὶ μὲ ἄλλους 200.000 φακέλους τοῦ συστήματος Μπερτιγιόν. Ἀπελπισμένη ἡ ἀστυνομία ἀπὸ τὴν κατάστασι αὐτή, ὑπέδειξε ὅτι θὰ ἦταν καλύτερα νὰ σταλοῦν οἱ φάκελοι πάλι πίσω στὴ Λῆβενγουὸρθ. Παρ' ὅλον ὅτι ἡ ἐργασία ἐκεῖ διεξήγετο ἀπὸ καταδίκους καὶ ὑπὸ ὑπόπτους συνθήκας, ἦταν κάτι ἀπὸ τὸ καθόλου.

Ὁ Χοῦβερ ἄρχισε νὰ μελετᾶ τὸ πρόβλημα. Εἶχε τὴν ὑποστήριξι τοῦ Ὑπουργοῦ Δικαιοσύνης Στόουν καὶ μέσα στὸ Κογκρέσσο ὑπεστηρίζετο ἀπὸ τὸν ἀντιπρόσωπο τῆς Ἀλαμπάμπα Γουίλλιαμ Ὄλιβερ καὶ τὸν ἀντιπρόσωπο τῆς Ἀριζόνα Κὰρλ Χάϋντεν. Ὁ τελευταῖος εἶχε διατελέσει ὁ ἴδιος ἀστυνόμος καὶ εἶχε προσωπικὴ πεῖρα τῆς ἀνάγκης ὑπάρξεως ἑνὸς κεντρικοῦ γραφείου ἐγκληματολογικῶν ἐξακριβώσεων.

Τὸ Κογκρέσσο ἐνέκρινε τὴν ἀπαιτούμενη δαπάνη—56.320 δολλάρια—τὴν 1ην Ἰουλίου καὶ μέσα σὲ 60 ἡμέρες ἡ ὑπηρεσία ἐξακριβώσεων λειτουργοῦσε πάλι. Ὁ διευθυντὴς Ἔνραϊτ συνέχιζε τὸν ἀγῶνα του καθ' ὅλο τὸ 1925 μέχρις ὅτου ἔχασε τὴ θέσι του σὲ μιὰ ἀλλαγὴ τῆς κυβερνήσεως τῆς Νέας Ὑόρκης. Τὸ Κογκρέσσο ἀποφάσισε τελεσίδικα σχετικῶς μὲ τὸν τόπον ἐγκαταστάσεως τῆς ὑπηρεσίας ἐξακριβώσεων τὸν Ἰούνιο τοῦ 1930, μὲ ἕνα νόμο διὰ τοῦ ὁποίου ἱδρύετο μία μόνιμη ὑπηρεσία ἐξακριβώσεων καὶ πληροφοριῶν ἐντὸς τοῦ F.B.I., τὸ ὁποῖον θὰ ἠσχολεῖτο ὄχι μόνο μὲ τὰ δακτυλικὰ ἀποτυπώματα τῶν ἐγκληματιῶν, ἀλλὰ καὶ τῶν νομοταγῶν πολιτῶν.

Οἱ ἐργασίες τοῦ γραφείου ἐξακριβώσεων αὐξήθηκαν μὲ γοργὸ ρυθμό. Ὁ Χοῦβερ συνῆψε συμβάσεις μὲ τὶς Ἀστυνομίες τῆς Εὐρώπης καὶ ἔτσι ἡ ὑπηρεσία κατέστη διεθνής, ἐπιβάλλοντας τὸν ἀστυνομικὸ ἔλεγχο σὲ ἀπατεῶνες καὶ καταζητουμένους ἄλλων χωρῶν.

(Συνεχίζεται)

Η ΜΑΦΙΑ

Ο ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑΝ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΟΣ

Ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Α' κ. ΧΑΡΑΛ. ΣΤΑΜΑΤΗ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἀντιπαρερχόμενοι πλεῖστα ἄλλα ἀπὸ τὴν δρᾶσιν τοῦ Καπόνε καὶ τὴν ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν του Μαφίαν, φθάνομεν εἰς τὸ ἔτος 1929. Κατὰ τὴν ἐποχὴν αὐτὴν ἡ Μαφία εἶναι τὸ πλέον σκοτεινὸν καὶ πλέον αἱμοσταγὲς συνδικᾶτον τοῦ ἐγκλήματος ποὺ ἐγνώρισεν ὁ κόσμος, χάρις εἰς τὸν Καπόνε ἰδίως. Τὸ γόητρον τοῦ φοβεροῦ αὐτοῦ ἐγκληματίου εὑρίσκεται εἰς τὸ ζενίθ, ἡ ἀθέμιτος δὲ δρᾶσις του τοῦ ἔχει ἀποφέρει ἰλιγγιώδη ποσὰ καὶ ἀσυνήθιστον ἰσχύν. Ἡ δρᾶσις του ἐπεκτείνεται εἰς ὅλους τοὺς τομεῖς, ἀρχίζει δὲ νὰ ἀναμιγνύεται καὶ εἰς τὴν πολιτικὴν μὲ τὴν φανερὰν ὑποστήριξιν τοῦ Θόμψον (Μπὶγκ-Μπὶλ) ὡς δημάρχου. Μολονότι κατηγορεῖται ὡς αὐτουργὸς τριακοσίων τουλάχιστον φόνων, ὡς κινῶν τὰ νήματα πάσης ἐγκληματικῆς ἐνεργείας ἑνὸς στυγνοῦ καὶ ἀδιστάκτου ὑποκόσμου τῆς Ἀμερικῆς, διαφεύγει τὴν χεῖρα τῆς Δικαιοσύνης καὶ σαρκάζει εἰς βάρος ὅσων ἐπωμίσθησαν τὴν ἀποκάλυψιν τῆς ἄνευ προηγουμένου ἐγκληματικῆς δράσεώς του. Τὸ ἴδιον ἔτος, 1929, ἀπεφάσισε καὶ τὴν σύγκλησιν τοῦ μεγάλου ἐκείνου συνεδρίου τοῦ Ἀτλάντικ Σίτυ, εἰς τὸ ὁποῖον ἐκάλεσε πρὸς σύσκεψιν τοὺς ἀρχηγοὺς τῆς Μαφίας τοῦ Σικάγου, τοῦ Ντητρόϊτ, τῆς Ν. Ὑόρκης, τῆς Φιλαδελφείας καὶ ἄλλων Πολιτειῶν. Προσῆλθον ἅπαντες, πλαισιωμένοι ἀπὸ μεγάλον ἀριθμὸν σωματοφυλάκων, καὶ ὁ πανοῦργος καὶ καταχθόνιος Καπόνε τοὺς ἀφῆκεν κατάπληκτους ὅταν ἀνεκοίνωσε τὸ πολύπλευρον πρόγραμμά του, καρπὸν σκέψεως καὶ ἐργασίας τριῶν ἐτῶν: Θὰ ἱδρύετο ἕνας «Παναμερικανικὸς Ὀργανισμὸς» ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν του διὰ τὴν πληρεστέραν ἐκμετάλλευσιν τοῦ γενικοῦ λαθρεμπορίου, τῶν τυχηρῶν παιγνίων, τῶν οἴκων ἀνοχῆς, τῶν ἐργατικῶν συνδικάτων κ.λ. κ.λ. Ἔκαμε καὶ τὴν μεγάλην ἀποκάλυψιν ὅτι θὰ ἤρετο ἡ ποτοαπαγόρευσις ἐντὸς ὀλίγου χρονικοῦ διαστήματος, ὡς ἐκ τούτου δὲ ἔπρεπε νὰ εὑρεθοῦν νέοι τρόποι ἐκμεταλλεύσεως ὅλων τῶν τομέων τῆς κοινωνικῆς ζωῆς. Εἶναι εὐτύχημα ὅμως, διὰ τὴν Ἀμερικανικὴν κοινωνίαν ἰδίως, τὸ ὅτι τὸ ἴδιον ἐκεῖνο ἔτος ἤγγιζεν ἡ παρακμὴ τοῦ Καπόνε: Μόλις ἐπέστρεψεν εἰς Φιλαδέλφειαν συνελήφθη ὄχι διὰ τὴν πολυσχιδῆ ἐγκληματικὴν δρᾶσιν του, ἀλλὰ δι' ἀπόκρυψιν φορολογητέων

Ἄλ Καπόνε

εἰσοδημάτων—ποὺ ἔκτοτε ἔγινεν ἡ συνήθης μέθοδος ἐξουδετερώσεως τῶν ἐπιφανῶν γκάγκστερ—καὶ παράνομον κατοχὴν ὅπλων. Κατεδικάσθη τὸ 1931 εἰς φυλάκισιν ἕνδεκα ἐτῶν, μὲ κατάπτωσιν δὲ τοῦ γοήτρου του ἀλλὰ καὶ σωματικὴν καὶ πνευματικὴν τοιαύτην ἀπελύθη τὸ 1939, ὅτε ἐζήτησεν καταφύγιον «γαλήνης» εἰς τὴν τεραστίαν ἰδιοκτησίαν του εἰς Μαϊάμι. Ἀπέθανεν ἐκεῖ τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1947, προσβληθεὶς ἐκ συφιλίδος, τὰ ὅσα ὅμως ἐξήγγειλεν εἰς τὸ συνέδριον τοῦ Ἀτλάντικ Σίτυ ἤνωσαν τοὺς κακοποιοὺς τῶν μεγαλοπόλεων, ὁ Παναμερικανικὸς Ὀργανισμὸς τοῦ ἐγκλήματος ἔγινε πραγματικότης καὶ ἡ Μαφία συνέδεσε τὴν δρᾶσιν της μὲ τὸ ὄνομα τοῦ «μεγάλου», τοῦ πραγματικὰ φοβεροῦ καὶ πλέον φρικτοῦ αὐτοῦ ἐγκληματίου ὅλων τῶν ἐποχῶν(1).

ΣΑΛΒΑΤΟΡΕ ΛΟΥΚΑΝΙΑ (ΛΟΥΚΥ ΛΟΥΤΣΙΑΝΟ).—ΓΚΙΟΥΖΕΠΠΕ ΜΑΣΣΕΡΙΑ κ.λ.—ΙΔΡΥΣΙΣ ΤΟΥ «ΠΑΝΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΥ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΥ» ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

Παράλληλα μὲ τὸν Ἄλ Καπόνε ὑπάρχει, κατὰ τὸ αὐτὸ περίπου χρονικὸν διάστημα, μία ἄλλη ἐγκληματικὴ φυσιογνωμία πρώτου μεγέθους: Εἶναι ὁ Σαλβατόρε Λουκάνια, ὁ διαβόητος αἱμοσταγὴς κακοποιὸς μὲ τὸ ὄνομα Λούκυ Λουτσιάνο. Χαρακτηρίζεται καὶ αὐτὸς ὡς ἕνας ἄνευ προηγουμένου καταχθόνιος ὀργανωτὴς τῶν ἐγκληματικῶν ἐπιχειρήσεων καὶ ἕνας ἱκανώτατος ἀρχηγὸς τῆς Μαφίας, ἔχων πολλὰ τὰ κοινὰ μὲ τὸν Καπόνε καὶ εἰς τοῦτο μόνον διαφέρων αὐτοῦ: Προτιμᾷ τὴν ἀφάνειαν καὶ ἀνωνυμίαν ἀπὸ τὴν προβολὴν τῶν ἔργων καὶ ἀπὸ τὸν θόρυβον πέριξ τοῦ ὀνόματός του.

Ὁ Λουτσιάνο ἐγεννήθη εἰς τὸ Παλέρμον τῆς Σικελίας τὸ 1897, ἦτο δηλαδὴ δύο χρόνια μεγαλύτερος τοῦ Ἄλ Καπόνε καὶ ἐπὶ πλέον ἦτο «γνήσιος καὶ καθαρόαιμος» Mafioso. Εἰς ἡλικίαν 18 ἐτῶν μόνον εἶναι ἀρχηγὸς μιᾶς συμμορίας λαθρεμπόρων τῆς Νέας Ὑόρκης, συλλαμβάνεται δὲ ὡς ἐκ τούτου καὶ καταδικάζεται εἰς ἐνὸς ἔτους φυλάκισιν, ὅτε καὶ ἡρωοποιεῖται καὶ ἀρχίζει ἁλματώδης ἡ ἄνοδός του εἰς τὸ πάνθεον τοῦ ἐγκλήματος. Ἡ ἄνοδος αὐτὴ εὑρίσκεται εἰς τὴν ἀκμήν της μόλις ὀλίγα ἔτη ἀργότερον καὶ συγκεκριμένως τὸ 1921, ὅταν ἀναδεικνύεται ὁ ἄμεσος βοηθὸς τοῦ ἀρχιγκάγκστερ Γκιουζέπε Μασσέρια, ἑνὸς τρομεροῦ καὶ πολὺ παλαιοῦ στελέχους τῆς Μαφίας ποὺ ἐπέρασε εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ ἐγκλήματος ὡς ὁ πλέον σκληρὸς παράγων τοῦ ἀμερικανικοῦ ὑποκόσμου. Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς αὐτῆς ὁ Λουτσιάνο ἀποδύεται εἰς τὸ πλέον ἐγκληματικὸν ἔργον ποὺ ἐγνώρισαν αἱ Η.Π.Α., εἰς παράλληλον γραμμὴν μὲ τὸν Καπόνε, καὶ ἀναδεικνύεται εἰς ἐγκληματικὴν προσωπικότητα πρώτου μεγέθους, εἰς ἕνα ἀρχιτέκτονα τοῦ ἀνατριχιαστικοῦ Παναμερικανικοῦ οἰκοδομήματος τῆς Μαφίας.

(Συνεχίζεται)

1. «**Ἀναπαύσου, ἐν εἰρήνῃ ΚΑΠΟΝΕ**», εἶναι χαραγμένο εἰς τὸν τάφον του, ποὺ εὑρίσκεται εἰς τὸ νεκροταφεῖον τοῦ Ἁγίου Ὄλιβετ τοῦ Σικάγου καὶ ποὺ ἐξακολουθεῖ καὶ σήμερον νὰ ἀποτελῇ ἕνα ἀπὸ τὰ τουριστικὰ ἀξιοθέατα τῆς δευτέρας αὐτῆς ἀμερικανικῆς μεγαλοπόλεως.

Η ΕΡΕΥΝΑ ΠΕΡΙ ΤΗΝ ΑΝΘΡΩΠΟΚΤΟΝΙΑΝ

Ἐκ τοῦ βιβλίου τοῦ Ἀμερικανοῦ συγγραφέως, ἰατροδικαστοῦ καὶ δικηγόρου κ. LEMOYNE SNYDER, κατὰ μετάφρασιν τοῦ Ἀστυφύλακος κ. **ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ ΒΟΓΙΑΤΖΗ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Παράδειγμα :

1 Ἰανουαρίου 1958, ὥρα 10,30'. Ὀνομάζομαι Ἰωάννης Χ. Εἶμαι ἡλικίας 24 ἐτῶν, κατοικῶ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ... ἀριθ.... μετὰ τῆς συζύγου μου Μαρίας καὶ τῶν δύο τέκνων μου Ι... καὶ Η... ἡλικίας δύο καὶ τεσσάρων ἐτῶν.

Ἡ ἀπόστασις μεταξὺ τόπου κατοικίας καὶ τόπου ἐργασίας τοῦ ἐξεταζομένου, εἶναι ἐπίσης παράγων εἰς τὴν ἔρευναν. Δυνατὸν εἰς τὴν κατάθεσιν νὰ περιέχωνται πλήρεις λεπτομέρειαι, ὅσον ἀφορᾶ τὸ τί, πότε, ποῦ, καὶ πῶς ἢ καὶ διατί διεπράχθη τὸ ἔγκλημα.

Ἡ κατάθεσις θὰ κλείεται μὲ τὴν δήλωσιν τοῦ ἐξετασθέντος ὅτι ἀνέγνωσε τὴν ἀνωτέρω ἐκ μιᾶς, δύο ἢ περισσοτέρων σελίδων κατάθεσιν, θὰ μονογράφωνται ὑπ' αὐτοῦ ὅλαι αἱ σελίδες τῆς καταθέσεως, θὰ δηλοῦται ὅτι αὕτη ἐδόθη ἐλευθέρως καὶ ἄνευ ὑποσχέσεως οἱουδήποτε εἴδους, ὅτι δὲν ἠπειλήθη ἢ ἐξεβιάσθη καθ' οἱονδήποτε τρόπον, καὶ τελικῶς θὰ ὑπογράφεται ἀπὸ τὸν καταθέτοντα καὶ δύο μάρτυρας.

Μηχανικὰ βοηθήματα κατὰ τὴν ἀνάκρισιν.

Ἡ ἱστορία τῆς κατασκευῆς καὶ βελτιώσεως τῶν διαφόρων ὀργάνων, ἅτινα εἶναι ἤδη ἐν χρήσει ὡς ἐπίκουρα εἰς μίαν ἐπιστημονικὴν ἀνάκρισιν, δὲν ἔχει οὐδεμίαν ἰδιαιτέραν σημασίαν διὰ τὸν κοινὸν ἀστυνομικόν. Εἶναι ὅμως σπουδαῖον νὰ γνωρίζῃ ὁ ἀστυνομικὸς τὸ τί δύναται νὰ ἐπιτευχθῇ ὑπὸ τοῦ ἀνακριτικοῦ ὑπαλλήλου, τοῦ διαθέτοντος ἐργαστηριακὰ ὄργανα ἐπιστημονικῆς ἀνακρίσεως.

Ὁ ἀστυνομικός, ὁ καταφθάνων εἰς τὸν τόπον ἑνὸς ἐγκλήματος, δέον νὰ γνωρίζῃ τὰς βασικὰς ἀρχὰς τοῦ τύπου τοῦ ὀργάνου ὅπερ χρησιμοποιεῖται εἰς τὸ ἐργαστήριον διὰ τὴν ἐπιστημονικὴν ἀνάκρισιν. Εἰς πολλὰς ἀστυνομικὰς σχολὰς οἱ δόκιμοι κατατοπίζονται εἰς τὴν τεχνικὴν καὶ τὴν χρῆσιν τῶν διαφόρων ἐργαστηριακῶν ὀργάνων. Ἀργότερον πολλοὶ ἐκ τῶν νεαρῶν αὐτῶν ἀστυνομικῶν πρέπει νὰ μεταβοῦν εἰς τὸ ἐργαστήριον καὶ νὰ παρακολουθήσουν εἰς τὴν πρᾶξιν τὴν χρῆσιν τῶν διαφόρων ὀργάνων εἰς εἰδικὰς περιπτώσεις. Οὕτω παρέχεται εἰς τούτους πλήρης γνῶσις τῶν διαφόρων συσκευῶν, τὰς ὁποίας θὰ δύνανται νὰ χρησιμοποιήσουν οἱ ἴδιοι ἀποτελεσματικῶς, κατὰ τὴν ἀνάκρισιν κακοποιῶν καὶ μαρτύρων.

Βασικαὶ ἀρχαί. Ὑπάρχουν διάφορα εἴδη ὀργάνων ἅτινα σήμερον χρησιμοποιοῦνται κατὰ τὴν διενέργειαν τῆς ἀνακρίσεως. Τὰ ὄργανα ταῦτα ὀνομάζονται κοινῶς «μηχανήματα ἀληθείας», εἰς τὴν πραγματικότητα ὅμως πρόκειται περὶ συσκευῶν καταγραφῆς τῶν διαφόρων ἀντιδράσεων τοῦ ἀνθρωπίνου ὀργανισμοῦ. Σημειώνουν δηλαδὴ καὶ καταγράφουν τὰς φυσικὰς ἀντιδράσεις, αἵτινες εἶναι ἀποτέλεσμα μιᾶς διεγέρσεως ἢ ἐρεθισμοῦ τοῦ νευρικοῦ συστήματος ἑνὸς ἀτόμου, ὑπὸ ὡρισμένας ἐκ τοῦ σύνεγγυς ἐλεγχομένας καταστάσεις.

Ἡ ἀρχὴ ἐπὶ τῆς ὁποίας στηρίζεται ἡ χρῆσις τῶν ὀργάνων τούτων δι' ἀνακριτικοὺς σκοπούς, εἶναι τὸ ὅτι, ἓν ἐσκεμμένον ψεῦδος, ἀπαιτεῖ ὄχι μόνον μίαν πνευματικὴν προσπάθειαν, ἀλλὰ προκαλεῖ ταυτοχρόνως καὶ ἓν αἴσθημα φόβου. Ἀμφότερα τὰ συναισθήματα ταῦτα προκαλοῦν θετικὰς ψυχολογικὰς μεταβολάς, αἵτινες εἶναι δυνατὸν νὰ καταμετρηθοῦν καὶ νὰ καταγραφοῦν.

Ὑπάρχουν πλεῖσται ψυχολογικαὶ μεταβολαί, αἵτινες εἶναι ἀποτέλεσμα ἐρεθι-

σμοῦ συναισθήματός τινος καὶ πολλοὶ ἀνακριτικοὶ ὑπάλληλοι διακρίνουν ταύτας ἐκ τῶν ἐξωτερικῶν γνωρισμάτων—ὡς τὸ κλείσιμον καὶ τὸ ἄνοιγμα τῶν ὀφθαλμῶν, τὰ τρέμοντα δάκτυλα, τὸ ξηρὸν στόμα κλπ., ἅτινα συνήθως θεωροῦνται ὡς χαρακτηριστικαὶ ἐκδηλώσεις ψευδομένου ἀτόμου. Ἐν τούτοις ὑπάρχουν καὶ ἄλλαι ψυχολογικαὶ μεταβολαί, αἵτινες καίτοι δὲν εἶναι ἐμφανεῖς, εἶναι ὅμως ἀδιάψευστοι μάρτυρες τοῦ ψεύδους.

Αἱ μέθοδοι αἵτινες σήμερον εἶναι ἐν χρήσει διὰ τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ ψεύδους, εἶναι ἡ καταμέτρησις τῆς πιέσεως τοῦ αἵματος, ἡ καταμέτρησις τῆς ἐντάσεως τοῦ ἀναπνευστικοῦ συστήματος καὶ τῶν ἠλεκτροδερμικῶν ἢ ψυχογαλβανικῶν ἀντιδράσεων. Εἰς τὴν συσκευὴν καταμετρήσεως τῆς πιέσεως τοῦ αἵματος ἀντανακλῶνται αἱ μεταβολαὶ αἱ λαμβάνουσαι χώραν ἐντὸς τοῦ αἵματος, οἱ παλμοὶ καὶ ὁ ρυθμὸς τῶν παλμῶν. Ἡ συσκευὴ ἐλέγχου τῆς ἀναπνοῆς μᾶς δεικνύει ὅλας τὰς μεταβολὰς τοῦ ἀναπνευστικοῦ συστήματος, ἤτοι περιόδους ἀνακουφίσεως, συμπιέσεως ἢ ἀναπνευστικῆς συμφορήσεως. Ἡ συσκευὴ ἐλέγχου τοῦ ἀναπνευστικοῦ συστήματος εἶναι ταυτοχρόνως καὶ καταμετρητὴς τῆς νευρικῆς ἐντάσεως τοῦ ἐξεταζομένου. Ἡ ἠλεκτροδερμικὴ ἢ ψυχογαλβανικὴ ἀντίδρασις πιθανῶς ἔχει μεγαλυτέραν σχέσιν μὲ τὴν δραστηριότητα τῶν πόρων, δι' ὧν ἀποβάλλεται ὁ ἱδρώς, ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἔχει ἀποδειχθῆ θετικῶς, καὶ δυνατὸν νὰ εἶναι ἀποτέλεσμα μεταβολῶν πολώσεως ἢ ἄλλου τινὸς ἀγνώστου φαινομένου.

Μερικαὶ ἀπὸ τὰς ψυχολογικὰς μεταβολάς, αἵτινες δύναται νὰ καταμετρηθοῦν, ἀλλὰ ἐπὶ τοῦ παρόντος δὲν ἔχουν τεθῆ εἰς χρῆσιν καὶ ἐφαρμογὴν ἀνάλογα ὄργανα, εἶναι ἡ διαστολὴ καὶ συστολὴ τοῦ βολβοῦ τοῦ ὀφθαλμοῦ, ἡ περισταλτικὴ κίνησις τοῦ πεπτικοῦ συστήματος καὶ ἡ ἠλεκτρικὴ ἐνέργεια τοῦ ἐγκεφάλου, ἥτις δύναται νὰ καταγραφῆ ἀπὸ ἠλεκτρονικὸν ἐγκεφαλογράφον.

Σήμερον τὰ πλέον ἀξιόπιστα κριτήρια διὰ τὴν ἀνάκρισιν εἶναι ἀναμφιβόλως ἡ καταγραφὴ τῆς πιέσεως τοῦ αἵματος ἀπὸ τὰ σημεῖα τῶν σφυγμῶν, καὶ κατόπιν ὁ ἔλεγχος τῆς ἀναπνοῆς. Ἡ ἠλεκτροδερμικὴ ἀντίδρασις φαίνεται νὰ ἔχη ἀξίαν εἰς τὰ κατώτερα συναισθηματικὰ ἐπίπεδα, ἀλλὰ ὑπάρχει σημαντικὴ διαφορὰ γνωμῶν ὡς πρὸς τὴν μεγάλην ἀξίαν ἥτις ἀποδίδεται εἰς τὴν μέθοδον ταύτην, λόγω τοῦ ὅτι ἔνιοι ἀνακριταὶ χρησιμοποιοῦν μόνον τὴν ἠλεκτροδερμικὴν συσκευήν, ἄνευ οἱασδήποτε ἄλλης συσκευῆς καταγραφῆς.

Ἐὰν ἀναγνωρίσωμεν τὸ γεγονὸς ὅτι ἑκάστη ἀπὸ τὰς ἐπιστημονικὰς αὐτὰς συσκευὰς ἔρχεται μόνον ὡς ἐπίκουρος εἰς τὸ ἔργον τῆς ἀνακρίσεως, θὰ κατανοήσωμεν εὐκολώτερον τὴν πραγματικὴν ἀξίαν των. Παραδείγματος χάριν εἰς εἰδικὸς ἀνακριτής, χρησιμοποιῶν κατὰ τὴν ἀνάκρισιν μίαν συσκευὴν καταμετρήσεως τῆς πιέσεως τοῦ αἵματος ἀπὸ τοῦ σημείου τοῦ σφυγμοῦ, θὰ ἔχη μεγαλυτέρας ἐπιτυχίας, παρὰ ἐὰν δὲν ἔκαμνε χρῆσιν ταύτης.

Ἐὰν ἐν συνεχείᾳ προστεθῆ ὁ πνευμονογράφος, ὅπως ὀνομάζεται ἡ συσκευὴ καταμετρήσεως τῆς ἀναπνοῆς, καὶ ἡ ἠλεκτροδερμικὴ συσκευή, ἡ ἀνάκρισις θὰ ἐπιτύχη καλύτερα ἀποτελέσματα.

Κατὰ πᾶσαν πιθανότητα τὰ τεχνικὰ ταῦτα μέσα συντόμως θὰ θεωροῦνται ὡς ἀπηρχαιωμένα, ὡς συνέβη μὲ ἕτερα τοιαῦτα, ἅτινα ἐχρησιμοποιήθησαν κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ αἰῶνος. Ἐπὶ τοῦ παρόντος ὅμως ταῦτα θὰ εἶναι ἐξαιρετικῶς πολύτιμα, ἐφ' ὅσον βεβαίως χρησιμοποιοῦνται καταλλήλως, καὶ ἐξαιρετικῶς ἐπικίνδυνα, ὅταν γίνεται κακὴ χρῆσις τούτων.

(Συνεχίζεται)

ΑΠΟΤΥΠΩΜΑΤΑ ΤΗΣ ΦΩΝΗΣ ΠΡΟΣ ΕΞΑΚΡΙΒΩΣΙΝ ΤΗΣ ΤΑΥΤΟΤΗΤΟΣ

Ὑπὸ τοῦ Ἀστυν. Β' κ. **Γ. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΥ**

Γενικά.

Ἕνα ἀπὸ τὰ πλέον δύσκολα προβλήματα, τὰ ὁποῖα πολλάκις ἔφεραν εἰς δυσχερῆ θέσιν τὰς Ἀστυνομικὰς Ἀρχὰς ὅλου τοῦ κόσμου, εἶναι καὶ τὸ πρόβλημα τῆς ἐξακριβώσεως τῆς ταυτότητος διαφόρων προσώπων καὶ μάλιστα τῶν κακοποιῶν, ὡς καὶ τῆς ὑποτροπῆς τούτων εἰς ἐγκληματικὰς πράξεις.

Ὡς διδάσκει ὁ σοφὸς καθηγητής μου κ. Κων. Γαρδίκας, εἰς τὸ πολύκροτον σύγγραμμά του «Ἐγκληματολογία, Τόμος Β' Ἀστυνομική», κατὰ τὴν ἀρχαιότητα καὶ τὸν μεσαίωνα, ἡ ἐξακρίβωσις τῆς ὑποτροπῆς ἑνὸς ἀτόμου ἦτο εὐχερής, διότι οἱ ἄρχοντες τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ἐλαχίστην σημασίαν ἀποδίδοντες εἰς τὰ δικαιώματα τοῦ πολίτου καὶ ἀδιαφοροῦντες διὰ τὴν διαπαιδαγώγησιν καὶ τὸν σωφρονισμὸν τῶν ἐγκληματιῶν, προέβαινον εἰς τὴν κατὰ τρόπον ἀνεξίτηλον στίξιν τοῦ σώματος τοῦ ἐγκληματίου ἢ ἐπέβαλον διαφόρους σωματικὰς ποινάς.

Διάφοροι μέθοδοι πρὸς ἐξακρίβωσιν τῆς ταυτότητος.

Μὲ τὴν πάροδον τοῦ χρόνου καὶ τὴν σημειωθεῖσαν πρόοδον εἰς ὅλους τοὺς τομεῖς, δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ ἐξακολουθήσουν ἐφαρμοζόμεναι αἱ παλαιαὶ ἐκεῖναι μέθοδοι στιγματισμοῦ διὰ τὴν ἀναγνώρισιν τῶν ὑποτρόπων ἐγκληματιῶν.

Καὶ πράγματι, ἀπὸ τοῦ παρελθόντος αἰῶνος, ἤρχισαν νὰ ἐφαρμόζωνται νέαι μέθοδοι διὰ τὴν ἐξακρίβωσιν τῆς ταυτότητος τῶν προσώπων καὶ τοῦ παρελθόντος τῶν κακοποιῶν, αἱ πλέον γνωσταὶ τῶν ὁποίων εἶναι: α) Ἡ διὰ φωτογραφιῶν ἐξακρίβωσις τῆς ταυτότητος, β) ἡ περιγραφικὴ μέθοδος, γ) ἡ ἀνθρωπομέτρησις καὶ δ) ἡ δακτυλοσκοπική.

Φωτογραφικὴ μέθοδος.

Ἡ διὰ φωτογραφιῶν ἐξακρίβωσις τῆς ταυτότητος ἐφηρμόσθη τὸ πρῶτον ὑπὸ τῆς Ἀστυνομίας τῶν Βρυξελλῶν τὸ ἔτος 1843.

Ἡ μέθοδος αὕτη ἐφαρμόζεται σήμερον κατὰ τρόπον ὁμοιόμορφον ἀπὸ τὰς Ἀστυνομίας ὅλου τοῦ κόσμου. Τὸ πρὸς φωτογράφησιν πρόσωπον λαμβάνει ὡρισμένην στάσιν τῆς κεφαλῆς μὲ τὴν αὐτὴν κατεύθυνσιν τοῦ βλέμματος. Ἡ φωτογράφησις τῆς προτομῆς τῶν προσώπων εἶναι ἀπαραίτητον νὰ γίνεται εἰς δύο στάσεις, ἤτοι κατὰ μέτωπον καὶ κατὰ κατατομήν, συμφώνως πρὸς τὸ σύστημα τοῦ Γάλλου Alfonse Bertillon.

Ἀλλὰ μὲ τὴν φωτογραφικὴν μέθοδον ἐγίνοντο πολλὰ σφάλματα, ὅσον ἀφορᾶ τὴν ἐξακρίβωσιν τῆς ταυτότητος διαφόρων προσώπων καὶ διὰ τὸν λόγον τοῦτον ἡ φωτογράφησις, μετὰ τὴν καθιέρωσιν τῆς δακτυλοσκοπικῆς, χρησιμεύει μόνον διὰ τὴν δι' ἀναγνωρίσεως ἀνακάλυψιν διαφόρων ἀγνώστων ἐνόχων ἐγκληματικῶν πράξεων ἢ σύλληψιν δραπετῶν καὶ καταδιωκομένων προσώπων.

Περιγραφικὴ μέθοδος.

Ἡ περιγραφικὴ μέθοδος, χρησιμοποιηθεῖσα τὸ πρῶτον εἰς Ἀλεξάνδρειαν, κατὰ τὸν δεύτερον π.Χ. αἰῶνα διεμορφώθη, ὡς ἐφαρμόζεται σήμερον, ὑπὸ τοῦ Γάλλου Bertillon καὶ λέγεται Portrait Parlé (ὁμιλοῦσα εἰκών).

Ἡ μέθοδος αὕτη συνίσταται εἰς τὴν διὰ λέξεων περιγραφήν, καθ' ὁμοιόμορφον τρόπον, τοῦ σώματος καὶ τῶν ἰδιαιτέρων χαρακτηριστικῶν ἑνὸς προσώπου, προκειμένου νὰ ἐπιτευχθῇ μελλοντικὴ ἀναγνώρισις τούτου.

Ἡ περιγραφικὴ μέθοδος τοῦ Bertillon δὲν εἶναι καὶ τόσον ἀκριβὴς καὶ εἶναι μᾶλλον ἐπικίνδυνος διὰ τὴν ἐξακρίβωσιν τῆς ταυτότητος ἑνὸς προσώπου, λόγῳ τῶν ἀτελειῶν τοῦ ἀνθρωπίνου αἰσθήματος τῆς ὁράσεως. Διὰ τὸν λόγον τοῦτον χρησιμοποιεῖται ὑπὸ τῆς Ἀστυνομίας σήμερον, βοηθητικῶς, διὰ τὴν ἀνακάλυψιν ἀγνώστων ἐνόχων ἐγκλημάτων, βάσει τῆς περιγραφῆς τῶν χαρακτηριστικῶν των.

Ἀνθρωπομετρικὴ μέθοδος.

Ἡ ἀνθρωπομέτρησις ἢ ἀνθρωπομετρικὴ μέθοδος, βελτιωθεῖσα καὶ αὐτὴ ὑπὸ τοῦ Bertillon, εἰσήχθη εἰς Γαλλίαν τῷ 1888 καὶ ἐχρησίμευσε διὰ τὴν σήμανσιν τῶν κακοποιῶν.

Ἡ μέθοδος αὕτη ἦτο παλαιότερον γνωστὴ εἰς τὴν Ἀσίαν καὶ ἐφηρμόζετο εἰς τὴν Ρωσίαν μετὰ τὴν κατὰ τὸ 1863 κατάργησιν τοῦ στιγματισμοῦ.

Κατὰ τὸ σύστημα τοῦτο, διὰ τὴν σήμανσιν ἑνὸς προσώπου μετρεῖται τὸ ὕψος τοῦ σώματος αὐτοῦ, τὸ μῆκος τῆς ὀργυιᾶς, τὸ ὕψος τοῦ καθημένου, τὸ μῆκος καὶ πλάτος τῆς κεφαλῆς του, τὸ μῆκος καὶ πλάτος τοῦ δεξιοῦ ὠτός, τὸ μῆκος τοῦ ἀριστεροῦ ποδὸς καὶ τοῦ ἀριστεροῦ μέσου δακτύλου, τὸ μῆκος τοῦ ἀριστεροῦ μικροῦ δακτύλου καὶ τὸ μῆκος τοῦ πήχεως τῆς ἀριστερᾶς χειρός.

Ἀλλὰ καὶ ἡ ἀνθρωπομέτρησις, ὡς σύστημα μειονεκτεῖ, διότι δὲν δύναται νὰ χρησιμοποιηθῇ ἐπὶ μεγάλου ἀριθμοῦ κακοποιῶν, ἡ δὲ ἀναζήτησις ἑνὸς ὑποτρόπου προσώπου εἰς τὸ ἀρχεῖον ἀπαιτεῖ πολὺν χρόνον καὶ μεγάλην ἐμπειρίαν καὶ διὰ τοῦτο δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ χρησιμοποιηθῇ ὑπὸ τῆς Ἀστυνομίας.

Ἡ δακτυλοσκοπική.

Ἡ δακτυλοσκοπικὴ εἶναι ἡ τελειοτέρα τῶν ἐν χρήσει μεθόδων διὰ τὴν ἐξακρίβωσιν τῆς ταυτότητος καὶ τοῦ παρελθόντος τῶν προσώπων, διότι, συμφώνως πρὸς τὰς θεμελιώδεις ἀρχάς, τὰς ὁποίας διετύπωσεν ὁ Ἄγγλος ἀνθρωπολόγος Sir Francis Galton, τὸ 1892, τὰ δακτυλικὰ ἀποτυπώματα ἔχουν τὰς ἀκολούθους ἰδιότητας: α) οὐδόλως ἀλλοιοῦνται καθ' ὅλην τὴν ζωὴν τῶν ἀνθρώπων τὰ σχήματα τῶν θηλοειδῶν γραμμῶν, τὰ ὁποῖα διαμορφοῦνται εἰς τὰ ἄκρα τῶν δακτύλων, β) παρουσιάζουν μεγάλην ποικιλίαν καὶ διαφορὰν ἀπὸ τοῦ ἑνὸς προσώπου εἰς τὸ ἄλλον καὶ γ) ὅταν ληφθοῦν ἐπὶ χάρτου, εἶναι δυνατὸν νὰ ἀρχειοθετηθοῦν κατὰ τοιοῦτον τρόπον, ὥστε νὰ εἶναι δυνατὴ ἡ ἀνεύρεσις, ἐντὸς ἐλαχίστου χρόνου, ἄλλων ὁμοίων ἀποτυπωμάτων, τὰ ὁποῖα ἔχουν τοποθετηθῇ εἰς τὸ ἀρχεῖον.

Ἡ δακτυλοσκοπικὴ μέθοδος, ὡς σύστημα σημάνσεως καὶ ἐξακριβώσεως τῆς ταυτότητος τῶν προσώπων, ἐφαρμόζεται εἰς ὅλας τὰς χώρας τοῦ κόσμου, θεωρηθεῖσα ὡς πλέον ἀσφαλὴς ἀπὸ τὴν πρότερον ἐφαρμοζομένην ἀνθρωπομετρικὴν μέθοδον Bertillon.

Εἰς τὴν χώραν μας καθιερώθη τὸ σύστημα δακτυλοσκοπήσεως τῶν κακοποιῶν διὰ τοῦ ἀπὸ 16-1-1919 Διατάγματος καὶ ἐν συνεχείᾳ διὰ τῶν ἀπὸ 2-10-1928 καὶ 14-6-1929 Διαταγμάτων.

Τὸ ὑπὸ τῆς παρ' ἡμῖν Διευθύνσεως Ἐγκληματολογικῶν Ὑπηρεσιῶν χρησιμοποιηθὲν σύστημα δακτυλοσκοπήσεως Galton-Henry, ἀντικατεστάθη ἤδη ἀπὸ 1-4-1946 διὰ τοῦ, ὡς τελειοτέρου θεωρουμένου, ἀμερικανικοῦ συστήματος Hoover.

Περὶ τὴν δακτυλοσκοπίαν ἔχουν ἀσχοληθῇ ἐκτενῶς ὁ διαπρεπὴς καθηγητὴς κ. Κωνσταντῖνος Γαρδίκας (Ἐγκληματολογία, τόμος Β' Ἀστυνομική), ὅστις ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν προΐσταται, λίαν ἐπιτυχῶς, τῆς Διευθύνσεως Ἐγκληματολογικῶν Ὑπηρεσιῶν καὶ ὁ Ἀστυνόμος Α' κ. Κατσιμαγκλῆς (Ἀστυνομικὰ Χρονικά, ἔτος Η' 1960).

Φωνητικὴ μέθοδος.

Ἐκτὸς τῶν γνωστῶν αὐτῶν μεθόδων, πρὸς ἐξακρίβωσιν τῆς ταυτότητος,

ἔχουν προταθῆ κατὰ καιροὺς καὶ ἄλλαι, ὅπως εἶναι ἡ διὰ φωτογραφίας Röntgen, ἡ κρανιογραφική, ἡ τῶν ὀφθαλμῶν καὶ ἡ ὀδοντομετρικὴ καὶ προσωπομετρική.

'Ως νὰ μὴ ἤρκουν ὅλαι αὐταὶ αἱ μέθοδοι, προτείνεται ἤδη καὶ ἄλλη, ἡ φωνητικὴ μέθοδος, διὰ τῆς ἀποτυπώσεως τῆς φωνῆς.

'Υποστηρικτὴς καὶ ἴσως ἐμπνευστὴς τῆς νέας αὐτῆς μεθόδου εἶναι ὁ 'Αμερικανὸς Lawrence Kersta, ὁ ὁποῖος ἰσχυρίζεται ὅτι τὰ ἀποτυπώματα τῆς φωνῆς πρόκειται νὰ ἀντικαταστήσουν τὰ δακτυλικὰ ἀποτυπώματα διὰ τὴν ἀσφαλεστέραν καὶ ἀκριβεστέραν διαπίστωσιν τῆς ταυτότητος τοῦ ἀτόμου.

Εἰς τὸ συμπέρασμα αὐτὸ καταλήγουν τὰ πειράματα ποὺ διεξάγει ὁ δρ Lawrence Kersta εἰς τὰ ἐπιστημονικὰ ἐργαστήρια τῆς ἑταιρείας τηλεφώνων Μπέλλ. 'Ο 'Αμερικανὸς ἐπιστήμων τονίζει ὅτι ἐὰν εἰς τὸ ἓν ἑκατομμύριον τῶν δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων συναντῶνται δύο μόλις ὅμοια, εἰς τὴν περίπτωσιν τῶν ἀποτυπωμάτων τῆς φωνῆς δὲν συναντᾶται οὔτε ἡ ἐλαχίστη αὕτη συχνότης ὁμοιότητος.

Τοῦτο ὀφείλεται εἰς τὸ γεγονὸς ὅτι τὸ φυσικὸν σχῆμα τῶν κοιλοτήτων τοῦ στόματος, τοῦ λάρυγγος καὶ τῶν ρωθώνων, ποὺ δημιουργοῦν τὴν ποικιλίαν τῆς φωνῆς εἶναι ἐντελῶς ἀνόμοιον εἰς τὰ διάφορα ἄτομα. 'Εξ ἄλλου καθίσταται ἀκατόρθωτος οἱαδήποτε προσπάθεια ἀλλοιώσεως τῆς φωνῆς. 'Ακόμη καὶ ἐὰν τὸ ἄτομον ὁμιλήσῃ ψιθυριστὰ δὲν θὰ κατορθώσῃ νὰ παραμορφώσῃ τὴν ἀκουστικήν της.

'Επίσης ἡ ἀπώλεια τῶν ὀδόντων, ἡ ἀφαίρεσις τῶν ἀμυγδαλῶν, δὲν ἀλλάζουν τὴν ἀκουστικὴν τῆς φωνῆς, ὡς εἶναι ἀποτυπωμένη. 'Ακόμη καὶ ἐὰν ἐκ προθέσεως τὸ ἄτομον ἐπιζητήσῃ νὰ γεμίσῃ τὸ στόμα του μὲ χαλίκια, δὲν παραμορφώνει τὴν φωνή του.

'Η ἀποτύπωσις τῆς φωνῆς γίνεται μὲ τὴν ἀνάγνωσιν δέκα λέξεων, εἰς τὰς ὁποίας ὑπάρχουν κατὰ πλειονότητα αἱ λέξεις «ἐγώ», «αὐτὸ» καὶ «σεῖς». 'Η ἀνάγνωσις γίνεται εἰς συσκευὴν τηλεφώνου καὶ ἡ ἀποτύπωσίς της εἰς εἰδικοὺς δίσκους.

"Αν καὶ αἱ ἔρευναι συνεχίζωνται εἰσέτι, οἱ ἁρμόδιοι ἐπιστήμονες προβλέπουν ὅτι συντόμως θὰ καταλήξουν εἰς πλήρη καὶ θετικὰ ἀποτελέσματα, πρᾶγμα ὅπερ εὐχόμεθα ὁλοψύχως διὰ τὸ καλὸν τῆς ἐπιστήμης, τῆς 'Αστυνομίας καὶ τῆς κοινωνίας.

Γ. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΣ

Τὰ «ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ», μὲ τὴν πλουσίαν ἐπιστημονικὴν καὶ ἐγκυκλοπαιδικὴν ὕλην των, κατέστησαν ὁ ἀπαραίτητος σύντροφος τῶν ἀστυνομικῶν, οἱ ὁποῖοι ἐνδιαφέρονται διὰ τὴν πρόοδόν των.

CHICAGO

ΜΙΑ ΠΑΡΑΛΙΑ ΠΟΛΙΤΕΙΑ ΧΩΡΙΣ ΘΑΛΑΣΑ * ΙΔΙΟΡΡΥΘΜΑ ΟΙΚΟΔΟΜΗΜΑΤΑ * ΛΙΜΕΝΑΡΧΕΙΟ * ΟΙΚΟΔΟΜΙΚΑ ΜΕΓΑΘΡΙΑ * Ο ΗΛΕΚΤΡΙΚΟΣ ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΟΣ ΤΟΥ ΣΙΚΑΓΟΥ * ΤΟΥΡΙΣΤΙΚΟΣ ΠΕΡΙΠΑΤΟΣ ΣΤΟ ΣΙΚΑΓΟ * ΤΑ ΑΞΙΟΘΕΑΤΑ

Ὑπὸ τοῦ κ. **Ν. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ**

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

ΣΙΚΑΓΟ: Η ΠΑΡΑΛΙΑ ΠΟΛΙΤΕΙΑ ΧΩΡΙΣ ΘΑΛΑΣΣΑ

Μὲ τὸ ἀεροπλάνο τῆς TWA ταξίδεψα ἀπὸ τὸ Λὸς Ἄντζελες γιὰ τὸ Σικάγο. Τὸ ταξίδι βαστάει δυόμισυ ὧρες. Ἦταν ὡραιότατο καὶ ὁμαλότατο, ἔτσι ποὺ περνοῦσες πάνω ἀπὸ τὶς ὀροσειρὲς καὶ τοὺς κάμπους τῶν ἀμερικανικῶν πολιτειῶν. Ἀλλὰ στὴν τελευταία μισὴ ὥρα πρὶν φτάσουμε στὸ Σικάγο πέσαμε σὲ θύελλα. Μὲ μιᾶς σκοτείνιασε ἡ ἀτμόσφαιρα, ἀστροπελέκια, βροντές, βροχή. Τὸ ἀεροπλάνο ἔκανε «ρεμοῦ», δηλαδὴ ἀπότομες πτώσεις πρὸς τὰ κάτω καὶ τὸ πρᾶγμα δὲν ἦταν καθόλου εὐχάριστο. Εἰδοποιούμεθα νὰ εἴμαστε δεμένοι διαρκῶς μὲ τὴ ζώνη ἀσφαλείας. Ὕστερα ἀπὸ εἴκοσι λεπτὰ ταλάνισμα βγήκαμε ἀπὸ τὴ θύελλα καὶ βλέπουμε κάτω μιὰ πολὺ μεγάλη πολιτεία, τὸ Σικάγο, ποὺ ἀμέσως κάνει ἐντύπωσι γιατὶ βρίσκεται πλάγι ἀπὸ τὴν τεράστια λίμνη τοῦ Μίτσιγκαν καὶ ἔχει ρυμοτομία σὲ κανονικὰ τετραγωνικὰ σχήματα ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον. Φαίνονται ὡραῖα καὶ οἱ γέφυρες καθὼς καὶ οἱ ἐθνικοὶ δρόμοι (φριγουαίη). Προσγειωθήκαμε ὁμαλώτατα. Τὸ ἀεροδρόμιο εἶναι ἕνα θαῦμα τεχνικῆς· μπαίνετε δὲ στὸ ἀεροπλάνο κατ' εὐθεῖαν καὶ ἰσόπεδα ἀπὸ τὴν αἴθουσα ἀναμονῆς χωρὶς νὰ περπατᾶτε στὸ κατάστρωμα τοῦ ἀεροδρομίου καὶ νὰ ὑποφέρετε ἀπὸ τὴ βροχή, τὸν ἥλιο ἢ τὸν ἀέρα. Ὁ ἄλλοτε συνεργάτης μου στὴν Ἀστυνομία, ὁ τέως Ἀστυνόμος κ. Ἀνδρέας Μπράμης, μὲ περίμενε μὲ τὴν οἰκογένειά του καὶ ξεκινήσαμε γιὰ τὴν πόλι, ποὺ βρίσκεται σὲ ἀρκετὰ μεγάλη ἀπόστασι ἀπὸ τὸ ἀεροδρόμιο. Ἡ μέρα εἶναι συννεφιασμένη καὶ κατὰ τὴ διαδρομὴ μοῦ δίνεται ἡ εὐκαιρία νὰ παρατηρήσω τὸ πολὺ πράσινο ποὺ ὑπάρχει στὴν περιοχὴ αὐτὴ καὶ ποὺ ὀφείλεται στὸ ἄφθονο νερὸ τὸ ὁποῖο διαθέτει ἡ πόλι.

Τὸ Σικάγο ἔχει πληθυσμὸ 5.500.000 κατοίκους καὶ εἶναι ἡ δεύτερη ἢ ἡ τρίτη μεγάλη πόλι τῆς Ἀμερικῆς σὲ πληθυσμὸ καὶ ἔκτασι. Ὅταν σκεφθῇ κανεὶς ὅτι ἡ λεωφόρος Γουΐστερν, ἡ ὁποία διατρέχει σὲ εὐθεία ἀπὸ τὸ ἕνα ἄκρο στὸ ἄλλο τὸ Σικάγο, ἔχει μῆκος 55 χιλιόμετρα, καταλαβαίνει τὴν ἔκτασί του.

Ἐτούτη ἡ πόλι εἶναι παραλιακή, χωρὶς νὰ ἔχη θάλασσα. Κάναμε λοιπὸν ἕναν περίπατο στὶς ὄχθες τῆς λίμνης Μίτσιγκαν. Πρόκειται γιὰ μιὰ λίμνη μὲ γλυκὸ φυσικὸ νερό, ποὺ τὴ βλέπετε γεμάτη πλοῖα, βάρκες, κότερα κλπ. Μὲ λιμάνι γιὰ τὰ μεγάλα πλοῖα, λιμανάκια γιὰ τὰ κότερα καὶ τὶς βάρκες, μὲ πλὰζ πολυτελείας κλπ. καὶ μὲ μεγάλα κύματα σὰν τῆς θάλασσας. Ἡ παραλία εἶναι κατάφυτη μὲ τεράστια δέντρα, μὲ πράσινους τάπητες σὲ μεγάλη ἔκτασι, μὲ κήπους, καθίσματα γιὰ τοὺς περιπατητάς, μὲ γήπεδα γκόλφ, κλπ. κλπ. Ὁ καθένας βέβαια ἀντιλαμβάνεται ὅτι τὸ νερὸ αὐτὸ ἀποτελεῖ πλοῦτο γιὰ τὴν πόλι, γιατὶ ἀπὸ ἐκεῖ γίνεται ἡ ὕδρευσι, ἡ ἄρδευσις κλπ. Περνώντας ἔτσι τὸν παραλιακὸ δρόμο μᾶς δόθηκε ἡ εὐκαιρία νὰ ρίξουμε μιὰ ματιὰ στοὺς οὐρανοξύστες, ποὺ ὁ ἕνας πλάγι στὸν ἄλλον φαντάζουν σὰν μεγαθήρια τῆς ἀρχιτεκτονικῆς. Καὶ οἱ μὲν παλιὲς πολυκατοικίες εἶναι μαῦρες ἢ κόκκινες μὲ τοῦβλα, οἱ καινούργιες ὅμως εἶναι τὰ κρυστάλλινα 30ώροφα παλάτια ὅπου χρησιμοποιοῦν γιὰ οἰκοδομικὸ ὑλικὸ γυαλὶ καὶ ἀνοξύδωτο χάλυβα. Ἀκοῦτε δὲ ὅτι αὐτὴ ἡ πολυκατοικία εἶναι φέρ' εἰπεῖν γιὰ 5.000 ἐνοίκους ἢ γιὰ 10.000 ἐνοίκους. Δηλαδὴ μιὰ τέτοια πολυκατοικία εἶναι σὲ πληθυσμὸ καὶ μιὰ πόλη ἑλληνική. Καὶ ὅμως εἶναι ἔτσι χτισμένες ποὺ δὲν παρουσιάζουν ἐλαττώματα, ἀλλὰ τὰ πάντα (ἠλεκτρικό, νερό, ἀσανσὲρ ἢ κυλιόμενες κλίμακες κλ. κλ.) λειτουργοῦν μὲ ἀπόλυτη ἀκρίβεια καὶ πρὸ παντὸς μὲ ἀπόλυτη ἀσφάλεια.

Περάσαμε καὶ ἀπὸ τὸ Στάδιο τοῦ Σικάγου, τοῦ ὁποίου ἡ εἴσοδος ἔχει καθαρὰ ἑλληνικὸ ρυθμό. Ἐπίσης καὶ τὸ ἱστορικὸ Μουσεῖο ἀπὸ τὸ ὁποῖο περάσαμε εἶναι χτισμένο σὲ ἑλληνικὸ ρυθμό, μὲ κολῶνες τριγύρω, ἀετώματα, εἰσόδους ἑλληνικοῦ στύλ κλπ.

Ἀλλὰ καὶ πολλὰ κτίρια στὴν πόλι, τραπεζῶν, καταστημάτων ἢ καὶ σπιτιῶν ἀκόμη, εἶναι χτισμένα σὲ ρυθμὸ καθαρὰ ἑλληνικό.

ΙΔΙΟΡΡΥΘΜΑ ΟΙΚΟΔΟΜΗΜΑΤΑ * ΛΙΜΕΝΑΡΧΕΙΟ

Μεγάλη ἐντύπωσι κάνουν δύο τεράστιες στρογγυλὲς πολυκατοικίες ποὺ εἶναι χτισμένες στὴν πιὸ ἐμπορικὴ συνοικία τῆς πόλεως. Ὅταν τὶς κοιτάζει κανεὶς ἀπὸ μακρυὰ μοιάζουν σὰν δυὸ τεράστιοι περιστερῶνες, μὰ σὰν πλησιάζει βλέπει τὰ περίεργα αὐτὰ κτίρια χτισμένα τὸ ἕνα δίπλα στὸ ἄλλο, κοντὰ σὲ ἕνα ἀπὸ τὰ κανάλια ποὺ σχηματίζει ἡ λίμνη. Οἱ δύο αὐτὲς πολυκατοικίες συνδέονται μὲ γέφυρα, κάτω δὲ ἀπὸ τὶς πολυκατοικίες καὶ τὶς γέφυρες ἔχει δημιουργηθῆ μιὰ μεγάλη λίμνη στὴν ὁποία ὑπάρχουν ψάρια, ἔτσι ὥστε οἱ ἔνοικοι τῆς πολυκατοικίας νὰ βάζουν ἐκεῖ τὰ κότερα καὶ νὰ ψαρεύουν κανονικά. Στοὺς κάτω ὀρόφους ὑπάρχουν τὰ γκαράζ, ὅπου τοποθετοῦνται τὰ αὐτοκίνητα τῶν ἐνοίκων. Καὶ γιὰ τὸ περίεργον ἀναφέρεται ὅτι κατὰ τὴν κατασκευὴν τους σχεδὸν καθημερινῶς ἐσκοτώνετο καὶ ἕνας ἐργάτης, ἔτσι ποὺ ἐγένετο ἡ σκέψι νὰ ἐγκαταλειφθῆ ἡ ἀνοικοδόμησίς τους. Ὁ κ. Μπράμης μὲ πῆγε στὰ κτίρια τοῦ Λιμεναρχείου τοῦ Σικάγου. Βέβαια ἀποτελεῖ σχῆμα ὀξύμορο σὲ μιὰ μεσόγεια πόλη νὰ ὑπάρχη λιμεναρχεῖο καὶ τελωνεῖο. Πραγματικὰ ὅταν κανεὶς βλέπη στὸ λιμάνι τῆς λίμνης Μίτσιγκαν 10-15 μεγάλα πλοῖα νὰ πλευρίζουν στὴν ξηρά, δὲν μπορεῖ νὰ πιστέψη ὅτι βρίσκεται στὴν καρδιὰ τῆς Ἀμερικῆς. Γιὰ τὴν διευκόλυνσι μάλιστα τῆς κινήσεως τῶν πλοίων, βαθύτερα, μέσα στὸ Σικάγο, ἔχουν κατασκευάσει ἕνα τεράστιο κανάλι, ὥστε τὰ πλοῖα ἀποβιβάζουν τοὺς ἐπιβάτες καὶ ξεφορτώνουν τὰ ἐμπορεύματα μέσα στὸ Σικάγο. Ὅποιος λοιπὸν προορίζεται γιὰ τὸ Σικάγο μπορεῖ ἄριστα νὰ μὴ ταξιδέψη σιδηροδρομικῶς μέσω Νέας Ὑόρκης, ἀλλὰ νὰ φθάση κατ' εὐθεῖαν στὸ κέντρο σχεδὸν τοῦ Σικάγου.

Ἐννοεῖται ὅτι διὰ τὰ ἔργα ποὺ ἔχουν γίνει ἐδαπανήθησαν τεράστια ποσά, τὰ ὁποῖα δὲν διστάζουν ποτὲ νὰ καταβάλουν οἱ Ἀμερικανοί.

ΟΙΚΟΔΟΜΙΚΑ ΜΕΓΑΘΗΡΙΑ * Ο ΗΛΕΚΤΡΙΚΟΣ ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΟΣ ΤΟΥ ΣΙΚΑΓΟΥ

Κυκλοφορώντας κανεὶς στοὺς δρόμους τοῦ Σικάγου βλέπει τόσα καὶ τέτοια οἰκοδομικὰ μεγαθήρια παλαιοῦ τύπου μὲ ὡραῖα στολίδια καὶ ἄλλα νέου τύπου κρυστάλλινα καὶ μεταλλικά, ὥστε νὰ θαυμάζη τὸν πλοῦτο καὶ τὴν οἰκονομικὴ ἀντοχὴ τοῦ τόπου. Ἕνα ἀπὸ τὰ ὡραιότερα οἰκοδομικὰ συγκροτήματα παλαιοῦ τύπου εἶναι καὶ τὸ μέγαρο τοῦ χρηματιστηρίου, τὸ ὁποῖο δὲν ἔχει τὴ μονοτονία τῆς νέας ἀρχιτεκτονικῆς ἀλλὰ μιὰ πλούσια καὶ εὐχάριστα διακοσμημένη ἐμφάνισι, καίτοι καὶ τὸ μέγαρο αὐτὸ ἀνήκει στοὺς οὐρανοξύστες.

Μὲ τὶς τεράστιες κεντρικὲς πολυκατοικίες λύεται κατὰ ἕνα τρόπο τὸ πρόβλημα τῆς κατοικίας ἐκείνων ποὺ ἐργάζονται στὸ κέντρον τῆς πόλεως. Πολλοὶ ὅμως προτιμοῦν νὰ μένουν σὲ μονοκατοικίες χτισμένες καὶ μέσα στὸ κέντρο τῆς πόλεως καὶ στὶς ἀκραῖες συνοικίες. Γι' αὐτὸ ἔχουν δημιουργηθῆ μεγάλες βιομηχανίες, οἱ ὁποῖες πωλοῦν ἕτοιμα σπίτια ἢ τὰ χτίζουν καὶ τὰ πωλοῦν μὲ δόσεις. Πάντως ἀπὸ τὴ σύγκρισι ποὺ κάνει κανεὶς μὲ τὶς τιμὲς τῶν σπιτιῶν τῆς Ἑλλάδος βρίσκει ὅτι τὰ σπίτια αὐτὰ εἶναι πολὺ πιὸ ἀκριβά, ἐκτὸς τοῦ ὅτι τὰ περισσότερα εἶναι ἐξ ὁλοκλήρου ἢ καὶ κατὰ τὸ ἥμισυ κατασκευασμένα μὲ ξύλα, ἀκόμη καὶ οἱ σκεπὲς εἶναι ξύλινες καὶ χωρὶς κεραμίδια. Τὰ σπίτια ὅμως αὐτὰ ἐκτὸς τοῦ ὅτι πάντοτε ἔχουν ἕνα μικρὸ κῆπο εἶναι ἀρτιώτατα ἐξοπλισμένα ἐσωτερικῶς, ὥστε νὰ παρέχουν κάθε εὐκολία καὶ ἄνεσι.

Μιὰ ἐξαίρετη ἑλληνοπούλα, ἡ φοιτήτρια Μαρία Τσινώνη ἀνέλαβε νὰ μὲ ξε-

ναγήση στὴν ἀπέραντη πόλι τοῦ Σικάγου, δείχνοντάς μου τὰ ἀξιοθέατα καὶ σημαντικά, σὲ φυσικὸ πλοῦτο, σὲ τεχνικὸ ὀργασμὸ καὶ σὲ ἐπιστημονικὴ συγκρότησι. Στὶς 19 λοιπὸν τοῦ Αὐγούστου, ξεκινήσαμε ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ κ. Μπράμη ὅπου ἐφιλοξενούμην καὶ πήγαμε στὸν ἠλεκτρικὸ σταθμὸ γιὰ νὰ πάρουμε τὸν ἠλεκτρικὸ σιδηρόδρομο καὶ νὰ πᾶμε στὸ κέντρο τοῦ Σικάγου. Ὁ ἠλεκτρικὸς αὐτὸς σιδηρόδρομος κινεῖται κατὰ τὰ 3/4 ἐναερίως, δηλαδὴ σὲ γέφυρα πάνω ἀπὸ τοὺς δρόμους καὶ κατὰ τὸ 1/4 ὑπογείως, δηλαδὴ σὲ στοὰ κάτω ἀπὸ τοὺς δρόμους. Ὁ σιδηρόδρομος αὐτὸς γιὰ μένα ἀπετέλεσε θλιβερὴ ἔκπληξι, γιατὶ τόσο οἱ σταθμοὶ ὅσο καὶ ὁ ἴδιος ὁ σιδηρόδρομος ἔρχονται σὲ ἔντονη ἀντίθεση πρὸς τὸν πλοῦτο τῆς Ἀμερικῆς. Πρόκειται μὲ μιὰ λέξη γιὰ ἕνα σιδηρόδρομο ποὺ μόνο σὲ ὑπανάπτυκτα κράτη μπορεῖ κανεὶς νὰ συναντήσῃ καὶ εἶναι ἀπορίας ἄξιο πῶς, διὰ λόγους ἐγωϊσμοῦ τουλάχιστο, δὲν τὸν διέλυσε ἡ πολιτεία γιὰ νὰ βάλῃ στὴ θέσι του κάτι τὸ σύγχρονο καί, ἂν ὄχι τίποτε ἄλλο, κάτι τὸ αἰσθητικό. Ὅταν ἀργότερα ὁ ξεναγὸς τοῦ πούλμαν μὲ τὸ ὁποῖον κάναμε τὸν γῦρο τοῦ Σικάγου, μᾶς ἔδειξε τὸ σιδηρόδρομο αὐτὸ ποὺ ἔτρεχε στὴ γέφυρά του πάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια μας, εἶπε χαρακτηριστικά: «δὲν εἶναι ὡραῖο πρᾶγμα, ἀλλὰ τὸν ἔχουμε ἀκόμη ἀνάγκη». Ταξιδεύοντας λοιπὸν ἐπὶ 20 λεπτὰ μὲ τὸν ἠλεκτρικὸ γιὰ νὰ πᾶμε στὸ «ντάουντάουν», περάσαμε ἀπὸ τὶς συνοικίες τῶν μαύρων καὶ ἀπὸ τὶς φτωχοσυνοικίες τοῦ Σικάγου, καὶ ἔτσι ποὺ τὶς βλέπαμε ἀφ' ὑψηλοῦ καὶ κυρίως ἀπὸ τὸ πίσω μέρος τῶν σπιτιῶν καὶ τῶν παλαιῶν πολυκατοικιῶν μὲ τὸ μαῦρο πισσόχαρτο στὶς σκέπες καὶ σὲ πολλὰ μέρη μὲ σκουπίδια καὶ παλιοτενεκέδες, κατάλαβα ὅτι καὶ ἐδῶ ὑπάρχει ἐκεῖνο ποὺ λέμε ἀθλιότης καὶ φτώχεια. Αὐτὸ τὸ ξέρουν καὶ τὸ ὁμολογοῦν οἱ Ἀμερικανοὶ καὶ γι' αὐτὸ ὅλες οἱ πολιτεῖες σὲ κείνους ποὺ δὲν ἐργάζονται δίνουν ἕνα καλὸ ἐπίδομα καὶ ἐκτὸς αὐτοῦ σιγὰ σιγὰ τὶς γκρεμίζουν τὶς συνοικίες αὐτὲς καὶ χτίζουν εἰδικὲς τεράστιες πολυκατοικίες, εὐθυνές, ὅπου μπορεῖ νὰ ἐγκατασταθῇ καὶ ὁ πιὸ φτωχός. Ὅταν τελείωσε τὸ ἐναέριο ταξίδι μας, ὁ συρμὸς μπῆκε στὴν ὑπόγεια στοὰ καὶ σὲ λίγα λεπτὰ τῆς ὥρας φτάσαμε κάτω ἀπὸ τὸ «ντάουντάουν» καὶ ἀνεβήκαμε ἀπὸ κατάμαυρες σκάλες καὶ ἀπὸ ἕναν ὄχι εὐχάριστο στὴν ὄψι σταθμό, στὴ λεωφόρο Στρέϊτ, ἡ ὁποία διασχίζει κατ' εὐθεῖαν ἀπὸ βορρᾶ πρὸς νότο τὸ Σικάγο. Μπήκαμε καὶ γυρίσαμε σὰν τουρίστες τὸ τεράστιο κατάστημα τοῦ Μάρσαλ Φίλς. Τὸ κτίριο ποὺ στεγάζει τὸ κατάστημα αὐτὸ ἐσωτερικῶς εἶναι χτισμένο σὲ ἑλληνικὸ ρυθμό, μὲ κολῶνες κορινθιακὲς καὶ μὲ ταβάνια διακοσμημένα ὡραιότατα. Ἐκεῖ βρίσκει ὅ,τι φαντασθῇ κανεὶς καὶ σὲ τιμὲς ἀπὸ τὶς χαμηλότερες μέχρι τὶς πιὸ ἀκριβές. Π.χ. εἴδαμε ἕνα σακκάκι ἀνδρικὸ ποὺ ἐπωλεῖτο 500 δολλάρια, δηλαδὴ 15.000 δραχμές. Σὲ κάθε πάτωμα ὑπάρχουν καὶ μεγάλες αἴθουσες γιὰ τὰ ἑστιατόρια ποὺ λειτουργοῦν, ὅπου καὶ γευματίσαμε περίφημα.

ΕΝΑΣ ΤΟΥΡΙΣΤΙΚΟΣ ΠΕΡΙΠΑΤΟΣ ΣΤΟ ΣΙΚΑΓΟ

Στὴν 1 ἡ ὥρα μετὰ τὸ μεσημέρι πήγαμε στὸ μεγάλο ξενοδοχεῖο Χίλτον ὅπου πήραμε δυὸ εἰσιτήρια γιὰ τὸ γῦρο τοῦ Σικάγου μὲ πούλμαν. Ξεκινήσαμε λοιπὸν ἐνῶ ὁ ξεναγὸς μιλοῦσε διαρκῶς. Ἔτσι ἀποτυπώνω ἐδῶ ὅ,τι ἀκούω καὶ ὅ,τι βλέπω. Περνᾶμε τὸ μεγάλο κεντρικὸ πάρκο, ὅπου ὑπάρχουν γήπεδα, πράσινη γῆ, σπὸρ καὶ ἕνα μεγάλο ὑπαίθριο θέατρο ὅπου δίνονται καθημερινῶς συναυλίες γιὰ τὸ κοινό. Τώρα βλέπουμε ἐξωτερικῶς τὸ ἱστορικὸ μουσεῖο, ἕνα τεράστιο κτίριο ἑλληνικοῦ καθαρὰ ρυθμοῦ, μὲ κολῶνες ἑλληνικές, μὲ Καρυάτιδες κλπ. Ἐπεσκέφθην τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ μουσείου, ποὺ περιλαμβάνει ὅλη τὴ σύγχρονη ἐξέλιξι, μὲ πολλὲς ἀναπαραστάσεις, τῶν νεωτέρων ἐπιστημῶν καὶ τεχνικῶν κατακτήσεων τοῦ ἀνθρώπου. Ὅταν περάσῃ κανεὶς τὴν εἴσοδο βλέπει κρεμασμένα ἀπὸ τὴν ὀροφὴ δυὸ γερμανικὰ ἀεροπλάνα, λάφυρα τοῦ τελευταίου παγκοσμίου πολέμου, στὸν ὁποῖον ἡ Ἀμερικὴ μετέσχεν καὶ συνέβαλε ὡς πρώτη καὶ μεγάλη δύναμις στὴ νικηφόρο ἔκβασί του.

Ἐξαιρετικὸ ἐνδιαφέρον ἔχει ἡ αἴθουσα ἐξελίξεως τοῦ τηλεφώνου, ὅπου βλέπει κανεὶς ἐκλαϊκευμένη τὴν τεχνικὴ ἐπιστήμη τῆς τηλεφωνίας καὶ πρέπει νὰ κα-

θίση μία ὥρα τουλάχιστο γιὰ νὰ ἀπολαύση τὶς διάφορες ἐγκαταστάσεις. Ἄλλο ἐνδιαφέρον συγκρότημα εἶναι ἡ ἀγροτικὴ ἐξέλιξι. Εἶναι κάτι τὸ φαντασμαγορικό. Μέσα στὶς αἴθουσες τοῦ μουσείου ἔχει μεταφερθῆ ὁλόκληρη φάρμα, μὲ τὰ χωράφια ποὺ τὰ ὀργώνουν καὶ τὰ θερίζουν μεγάλες μηχανές, μὲ τρακτὲρ ποὺ κινοῦνται, μὲ δέντρα τεράστια ὅπου κελαηδοῦν πουλιὰ (φυσικὰ τεχνητά), μὲ τὸ σπίτι τοῦ φαρμαδόρου, τὸ γραφεῖο του, τὰ βουστάσια ὅπου ὑπάρχουν ἀληθινὲς ἀγελάδες (βαλσαμωμένες φυσικά), ποὺ κουνοῦν τ' αὐτιά τους καὶ τὰ μάτια τους, μὲ ὅλα τέλος πάντων ὅσα μποροῦν νὰ ὑπάρχουν σὲ μιὰ τέλεια σύγχρονη φάρμα. Ἐγὼ εἶχα τὴν τύχη νὰ ἰδῶ μιὰ τέτοια ἀληθινὴ φάρμα τοῦ Ἕλληνα κ. Μουμουτζῆ, συγγενοῦς τῶν γνωστῶν Τσουραπάδων ποὺ ἔχουν στὴν Ἀθήνα τὴν ΕΒΓΑ. Αὐτοὶ διατηροῦν καὶ μεγάλα ἐργοστάσια παγωτῶν στὸ Σικάγο, ὅπου τὰ ἐπεσκέφθην. Μᾶς σέρβιραν καὶ ἀπὸ ἕνα παγωτὸ βάρους μισοῦ κιλοῦ, ἔτσι γιὰ νὰ δροσιστοῦμε. Οἱ ἄλλες αἴθουσες τοῦ μουσείου αὐτοῦ ἔχουν τὶς ἐπιστημονικὲς ἐξελίξεις γιὰ τὰ χημικὰ προϊόντα, γιὰ τὰ ἀντιβιωτικά, γιὰ τὴν ἠλεκτρικὴ ἐνέργεια, γιὰ τὴν ἀτομικὴ ἐνέργεια, καὶ γενικὰ γιὰ ὅλες τὶς ἐπιστῆμες ποὺ συντελοῦν στὴ βελτίωσι τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου καὶ στὴν ἄνοδο τοῦ σύγχρονου πολιτισμοῦ. Στὴν αἴθουσα αὐτὴ συνάντησα καὶ τὸν σεβασμιώτατον ἐπίσκοπον Δημητριάδος, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἔλθει γιὰ ἐπίσκεψη στὴν Ἀμερικὴ μὲ κατεύθυνσι πρὸς τὸν Καναδᾶ. Ἐκεῖ, σὲ μιὰ διακεκριμένη θέσι, ὑπάρχει ἕνα πρόπλασμα τοῦ Παρθενῶνος ἀπὸ σκαλιστὸ λευκὸ μάρμαρο ὅπως ἀκριβῶς ἦταν στὴν ἐποχὴ τοῦ Περικλέους, ἔχει δὲ μῆκος 1.1/2 μέτρα. Ἐννοεῖται ὅτι εἶναι τόσο λεπτὸ τὸ ἔργο αὐτὸ ὥστε φαίνονται οἱ πόρτες, ἀκόμη καὶ τὸ χρυσοελεφάντινο ἄγαλμα τῆς Ἀθηνᾶς μέσα στὸ ἱερὸ τοῦ ναοῦ. Ἡ ἐπιγραφὴ ἀπὸ κάτω γράφει ὅτι αὐτὸ εἶναι τὸ ἀριστούργημα τῶν αἰώνων καὶ ὅτι ὅλα τὰ μουσεῖα τοῦ κόσμου δὲν μπόρεσαν νὰ εὕρουν ὡραιότερο ρυθμὸ ἀπὸ τὸν Παρθενῶνα. Καὶ γι' αὐτὸ ἀκριβῶς τὰ μουσεῖα τοῦ κόσμου κτίζονται στὸν κλασσικὸ ἑλληνικὸ ρυθμό. Πράγματι τὸ μουσεῖο τῆς ἱστορίας καὶ τοῦ σύγχρονου πολιτισμοῦ στὸ ὁποῖο βρισκόμαστε εἶναι ἐσωτερικῶς καὶ ἐξωτερικῶς καθαρῶς ἑλληνικοῦ κλασσικοῦ ρυθμοῦ. Τέλος ἐκτίθεται καὶ ἕνα γερμανικὸ ὑποβρύχιο, λάφυρο τοῦ παγκοσμίου πολέμου, στὸ ὁποῖο μπαίνουν οἱ ἐπισκέπτες. Μετὰ τρεῖς ὧρες βγήκαμε ἀπὸ τὸ μουσεῖο αὐτὸ γιὰ νὰ συνεχίσουμε τὴν τουριστικὴ περιοδεία μας. Τώρα περνᾶμε τὸ στάδιο τοῦ Σικάγου τοῦ ὁποίου ἡ εἴσοδος εἶναι ἐπίσης καθαρὰ ἑλληνικοῦ ρυθμοῦ. Τὸ στάδιο περιλαμβάνει 115.000 θεατάς. Φυσικά, πλάγι ἀπὸ τὸ στάδιο ὑπάρχει τεράστιο πάρκο αὐτοκινήτων.

Βλέπουμε ἐν συνεχεία τὸ συγκρότημα τοῦ νοσοκομείου τῶν παίδων, τὸ ὁποῖο θεωρεῖται ἀπὸ τὰ τελειότερα τοῦ κόσμου, ἀποτελεῖται δὲ ἀπὸ τέσσερα κτίρια (μεγαθήρια) πολυώροφα καὶ μοντέρνα. Μᾶς δείχνουν ἀκολούθως ἀπέναντι τὴ λίμνη Μίτσιγκαν, ἕνα συγκρότημα πολυκατοικιῶν τελείως νέων, μὲ 25-30 πατώματα ἡ κάθε μιὰ καὶ ἀκοῦμε ἀπὸ τὴν ξεναγὸ μας ὅτι αὐτὲς εἶναι οἱ πολυκατοικίες τῶν φτωχῶν, ὅτι δηλαδὴ ἐκεῖ πηγαίνουν καὶ ἐγκαθίστανται οἱ ἔνοικοι τῶν παλαιῶν σπιτιῶν ποὺ κατεδαφίζονται, μὲ φτηνὸ ἐνοίκιο, καὶ δὲν ἐπιτρέπεται νὰ πηγαίνουν οἱ εὐκατάστατοι. Περνᾶμε κατόπιν ἀπὸ τὸ συγκρότημα τοῦ Πολυτεχνείου, ποὺ ἀποτελεῖται ἀπὸ τεράστια παλαιὰ κτίρια ποὺ φαντάζουν μέσα σ' ἕνα μεγάλο πάρκο.

Προχωροῦμε καὶ περνοῦμε ἀπὸ μιὰ μεγάλη γέφυρα. Κάτω ἀνοίγεται ἕνας καινούργιος δρόμος, ὁ «Σάουθ Χὰρ Κουάϊ», ποὺ εἶναι ὁ φαρδύτερος δρόμος τοῦ κόσμου γιατὶ ἔχει ἐν συνόλω 16 ζῶνες (λωρίδες) γιὰ ἄνοδο καὶ κάθοδο. Στὸ μέσον ἔχει ἀφεθῆ μιὰ ἀρκετὰ φαρδιὰ λωρίδα γιὰ νὰ τοποθετηθῆ τὸ τραῖνο. Ὁ δρόμος αὐτὸς στοίχισε πολλὰ ἑκατομμύρια δολλάρια.

Ἀριστερά μας βλέπουμε καὶ τὸ Ἀστεροσκοπεῖο στὶς ὄχθες τῆς λίμνης, μέσα στὸ μεγάλο πάρκο, ὅπου ὑπάρχει παράπλευρα καὶ τὸ μεγάλο γήπεδο τοῦ μπέϊζ μπὼλ στὸ ὁποῖο χωροῦν 42.000 ἄτομα.

Κατόπιν μπαίνουμε στὴν παλαιὰ λεωφόρο τοῦ Σικάγου, μιὰ πολὺ φαρδειὰ

καὶ ὡραία λεωφόρο μὲ πολὺ φυτεία καὶ μὲ ἀρχοντικὰ σπίτια, στὰ ὁποῖα ὅμως μένουν τώρα ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μαῦροι. Εἴδαμε στὴ λεωφόρο αὐτὴ καὶ τὸ παλαιὸ θέατρο. 'Επίσης εἴδαμε καὶ τὰ παλαιὰ Πανεπιστήμια τοῦ Σικάγου, τὰ ὁποῖα εἶναι πολὺ μεγάλα, παλαιοῦ ὅμως ρυθμοῦ. "Οπως μᾶς ἐπληροφόρησαν, ἔχουν μέσα τὰ καλύτερα νοσοκομεῖα. Περνώντας τὶς συνοικίες αὐτὲς ἀκούσαμε τὴν ξεναγὸ νὰ λέγη ὅτι ἐκεῖ ὑπῆρχαν τὰ παλαιὰ ὀνομαστὰ σφαγεῖα τοῦ Σικάγου ποὺ δὲν ὑπάρχουν πλέον. Μπήκαμε κατόπιν σ' ἕνα τεράστιο ὡραιότατο πάρκο μὲ πολλὰ λουλούδια. 'Εκεῖ ὑπάρχει ἕνα γλυπτὸ ἔργο σὲ τσιμεντόπετρα ποὺ λέγεται «ἡ βρύση τῆς ὥρας» καὶ ποὺ παριστάνει τὴν γέννησι καὶ τὴ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου. Τὸ ἄγαλμα ἔχει 113 πρόσωπα σὲ διάφορα συμπλέγματα καὶ παραστάσεις. Εἶναι πολὺ καλό. Περνώντας τὸ τεράστιο αὐτὸ πάρκο, ἀκοῦμε τὴν ξεναγὸ νὰ δίνη μερικὰ στατιστικὰ στοιχεῖα, ὅτι δηλαδὴ τὸ 18% τῆς ἐπιφανείας τοῦ Σικάγου εἶναι πάρκα ἐνῶ σ' ὅλη τὴν ἄλλη 'Αμερικὴ τὸ ποσοστὸ ἐδάφους ποὺ καλύπτουν τὰ πάρκα φτάνει τὸ 13%. Τὸ Σικάγο ἐν συνόλω ἔχει 60 μεγάλα δημόσια πάρκα καὶ 9 ἱπποδρόμια. Ὑπάρχουν ὅμως καὶ πλεῖστα ἄλλα μικρά.

Τὸ πούλμαν τώρα ἀλλάζει κατεύθυνσι. Περνοῦμε ἀπὸ ἕνα ἀπέραντο γήπεδο τοῦ Πανεπιστημίου γιὰ σπὸρ τῶν φοιτητῶν καὶ πιὸ πέρα περνᾶμε ἀπὸ τὴ Γυμναστικὴ 'Ακαδημία, ὅπου γιὰ τὴν ἱστορία μᾶς ἀναφέρει ἡ ξεναγὸς ὅτι ἐκεῖ κατεσκευάσθη ἡ πρώτη ἀτομικὴ βόμβα, γιατὶ ἐκεῖ εἶχαν ἐγκατασταθῆ τὰ ἀτομικὰ ἐργαστήρια. Διατρέχουμε καὶ πάλι τὴν παραλία καὶ γιὰ δεύτερη φορὰ ἀπολαμβάνουμε τὸ λιμανάκι μὲ τὰ ἱστιοφόρα, τὰ πλοῖα καὶ τὶς ἀτμακάτους. 'Ακόμη βλέπουμε καὶ τὰ μεγάλα πάρκα αὐτοκινήτων, ἕνα ἀτομικὸ μικρὸ ἀεροδρόμιο, ὅπου ὑπάρχουν προσγειωμένα 50 περίπου ἀεροπλάνα, γιατὶ ἐδῶ ἐκτὸς ἀπὸ τὰ αὐτοκίνητα πολλοὶ ἔχουν καὶ δικά τους μικρὰ ἀεροπλάνα. Προχωρώντας φτάσαμε καὶ στοὺς περίφημους πίδακες τοῦ Σικάγου, οἱ ὁποῖοι πετοῦν 1.500.000 γαλόνια νερὸ τὴν ἡμέρα σὲ ὑπέροχα σχήματα, ὁ δὲ κεντρικὸς πίδακας πετάει τὸ νερὸ σὲ ὕψος 45 μέτρων. Τὸ βράδυ ποὺ φωτίζονται οἱ πίδακες αὐτοὶ εἶναι πραγματικὰ φαντασμαγορικοὶ ἔτσι ποὺ ἔχουν φόντο ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος τὴ λίμνη καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο τὶς τεράστιες πολυκατοικίες. 'Εκεῖ πλησίον ὑπάρχει καὶ ἡ ὑψηλότερη πολυκατοικία τοῦ Σικάγου ποὺ ἔχει 44 πατώματα. 'Επίσης ἐκεῖ πλησίον χτίζεται καὶ μιὰ γιγάντια πολυτελὴς πολυκατοικία, στὴν ὁποία τὰ διαμερίσματα θὰ ἐνοικιάζονται ἀπὸ 150-400 δολλάρια τὸ μῆνα, δηλαδὴ ἀπὸ 4.500-12.000 δραχμὲς τὸ μῆνα. Στὸ ἴδιο σημεῖο βρίσκεται καὶ ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα πάρκα γιὰ αὐτοκίνητα, ὅπου δηλαδὴ μποροῦν νὰ σταθμεύουν 2.700 αὐτοκίνητα.

Στὸ Σικάγο κατὰ ἕνα τρόπο ἔχουν λύσει τὸ πρόβλημα τῆς σταθμεύσεως τῶν αὐτοκινήτων, ἀφοῦ καὶ κάτω ἀπὸ τὴ λεωφόρο Μίτσιγκαν ὑπάρχουν στοὲς σὲ δυὸ πατώματα ὅπου κυκλοφοροῦν αὐτοκίνητα καὶ ὅπου πλάγι δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ ὑπάρχουν πάρκα σταθμεύσεως. 'Αλλὰ πρόβλημα κυκλοφορίας ὑπάρχει γιατὶ ὅταν στὶς 4.30-5 ἡ ὥρα τελειώνουν οἱ δουλειὲς στὰ γραφεῖα καὶ τὰ καταστήματα, ὑπάρχει τέτοια συμφόρησι στοὺς δρόμους, ὥστε ἡ ὑπηρεσία τροχαίας κινήσεως διαρκῶς δίνει ὁδηγίες μὲ τὸ ραδιόφωνο πῶς νὰ κινοῦνται στὶς λεωφόρους τὰ αὐτοκίνητα ὥστε νὰ ὑπάρχη κάποια διευκόλυνσι. Προχωρώντας τὸν παραλιακὸ δρόμο, μαθαίνουμε ἀπὸ τὴν ξεναγό μας ὅτι ἀπὸ τὴν παραλία τοῦ Σικάγου διατίθενται γιὰ τὸν κόσμο 31 χιλιόμετρα καὶ γιὰ τὶς λιμενικὲς ὑπηρεσίες 8 χιλιόμετρα. Τελειώνοντας τὴν περιοδεία μας στὸ Σικάγο ποὺ κράτησε 4 ὧρες, μάθαμε ὅτι τὰ τραμ καταργήθηκαν καὶ τὰ εἴδαμε στὸ Μουσεῖο τῆς ἱστορίας τοῦ πολιτισμοῦ, καὶ ὅτι οἱ μαῦροι στὸ Σικάγο εἶναι τὰ 24% τοῦ πληθυσμοῦ, ἤτοι 900.000. Τελευταῖα περάσαμε ἀπὸ τὸ μεγαλύτερο σὲ ὄγκο κτίριο τοῦ Σικάγου, τὸ μέγαρο Κέννεντυ (πατρός). Γιὰ νὰ καταλάβη κανεὶς τὸν ὄγκο του ἀρκεῖ νὰ σκεφθῆ ὅτι τὸ μῆκος τῶν διαδρόμων τοῦ κτιρίου, ὅλ ω ν φ υ σ ι κ ὰ μ α ζ ί, φ θ ά ν ε ι τ ὰ 1 0 χ ι λ ι ό μ ε τ ρ α.

(Στο ἑπόμενο: Τὰ 'Ανθοκήπια τοῦ Σικάγου, Μουσεῖο φυσικῆς καὶ 'Αρχαιολογίας, ὁ Οἶκος προσευχῆς Μπαχάϊ, Μέγαρο ἐκθέσεως ἔργων ζωγραφικῆς)

ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΠΑΥΛΟΣ

Ο ΝΕΟΣ ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

Ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυν. Α' κ. **ΧΑΡΑΛ. ΣΤΑΜΑΤΗ**

Α'

ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΠΑΥΛΟΣ Α'

Μὲ βαθυτάτην ὀδύνην καὶ μὲ θλῖψιν ἀπέραντον ὁ ἑλληνικὸς λαὸς ἐθρήνησε τὸν πρόωρον θάνατον τοῦ λαοφιλεστάτου Βασιλέως Παύλου καὶ τὸν συνώδευσεν ἐν τῇ πράξει ἢ νοερῶς εἰς τὴν τελευταίαν κατοικίαν του. Μὲ δάκρυα καὶ λυγμοὺς τὸ Πανελλήνιον ἀπεχαιρέτησε τὸν καλὸν καὶ ἀγαθὸν ἐν τῇ κλασσικῇ ἐννοίᾳ τοῦ ὅρου Βασιλέα, τὸν Ἐθνικὸν Ἡγέτην καὶ τὸν Κοινωνικὸν Λειτουργόν, τὸν Διακεκριμμένον Στρατιώτην, τὸν Ἀληθινὸν Χριστιανόν, τὸν Ἄνθρωπον τὸν ἐντιμότατον καὶ τὸν ἀγαθώτατον μὲ τὴν ὑψηλοτάτην συνείδησιν τοῦ καθήκοντος καὶ μὲ τὴν συνετὴν κρίσιν καὶ πατρικὴν μέριμναν ὑπὲρ τοῦ λαοῦ, διὰ τοῦ ὁποίου συνεδέθη μὲ ἀρρήκτους ψυχικοὺς δεσμοὺς καὶ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ ὁποίου ἀφιερώθη ἀφ' ὅτου ἐκλήθη εἰς τὸν θρόνον.

Σκληρὰ καὶ ἀδυσώπητος μοῖρα ἠθέλησε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὰ ἐγκόσμια ὁ Βασιλεὺς Παῦλος εἰς ἡλικίαν μεγίστης ἀκόμη δημιουργίας, εἰς ἡλικίαν ποὺ τὸ φωτεινὸν παράδειγμά του ἠμποροῦσεν ἀκόμη νὰ σφυρηλατῇ ἰδανικά, νὰ λαμπρύνῃ τὸν κοινωνικὸν βίον, νὰ ὁδηγῇ τὴν Ἑλλάδα εἰς τὸν δρόμον τῆς δόξης, τῆς τιμῆς καὶ τῆς ὑπερηφάνου ἐκπληρώσεως τοῦ πανανθρωπίνου ρόλου αὐτῆς εἰς τὴν παγκόσμιον συνείδησιν. Ἐγκατέλειψεν ὅμως τὰ ἐγκόσμια ὁ λαοφιλὴς Ἄναξ ἀναδειχθεὶς ἄξιος τῶν προσδοκιῶν τοῦ Ἔθνους, ἀφοῦ οὐδέποτε διενοήθη ἢ ἐπέτρεψε τὴν παραμικροτέραν ἐκτροπὴν ἀπὸ τὸν Καταστατικὸν Χάρτην τῆς χώρας καὶ ἀφοῦ διὰ τῆς ὅλης πολιτείας του κατέταξεν τὸν ἑαυτόν του εἰς τὴν σειρὰν τῶν μεγάλων Βασιλέων τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους. Θὰ ἠδύνατο ἑπομένως νὰ λεχθῇ διὰ τὴν περίπτωσιν τοῦ Λαοφιλεστάτου καὶ Εὐσεβεστάτου Μεγάλου Νεκροῦ τὸ τοῦ Ἀποστόλου τῶν Ἐθνῶν Παύλου: «**Τὸν ἀγῶνα τὸν καλὸν ἠγώνισμαι, τὸν δρόμον τετέλεκα, τὴν πίστιν τετήρηκα. Λοιπὸν ἀπόκειταί μοι ὁ τῆς δικαιοσύνης στέφανος, ὃν ἀποδώσει Κύριος ὁ Θεός, ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ . . .**».

***

Τὸ χρονικὸν τῆς ζωῆς τοῦ Βασιλέως Παύλου ἀρχίζει τὴν 14ην Δεκεμβρίου τοῦ 1901. Τότε, ἀρχὰς τοῦ πλέον συγκλονιστικοῦ διὰ τὴν ἀνθρωπότητα αἰῶνος, τοῦ 20οῦ, εἶδε τὸ φῶς ὁ ἀείμνηστος Βασιλεὺς ὡς τριτότοκος υἱὸς τῶν Βασιλέων Κωνσταντίνου καὶ Σοφίας καὶ ἤρχισεν ἀνατρεφόμενος ὑπὸ τὴν αὐστηρὰν ἐπίβλεψιν τῆς μητρός του, ἐμπνευσθεὶς ἐκεῖθεν τὰς ὑγιεῖς οἰκογενειακὰς ἀρχάς. Ἀκολουθῶν πάντοτε τοὺς γονεῖς του καὶ συμμεριζόμενος τὰς περιπετείας τῆς Βασιλικῆς Οἰκογενείας εἰς τὸ ἐξωτερικόν, εἰσήχθη μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τῶν γυμνασιακῶν του σπουδῶν εἰς τὴν Σχολὴν Ναυτικῶν Δοκίμων, ὅτε δὲ ἀπεφοίτησεν, εἰς ἡλικίαν 21 ἐτῶν, κατετάγη εἰς τὸ Βασιλικὸν Ναυτικὸν ὡς σημαιοφόρος. Ὑπὸ τὴν ἰδιότητά του αὐτὴν ἔλαβε μέρος εἰς τὴν ἐκστρατείαν τῆς Μικρᾶς Ἀσίας καὶ ὑπηρέτησεν ἐπὶ τοῦ καταδρομικοῦ «Ἔλλη», κινδυνεύσας δύο φορὰς ἐκ τοῦ πυρὸς τοῦ ἐχθροῦ.

Τὸ ἔτος 1923, ὁ πρῖγκιψ Παῦλος ἐγκατέλειψε τὴν Ἑλλάδα μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του Βασιλέως Γεωργίου καὶ παρέμεινεν εἰς τὸ ἐξωτερικὸν μέχρι τοῦ 1935. Κατὰ τὴν ἀπουσίαν του ταύτην ἐμελέτησε εἰς τὰς μεγάλας βιομηχανικὰς χώρας τὰς τεχνικὰς προόδους εἰς τὸν τομέα τῶν ἐξοπλισμῶν καὶ ἐνημερώθη εἰς τὰ προβλήματα τῆς ἐξασφαλίσεως ἐργασίας, εἰς τὰς λαϊκὰς ἰδίαι μάζας. Πλὴν τῆς Ἀγγλίας, εἰς τὴν ὁποίαν εἰργάσθη ἐπὶ ἕνα ἔτος ὑπὸ ψευδώνυμον ὡς ἁπλοῦς μηχανικὸς εἰς ἐργοστάσιον ἀεροπλάνων καὶ αὐτοκινήτων, ἐπεσκέφθη κατ' ἐπανάληψιν τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας, ἐρχόμενος εἰς προσωπικὴν ἐπαφὴν μὲ τὰς περισσοτέρας τῶν ἐκεῖ ἑλληνικῶν κοινοτήτων καὶ μελετῶν τὸν ἀμερικανικὸν τρόπον ζωῆς, ὀργανώσεως καὶ λειτουργίας τῶν ἀνωτάτων μορφωτικῶν ἱδρυμάτων. Καταληφθεὶς ἀπὸ νοσταλγίαν πρὸς τὴν γενέτειράν του ἐπεσκέφθη «ἰνκόγνιτο» τὴν Ἑλλάδα τὸ 1927, ὡς μέλος τοῦ πληρώματος μιᾶς μικρᾶς θαλαμηγοῦ καὶ παρέμεινεν ἐν Ἀθήναις ἐπὶ δύο περίπου μῆνας, ἀνεχώρησε δὲ ἐν συνεχείᾳ καὶ ἐπεσκέφθη ἐκ νέου τὰς μεγάλας χώρας τῆς Εὐρώπης καὶ Ἀμερικῆς.

Κατὰ τὴν παλινόρθωσιν τῆς Συνταγματικῆς Βασιλείας, τὸ ἔτος 1935, ὁ Πρῖγκιψ Παῦλος ἐπανῆλθεν εἰς τὴν Ἑλλάδα μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του Βασιλέως, ὡς διάδοχος τοῦ θρόνου, καὶ συνέχισε τὴν ναυτικήν του σταδιοδρομίαν ὡς Πλωτάρχης. Ταυτοχρόνως ἐλάμβανε τὸν βαθμὸν τοῦ Ἀντισυνταγματάρχου εἰς τὸν Στρατὸν καὶ τοῦ Σμηνάρχου εἰς τὴν Ἀεροπορίαν. Τὸ ἴδιον ἔτος, ὕστερα ἀπὸ τὴν καθωρισμένην ἐκπαίδευσιν τῶν χειριστῶν Βασιλικῆς Ἀεροπορίας, ἔλαβε τὸ πτυχίον τοῦ χειριστοῦ ἀεροπόρου καὶ παρηκολούθησε εἰδικὰ μαθήματα εἰς τὴν Ναυτικὴν καὶ Στρατιωτικὴν Ἀκαδημίαν, ἀφιερωθεὶς ἐν συνεχείᾳ εἰς τὴν μελέτην τῆς ὀργανώσεως τοῦ Γενικοῦ Ἐπιτελείου Στρατοῦ.

Τὴν 9ην Ἰανουαρίου 1938, ὁ Διάδοχος Παῦλος ἐνυμφεύετο ἐν Ἀθήναις τὴν πριγκίπισσαν Φρειδερίκη - Λουΐζαν, θυγατέρα τοῦ Ἐρνέστου - Αὐγούστου, δουκὸς τοῦ Μπραουνσβάϊγκ - Λούνεμπουργκ, ἀρχηγοῦ τοῦ Βασιλικοῦ Οἴκου τοῦ Ἀννοβέρου. Τὸ μυστήριον τοῦ γάμου ἠλογήθη ἀπὸ τὸν τότε Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν Χρυσόστομον Παπαδόπουλον, βοηθούμενον ἀπὸ πλῆθος Ἀρχιερέων ἐξ ὅλης τῆς Ἑλλάδος. Καὶ παρ' ὅλην τὴν κακοκαιρίαν τῆς ἡμέρας ἐκείνης, ἕνα πλῆθος ἐκ πάσης γωνίας τῆς Ἑλλάδος, ἡ γενεὰ τῶν Βαλκανικῶν πολέμων καὶ ἡ γενεὰ τοῦ 1940, συνέρρευσεν εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ ἠὐχήθη βίον ἀνέφελον καὶ μακροημέρευσιν εἰς τὸ βασιλικὸν ζεῦγος, ποὺ ἐπρόκειτο νὰ ἀναδείξῃ τὴν χώραν εἰς σύγχρονον εὐρωπαϊκὴν πραγματικότητα. Ἐκ τοῦ γάμου τούτου ἐγεννήθησαν: Ἡ Πριγκίπισσα Σοφία εἰς τὸ Ψυχικὸν τὴν 2 Νοεμβρίου 1938, ὁ Πρίγκιψ Κωνσταντῖνος, Α.Μ. Βασιλεὺς τῶν Ἑλλήνων ἀπὸ τῆς 6ης Μαρτίου 1964, εἰς τὸ Ψυχικὸν τὴν 2 Ἰουνίου 1940, καὶ ἡ Πριγκίπισσα Εἰρήνη εἰς τὸ Καίηπ-Τάουν τῆς Νοτιοαφρικανικῆς Ἑνώσεως τὴν 11 Ἀπριλίου 1942.

***

Ἡ κήρυξις τοῦ πολέμου κατὰ τῆς χώρας μας, τὴν 28ην Ὀκτωβρίου 1940, ἔφερε τὸν Διάδοχον Παῦλον παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ ἀδελφοῦ του Βασιλέως Γεωργίου τοῦ Β', Ἀνωτάτου Ἄρχοντος τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων. Ὑπηρετῶν εἰς τὸ Γενικὸν Στρατηγεῖον τότε ὁ ἀείμνηστος Βασιλεὺς Παῦλος ἐπεσκέφθη πλειστάκις τὸ μέτωπον τῆς Βορείου Ἠπείρου καὶ παρέμεινε μετὰ τῶν μαχομένων ἀξιωματικῶν καὶ στρατιωτῶν εἰς τὸ πεδίον τῆς μάχης. Καὶ ὀλίγον πρὸ τῆς γερμανικῆς εἰσβολῆς, κατὰ τὸν Ἀπρίλιον τοῦ 1941, ἐπεσκέφθη διὰ πολλοστὴν φορὰν τὸ ἑλληνοϊταλικὸν μέτωπον μὲ ὅλως ἐμπιστευτικὴν ἀποστολήν, τὴν ὁποίαν ἔφερεν εἰς πέρας μετ' ἀπολύτου ἐπιτυχίας. Ἦλθαν ὅμως αἱ χαλεπαὶ ἡμέραι τῆς καταρρεύσεως τοῦ μετώπου ὑπὸ τὴν πίεσιν τῶν σιδεροφράκτων μεραρχιῶν τοῦ Χίτλερ, ὅτε, κατὰ τὸ τρίτον δεκαήμερον τοῦ Ἀπριλίου 1941 καὶ ἐνῶ ἐπέκειτο ἡ πτῶσις τῆς ἠπειρωτικῆς Ἑλλάδος, ὁ Διάδοχος Παῦλος συνώδευσε τὸν Βασιλέα Γεώργιον εἰς τὰ βουνὰ τῆς Κρήτης, ὅπου μετέσχε τῶν τελευταίων ἐπιχειρήσεων καθ' ὃν χρόνον οἱ Γερμανοὶ εἶχαν καταλάβει τὸ μεγαλύτερον μέρος τῆς νήσου. Μετὰ τὴν κατάλυψιν καὶ τῆς μαρτυρικῆς μεγαλονήσου ὑπὸ τῶν Γερμανῶν, κατέφυγεν ἀεροπορικῶς μετὰ τῆς οἰκογενείας του

εἰς Αἴγυπτον πρὸς συνέχισιν τῆς κατὰ τοῦ εἰσβολέως ἀντιστάσεως.

Τὸ 1943 ὁ Διάδοχος Παῦλος, χωρὶς νὰ ἔχῃ διακόψει οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν τὰς προσπαθείας του ὑπὲρ τῆς ἐθνικῆς ὑποθέσεως, ἐζήτησεν ἐπισήμως ἀπὸ τὸ Συμμαχικὸν Στρατηγεῖον τὴν ἄδειαν ὅπως ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν Ἑλλάδα, ριπτόμενος δι' ἀλεξιπτώτου εἰς τὰ ὀρεινά, καὶ ἀναλάβῃ τὴν ἡγεσίαν τοῦ ὑποδούλου λαοῦ διὰ τῆς ὀργανώσεως τῆς Ἐθνικῆς Ἀντιστάσεως. Τόσον ἡ ἐπίσημος αὐτὴ αἴτησις ὅσον καὶ ἄλλαι εἰσηγήσεις του διὰ τὸν συντονισμὸν τῆς ἐν Ἑλλάδι ἀντιστάσεως ἀπερρίφθησαν δυστυχῶς ὑπὸ τοῦ Συμμαχικοῦ Στρατηγείου. Ἀφιερώθη κατόπιν τούτων ὁ Διάδοχος Παῦλος εἰς τὸ νὰ ἐπισκέπτεται ἐπανειλημμένως τὰς ἐν Μέσῃ Ἀνατολῇ μαχομένας ἑλληνικὰς δυνάμεις, νὰ παραμένῃ ἐπὶ μακρὸν μεταξὺ τῶν προκεχωρημένων μονάδων εἰς τὸ Ἔλ Ἀλαμέϊν καί, γενικῶς νὰ σφυρηλατεῖ τὸ φρόνημα τῶν μαχομένων. Μετέσχεν ἐπίσης ἐνεργῶς τῶν ἐπιχειρήσεων τοῦ Βασιλικοῦ Ναυτικοῦ μας καὶ ἔλαβε μέρος εἰς μίαν τολμηρὰν ἐπιδρομήν, ἐκτελεσθεῖσαν ὑπὸ τοῦ ἀντιτορπιλικοῦ «Μιαούλης» μεταξὺ Ἀλεξανδρείας καὶ Τάραντος.

Ἡ πολυπόθητος ἀπελευθέρωσις τῆς Ἑλλάδος ἀνέτειλεν μὲ τὴν 12ην Ὀκτωβρίου τοῦ 1944, πλὴν νέα δεινὰ ἀνέμεναν τὸν τόπον. Ἡ Δεκεμβριανὴ τραγωδία, τὸ αἱματοκύλισμα ἐκεῖνο τῆς πρωτευούσης ἀπὸ τὰ στίφη τοῦ Κ.Κ.Ε. συνεκλόνισε τὸν Διάδοχον καὶ τὸν Βασιλέα ἀδελφόν του, οἱ ὁποῖοι ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον παρηκολούθουν τὰ διαδραματιζόμενα καὶ ἠργάζοντο ἀδιακόπως διὰ τὴν σωτηρίαν τῆς Πατρίδος. Τὸ πόσον φωτισμένα διελογίζετο ὁ στοχαστικὸς Βασιλεὺς Παῦλος, Διάδοχος τότε, παρακολουθῶν μὲ συντριβὴν καὶ πόνον τὰ μεταπελευθερωτικὰ γεγονότα τῆς Ἑλλάδος, καταφαίνεται ἀπὸ παραχωρηθεῖσαν εἰς ἐκλεκτὸν συγγραφέα καὶ δημοσιογράφον συνέντευξίν του, ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρειαν, τήν ἐποχήν ἐκείνην. Εἰς ἕνα χαρακτηριστικὸν ἀπόσπασμα τῆς συνεντεύξεως αὐτῆς διαλαμβάνονται:

«Παρίσταμαι θεατὴς κι ἐγὼ ἐκ τοῦ μακρόθεν τῶν ἑλληνικῶν πραγμάτων καὶ δοκιμάζω ἄφατον πικρίαν, ὅπως κάθε πραγματικὸς Ἕλλην, ποὺ βλέπει τὴν ἔνδοξον καὶ μαρτυρικήν του χώραν ν' ἀγωνίζεται ν' ἀνακαλύψῃ μέσα ἀπὸ ἕνα ἀδιαπέραστο σκότος τὸν πορθμὸν τῆς σωτηρίας. Καὶ εὔχομαι μὲ ὅλην τὴν δύναμιν τῆς ψυχῆς μου ὅπως τὸ ταχύτερον κοπάσῃ ἡ θύελλα καὶ διελάσῃ τὸ ἑλληνικὸν σκάφος ἐκ τοῦ ἀνοικτοῦ πελάγους εἰς μίαν ὑπήνεμον ἀκτήν. Πρέπει νὰ ἐννοήσωμεν ὅλοι ὅτι εἶναι ἐθνικὴ ἀνάγκη νὰ κλείσῃ τὸ συντομώτερον ἡ ἀπαισία σκηνὴ τοῦ ἐσωτερικοῦ δράματος καὶ νὰ ἐπανεύρωμεν τὴν ζωὴν μιᾶς ψυχικῆς ἠρεμίας, διὰ νὰ δυνηθῶμεν νὰ ἐξετάσωμεν μακρὰν ἀπὸ τὰς προσωπικὰς ἀντεκδικήσεις, μὲ ἀντικειμενικότητα καὶ σύνεσιν τὰ πράγματα . . . »

Καὶ εἰς ἄλλο ἀπόσπασμα:

«Ἀλλ' εἶμαι βέβαιος, ὅτι ἡ Ἑλλὰς θὰ ἀνορθωθῇ καὶ θὰ καθέξῃ τὴν θέσιν ποὺ δικαιοῦται, ὡς ἐκ τῶν ἀγώνων καὶ τῶν θυσιῶν της, εἰς τὸν μεταπολεμικὸν κόσμον. Δὲν πρέπει νὰ μᾶς ἀπογοητεύουν τὰ σημερινὰ γεγονότα ὅσον δήποτε καὶ ἂν εἶναι θλιβερά. Ὁ παρελθὼν Δεκέμβριος εἶναι βεβαίως μία μελανὴ σελίς, ἀλλὰ δὲν παύει νὰ εἶναι ἕνα ἐπεισόδιον εἰς τὴν μακρὰν ἐξέλιξιν καὶ τὴν ἱστορίαν τῆς φυλῆς μας. Θὰ ἦτο ἀδικία νὰ κρίνωμεν τὴν Ἑλλάδα ἀπὸ τὸ γεγονὸς αὐτὸ καὶ ὄχι ἀπὸ τὸ ἔπος τοῦ στρατοῦ μας εἰς τὴν Ἀλβανίαν . . . »

Μετὰ τὴν ἐπάνοδόν του εἰς τὴν Ἑλλάδα, τὴν 27 Σεπτεμβρίου 1946, ὁ Διάδοχος Παῦλος ἀφιερώθη εἰς τὴν ἀνοικοδόμησιν τῆς χώρας καὶ τὴν ἀνύψωσιν τοῦ βιοτικοῦ καὶ μορφωτικοῦ ἐπιπέδου τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ. Διηνοίγετο τότε ἀκριβῶς, τὸ 1946, ἡ ὁδὸς τῆς εἰρηνικῆς ἐξορμήσεως, τὸ βαρὺ καὶ πολύμοχθον ἔργον τῆς εἰρήνης ποὺ πολλὰς φορὰς εἶναι δυσκολώτερον τοῦ ἔργου τοῦ πολέμου. Τὸ ἔργον δὲ αὐτὸ ἐπέπρωτο νὰ ἐπωμισθῇ ἐξ ὁλοκλήρου ὁ Διάδοχος Παῦλος ἕνα ἔτος ἀργότερον, τὸν Ἀπρίλιον τοῦ 1947, ὅτε ἀπέθνησκεν ὁ Βασιλεὺς Γεώργιος Β' καὶ ἀνεκηρύσσετο οὗτος Βασιλεὺς τῶν Ἑλλήνων ὡς Παῦλος Α'.

Οταν ὁ Βασιλεὺς Παῦλος Α' ἀνῆλθεν εἰς τὸν θρόνον, ἡ χώρα ἀντιμετώπιζε σοβαρωτάτην ἀπειλὴν ἐκ τοῦ ξενοκινήτου κομμουνισμοῦ. Εἰς τὴν κρίσιμον ἐκείνην καμπὴν τῆς Πατρίδος, ὁ Βασιλεὺς Παῦλος ἐτέθη ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ Ἔθνους, πού ἠγωνίζετο μὲ πίστιν διὰ τὴν σωτηρίαν του, καὶ ἀπέβη σύμβολον καρτερίας, σύμβολον τόλμης, φρονήσεως καὶ ἀποφασιστικότητος. Ἐπεσκέφθη 48 φορὰς τὰς μαχομένας δυνάμεις εἰς τὰ μέτωπα, δίδων θάρρος διὰ νέα κατορθώματα, ἔφθασε μέχρι τῶν πλέον προκεχωρημένων θέσεων εἰς τὸν Γράμμον καὶ τὸ Βίτσι καὶ συνέβαλεν μεγάλως εἰς τὴν ἀποφαστικὴν νίκην. Παραλλήλως κατέβαλε προσπαθείας καὶ ἀνέπτυξε μεγίστην δραστηριότητα ὅπως ἐξυψώσῃ τὸ ὑλικόν, κοινωνικὸν καὶ μορφωτικὸν ἐπίπεδον τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ διὰ τῆς ἱδρύσεως τοῦ «Βασιλικοῦ Ἐθνικοῦ Ἱδρύματος» τὸ 1947, διὰ τῆς ἱδρύσεως τῆς «Προνοίας τῶν Βορείων Ἐπαρχιῶν Ἑλλάδος» τὸ 1947 (μετέπειτα «Βασιλικῆς Προνοίας»), διὰ τῆς ἱδρύσεως τῆς «Ἐθνικῆς Ἑστίας» τὸ 1951, τῶν «Φίλων τοῦ Χωριοῦ», τῆς ὀργανώσεως «Ἑλληνικὸν Φῶς», τοῦ «Ὀργανισμοῦ Προικοδοτήσεως Ἀπόρων Κορασίδων» καὶ τοῦ «Βασιλικοῦ Ἱδρύματος Ἐρευνῶν». Πέραν τούτων, ἡ ἀνάπτυξις τοῦ ἀθλητικοῦ πνεύματος εἰς τὴν Ἑλλάδα—ἀφοῦ ὁ ἴδιος ὑπῆρξεν ἔνθερμος λάτρης τοῦ ἀθλητισμοῦ, ἐπιδοθεὶς προσωπικῶς καὶ ἐπιτυχέστατα εἰς πλείστας μορφάς του—,ἡ ἀνάπτυξις τοῦ προσκοπισμοῦ, τοῦ ὁποίου ὡς Πρίγκιψ καὶ ὡς Διάδοχος διετέλεσεν ἀρχηγὸς καὶ ὡς Βασιλεὺς ἐπίτιμος ἀρχηγός, καλύπτουν μέγα ἐνεργητικὸν τῆς παρουσίας του εἰς τὴν ἀναγεννηθεῖσαν Ἑλλάδα τῆς μετὰ τοὺς Βαλκανικοὺς Πολέμους καὶ μέχρι σήμερον ἐποχῆς.

«Ἰσχύς μου ἡ Ἀγάπη τοῦ Λαοῦ» ἐπρέσβευεν εἰς ὅλον του τὸν βίον ὁ λαοφιλέστατος Ἄναξ πού ἐξέλιπε, ὁ φιλόσοφος Βασιλεὺς τῶν Ἑλλήνων ἐπὶ μίαν δεκαεπταετίαν, ὁ εἰς ὅλον του τὸν βίον μέγιστος κοινωνικὸς λειτουργός, ὁ ὁραματιστὴς Ἄνθρωπος, ὁ τέλειος Χριστιανός. Καὶ τὰ ἰδανικὰ αὐτὰ μετέδωσεν εἰς τὴν Α.Μ. τὸν Βασιλέα Κωνσταντῖνον, τὸν συνεχιστὴν μιᾶς ἐνδόξου εἰς τὸ Πνεῦμα καὶ τὴν Πρᾶξιν Δυναστείας, ὁ ὁποῖος ἐκλήθη νὰ μεγαλύνῃ διὰ βίου τὴν Πατρίδα, τὸ Ἔθνος ὁλόκληρον, τὸν Ἑλληνικὸν Λαόν. Μαρτυροῦν περὶ τούτου αἱ παραινέσεις τοῦ Βασιλέως Παύλου πρὸς τὸν ἐνηλικιωθέντα Διάδοχον τῆς 28 Ἰουνίου 1958, παραινέσεις αἱ ὁποῖαι οὐδέποτε θὰ παύσουν νὰ ἠχοῦν εἰς τὰ ὦτα καὶ νὰ ὁδηγοῦν τὰ βήματα τῆς Α.Μ. τοῦ Βασιλέως Κωνσταντίνου:

«Κωνσταντῖνε,

Ὁ Θεὸς ηὐδόκησε νὰ προορίσῃ σε ὅπως βασιλεύσῃς τῶν Ἑλλήνων, τοῦ ἐνδόξου, ἀρίστου καὶ εὐγενοῦς Λαοῦ ἡμῶν.

Ἡ θεία αὕτη πρὸς σὲ χάρις ἀποτελεῖ ἔξοχον τιμὴν καὶ βαρεῖαν κληρονομίαν.

Ἀπὸ τῆς σήμερον καθίστασαι συνεργάτης Μου εἰς τὴν προσπάθειαν πρὸς εὐημερίαν καὶ πρόοδον τοῦ Λαοῦ Μου.

Πέποιθα ὅτι ἡ ἀγάπη σου διὰ τὸν Ἑλληνικὸν Λαόν, ἴση πρὸς τὴν ἰδικήν Μου ἄπειρον δι' αὐτὸν ἀγάπην, θὰ καταστήσῃ σὲ μέτοχον καὶ τῆς ἐκ ταύτης πηγαζούσης εὐτυχίας Μου.

Ὁ Ἑλληνικὸς Λαός, πληρῶν τὸ τίμημα τῆς ἐνδόξου ἱστορίας του καὶ ζῶν τὰς συνεπείας τῶν μακραιώνων μέχρι καὶ τῆς σήμερον ἀγώνων του ὑπὲρ τῆς ἀνθρωπότητος, δὲν ἔσχεν εἰσέτι τὴν εὐκαιρίαν πλήρους ἀξιοποιήσεως τῶν δυνατοτήτων αὐτοῦ, ἵνα ἀποκτήσῃ τὸ δίκαιον καὶ ἁρμόζον αὐτῷ ἐπίπεδον εὐημερίας. Διὰ τὸν λόγον αὐτὸν δικαιοῦται πάσης στοργῆς καὶ προσοχῆς καὶ θυσίας.

Ἔσο δίκαιος, πρᾶος καὶ ἀκάματος ἐργάτης τῆς ἀνόδου καὶ τῆς δόξης τῆς Ἑλλάδος.

Προστάτευε σταθερῶς τὰς Δημοκρατικὰς Ἀρχὰς τοῦ Πολιτεύματος καὶ τὰς Συνταγματικὰς Ἐλευθερίας τῶν Ἑλλήνων.

Ἀφιέρωσον τὴν ζωήν σου εἰς τὴν εὐτυχίαν τῆς Πατρίδος. Οὐδεμία εὐγενεστέρα καὶ πλέον ἀξιόλογος ἀποστολή.

Ἐνθυμοῦ πάντοτε ὅτι προτιμώτερον εἶναι νὰ ὑποφέρῃ ὁ Βασιλεὺς ἢ ὁ Λαὸς καὶ ἡ Χώρα.

Ἐργάσθητι σκληρῶς ἵνα καταστῇς ἀντάξιος τοῦ Ἕλληνος Στρατιώτου, τοῦ ὁποίου μελλοντικῶς θὰ ἡγηθῇς. Ὅταν ἐπιστῇ ἡ ὥρα θὰ ἀρχηγεύσῃς τῶν Ἑλληνικῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων, φορέων δόξης καὶ ἡρωϊκῆς παραδόσεως.

Τήρησον αὐτὰς ἁγνάς, ἀξιομάχους, φυλακίδας τῶν πατρίων, σεβαστὰς εἰς τοὺς φίλους καὶ τρομερὰς εἰς τοὺς ἐχθρούς, ὑπερήφανον κόσμημα ὑπερηφάνου Ἔθνους. Εἴθε νὰ μὴ ἀναγκασθῶσι ποτὲ νὰ πλήξωσι.

Ἔσο φύλαξ καὶ προστάτης τῆς Ἁγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας.

Στήριξον τὴν δύναμίν σου ἐπὶ μόνης τῆς Ἀγάπης.

Θεράπευε τὴν προσβολὴν διὰ τῆς συγνώμης, τὴν διχόνοιαν διὰ τῆς Ἑνότητος, τὴν πλάνην διὰ τῆς Ἀληθείας, τὴν ἀμφιβολίαν διὰ τῆς Πίστεως.

Εὔχομαι, ὅπως σὺ καὶ ὁ Λαός Μου γνωρίσητε ἡμέρας δόξης εἰς εὐγενεῖς ἀγῶνας πολιτισμοῦ καὶ προόδου.

Εἴθε ὁ Πανάγαθος Θεός, νὰ καταστήσῃ σε ὄργανον Εἰρήνης καὶ ἐς ἀεὶ νὰ σκέπῃ τὴν Ἑλλάδα καὶ σέ, Κωνσταντῖνε».

* * *

Ὁ Βασιλεὺς Παῦλος ἀπέθανεν ἥρεμος, γαλήνιος, βέβαιος ὅτι ἐξετέλεσεν τὸ Συνταγματικόν του καθῆκον εἰς τὸ ἀκέραιον. Ὁ Ἑλληνικὸς λαός, τὸ Ἔθνος ὁλόκληρον πενθεῖ τὸν Βασιλέα Παῦλον καὶ θρηνεῖ διότι ἔφυγεν ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀκεραιοτέρους ἀνθρώπους, ἕνας γενναῖος καὶ ἁπλοῦς στρατιώτης τοῦ καθήκοντος, ἕνας πιστὸς εἰς τὸν Θεόν, εἰς τὴν Πατρίδα καὶ εἰς τὰ ἰδεώδη τοῦ Ἑλληνοχριστιανικοῦ πολιτισμοῦ. Μάρτυρες τούτων ὅλοι οἱ Ἕλληνες, ἡ ζωή του ὁλόκληρος τῶν 63 ἐτῶν, τὸ ἔργον του. Τὸ ἔργον ἐκεῖνο ποὺ εἶχεν ὡς ὁδηγὸν μόνον τὸ ἰδανικὸν τῆς πατρίδος, τὰ ἑλληνοχριστιανικὰ ἰδεώδη, τὸν θρίαμβον τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Μία ἀκόμη περικοπὴ τῶν δημοσίων ὁμιλιῶν του μαρτυρεῖ ἀρκούντως διὰ τὴν ὀρθοφροσύνην του, διὰ τὰ ἐθνικὰ ἰδεώδη ὑπὸ τῶν ὁποίων κατείχετο, διὰ τοὺς ὁραματισμούς του ὅ,τι τοῦ Ἑλληνικοῦ:

«Ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ βράχου τῆς Ἀκροπόλεως κυματίζει ἡ σημαία, ἡ ὁποία συμβολίζει τὴν Ἐλευθερίαν, τὰ ἀνθρώπινα δίκαια, τὸν ἡρωϊσμὸν καὶ τὰς θυσίας τοῦ Ἔθνους. Τὰς ἰδέας αὐτὰς ἡ Ἑλλὰς διεφύλαξε πάντοτε καὶ ὑπερήσπισε, καὶ θὰ συνεχίσῃ νὰ τὸ πράττῃ, παραμένουσα πιστὴ εἰς τὴν παράδοσιν ἑνὸς μεγάλου ἀγῶνος, μοναδικοῦ εἰς τὴν ἱστορίαν, ὁ ὁποῖος ἀφιερώθη κατὰ τὴν διάρκειαν τριάκοντα αἰώνων, εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ ἀνθρωπίνου πολιτισμοῦ. Ὁ λαὸς τῆς Ἑλλάδος δὲν ἐδίστασε ποτὲ νὰ προσφέρῃ τὸ αἷμα του καὶ ὅλας τὰς παγκοσμίους κατακτήσεις του, ὁσάκις αἱ θυσίαι αὗται ἦσαν ἀναγκαῖαι διὰ τὴν διάσωσιν τῆς Ἐλευθερίας καὶ τῆς ἀνθρωπίνης ἀξιοπρεπείας. Ἔτσι ἦσαν πάντοτε οἱ Ἕλληνες. Ἔτσι εἴμεθα σήμερον . . . »

Οὐδέποτε τὸ Ἔθνος θὰ λησμονήσῃ τὸν Βασιλέα Παῦλον, τὸν Ἄνθρωπον ποὺ ἐγεννήθη Ἕλλην καὶ ἀπέθανεν Ἕλλην, τὸν Βασιλέα ποὺ ηὐτύχησε, παραδίδων τὸ Στέμμα του εἰς τὸν διάδοχόν του Βασιλέα Κωνσταντῖνον, νὰ τὸ παραδώσῃ πλέον ἰσχυρὸν καὶ πλέον ἀγαπημένον, τὴν Ἑλλάδα δὲ πλέον κραταιάν, πλέον σεβαστὴν εἰς τοὺς φίλους της καὶ πλέον φοβερὰν εἰς τοὺς ἐχθρούς της.

Β΄

ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

Η ΨΥΧΗ ΚΑΙ Ο ΠΟΘΟΣ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΛΑΟΥ, ΤΟ ΣΤΗΡΙΓΜΑ ΤΟΥ ΓΕΝΟΥΣ

Πρὸς τὴν Α.Μ. τὸν Βασιλέα Κωνσταντῖνον στρέφει ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς τὰς προσδοκίας του, τοὺς πόθους του, τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν ἰδανικῶν του μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Βασιλέως Παύλου. Πρὸς τὸν Βασιλέα Κωνσταντῖνον στρέφεται ὁ ἑλληνικὸς λαὸς

καὶ εὔχεται τὴν ἐξ ὕψους παρηγορίαν διὰ τὴν ἀπώλειαν τοῦ προσφιλοῦς Πατρός Του, μακροημέρευσιν καὶ ὑγείαν, δόξαν διὰ τὸ Ἔθνος καὶ εὔρυθμον λειτουργίαν τοῦ Δημοκρατικοῦ μας Πολιτεύματος.

Ἀπὸ τῆς 6ης Μαρτίου 1964, κατὰ τὴν μακραίωνα παράδοσιν «ὁ Βασιλεὺς ἀπέθανεν—Ζήτω ὁ Βασιλεύς», ὁ Διάδοχος Κωνσταντῖνος ἄρχει τῶν Ἑλλήνων ὡς Βασιλεὺς Κωνσταντῖνος, ὡς συνεχιστὴς τῶν ἰδανικῶν ἐκείνων τοῦ Ἑλληνισμοῦ ποὺ οἱ Παλαιολόγοι τοῦ Βυζαντίου καὶ ὁ ἔνδοξος Στρατηλάτης πάππος του διετήρησαν, ἐλάμπρυναν καὶ ἐδόξασαν. Ὁ ἑλληνικὸς λαὸς εἶναι βέβαιος ὅτι ὁ νέος μας Βασιλεὺς θὰ τεθῇ ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ παντοδυνάμου Θεοῦ, ὁ ὁποῖος θὰ καθοδηγήσῃ τὰ πρῶτα καὶ τόσον δύσκολα βήματά του. Εἶναι βέβαιος ὁ ἑλληνικὸς λαός, καὶ ὁλόκληρον τὸ Ἔθνος, ὅτι ἡ Α.Μ. ὁ Βασιλεὺς Κωνσταντῖνος θὰ ἀκολουθήσῃ τὸ ὑψηλὸν παράδειγμα τοῦ ἀειμνήστου πατρός του καὶ θὰ ἀσκήσῃ τὰ καθήκοντά του μὲ τὴν ἰδίαν πίστιν εἰς τὰ ἰδεώδη τοῦ Ἔθνους καὶ τῆς Δημοκρατίας, μὲ τὴν ἰδίαν ἀνιδιοτέλειαν, ἀνωτερότητα καὶ σωφροσύνην ποὺ ἐχαρακτήριζον τὸν πράγματι Μεγάλον γεννήτορά Του. Οἱ πόθοι αὐτοί, αἱ ἐλπίδες τοῦ λαοῦ καὶ τοῦ Ἔθνους, οὐδεὶς ἀμφιβάλλει ὅτι θὰ ἐκπληρωθοῦν εἰς τὸ ἀκέραιον καὶ ὅτι ἡ Ἑλλὰς θὰ βαδίσῃ τὴν ὁδὸν ποὺ μὲ τόσας θυσίας ἐχαράχθη καὶ τόσον ἐπιτυχῶς ἠκολουθήθη μέχρι σήμερον ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων Βασιλέων ἐν τῇ ἀπολύτῳ συνειδητοποιήσει τοῦ ἐμβλήματος: «Ἰσχύς μου ἡ ἀγάπη τοῦ Λαοῦ μου!».

***

Τὰ βιογραφικὰ στοιχεῖα τοῦ νέου μας Βασιλέως εἶναι λίαν γνωστά. Ἐνταῦθα καταχωροῦνται τὰ κυριώτερα στάδια τῆς ζωῆς του.

Δευτερότοκον τέκνον τοῦ Βασιλέως Παύλου καὶ τῆς Βασιλίσσης Φρειδερίκης, ἐγεννήθη εἰς τὰ ἀνάκτορα τοῦ Ψυχικοῦ τὴν 2αν Ἰουλίου 1940 καὶ ἐβαπτίσθη εἰς τὰ ἀνάκτορα Ἀθηνῶν τὴν 20ὴν Ἰουλίου 1940, λαβὼν τὸ ὄνομα Κωνσταντῖνος, ὡς ἀνάδοχοι δὲ παρέστησαν αἱ Ἔνοπλοι Δυνάμεις τῆς Ἑλλάδος, ὁ ἀείμνηστος Βασιλεὺς Γεώργιος Β΄, συγγενεῖς τῆς Βασιλικῆς Οἰκογενείας καὶ ἐκπρόσωποι ξένων ἐστεμμένων. Βρέφος ἀκόμη συνεμερίσθη τὰς περιπετείας τῆς Βασιλικῆς Οἰκογενείας, ἤτοι τὴν 22αν Ἀπριλίου 1941 ἐγκατέλιπε τὰς Ἀθήνας ἀεροπορικῶς διὰ Κρήτην καὶ ἐκεῖθεν δι' Αἰγυπτον καὶ ἐν συνεχείᾳ Νότιον Ἀφρικήν, ἐπανελθὼν εἰς Ἀθήνας τὴν 27ην Σεπτεμβρίου 1946. Τὴν πρώτην του ἐμφάνισιν ὡς Διάδοχος ἔκαμε ἐνώπιον τοῦ ἀθηναϊκοῦ λαοῦ ὀλίγους μῆνας βραδύτερον, ἤτοι τὴν 6ην Ἀπριλίου 1947, κατὰ τὴν κηδείαν τοῦ θείου του Βασιλέως Γεωργίου Β΄. Τὰ πρῶτα του γράμματα ἐδιδάχθη εἰς τὸ πρῶτον Δημοτικὸν Σχολεῖον ποὺ ἱδρύθη εἰς τὰ ἀνάκτορα Ψυχικοῦ, ἔνθα ἐφοίτησεν ἐπὶ μίαν τριετίαν ὁμοῦ μετὰ τῶν ἑτέρων μαθητῶν, προερχομένων ἐξ ὅλων τῶν κοινωνικῶν τάξεων. Τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1949, ὅτε ἤρξατο ἡ λειτουργία τοῦ Ἐθνικοῦ Ἐκπαιδευτηρίου Ἀναβρύτων, ὁ Βασιλεὺς Κωνσταντῖνος ὑπῆρξεν ἐκ τῶν πρώτων μαθητῶν τῆς Δ΄ τάξεως Δημοτικοῦ Σχολείου τοῦ ἐκπαιδευτηρίου αὐτοῦ, τοῦ ὁποίου τὸ ὅλον παιδαγωγικὸν σύστημα τείνει πρὸς τὴν ἀνάπτυξιν χαρακτήρων συμφώνως καὶ πρὸς τὰς περὶ παιδείας πλατωνικὰς ἀρχάς. Εἰς τὸ Σχολεῖον τοῦτο συμμαθηταὶ τοῦ Βασιλέως Κωνσταντίνου ἦσαν παιδιὰ (170) πάσης κοινωνικῆς προελεύσεως καὶ οἰκονομικῆς καταστάσεως. Ὁ Κωνσταντῖνος παρηκολούθει ἀνελιπῶς ὁλόκληρον τὸ πρόγραμμα τοῦ Σχολείου, τὸ ὁποῖον ἐκτὸς τῶν συνήθων θεωρητικῶν μαθημάτων προβλέπει πρακτικὰς καὶ χειρωνακτικὰς ἐργασίας, ἀθλητισμὸν στίβου, ἀθλοπαιδιάς, ὀρειβασίαν καὶ κολύμβησιν, πλὴν τούτων δὲ διήρχετο τοὺς 9 σχολικοὺς μῆνας τοῦ ἔτους μετὰ τῶν συμμαθητῶν του καθ' ὅλον τὸ διάστημα τοῦ 24ώρου καὶ ἄνευ ἰδιαιτέρας τινὸς μεταχειρίσεως. Τὴν προετοιμασίαν τοῦ νέου Βασιλέως διὰ τὰ μελλοντικὰ ὑψηλά του καθήκοντα παρηκολούθει πάντοτε προσωπικῶς ὁ πατήρ του ὁ Βασιλεύς. Τὸν Ἰούλιον τοῦ 1958 ἀπεφοίτησε τοῦ Ἐθνικοῦ Ἐκπαιδευτηρίου Ἀναβρύτων, κατέχων, πλὴν βεβαίως τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης, τὴν Ἀγγλικὴν καὶ τὴν Γερμανικήν.

Ἐνεγράφη ὡς Λυκόπουλον εἰς τὴν Β΄ Ἀγέλην τὸν Δεκέμβριον τοῦ 1948 καὶ ἔδωσε τὴν ὑπόσχεσίν του ὡς πρόσκοπος τὸν Δεκέμβριον τοῦ 1951, παρουσία τῶν Βασιλέων γονέων του, σήμερον δὲ εἶναι Ἀρχιπρόσκοπος τῶν Ἑλλήνων προσκόπων.

Ἡ ἔναρξις τῆς Στρατιωτικῆς ἐκπαιδεύσεως τοῦ Βασιλέως Κωνσταντίνου ἔγινε τὸν Μάρτιον τοῦ 1956. Ἐνεγράφη εἰς τὴν Β΄ τάξιν τῆς Σχολῆς Εὐελπίδων, τὴν Β΄ τάξιν τῆς Σχολῆς Ἰκάρων καὶ τὴν Γ΄ τάξιν τῶν Ναυτικῶν Δοκίμων. Τὴν 3ην Ἰουλίου ὠνομάσθη Ἐπίτιμος Δεκανεὺς τῶν Δυνάμεων Καταδρομῶν καὶ τὴν 2αν Αὐγούστου 1957, μετὰ τὴν ἐντατικὴν καὶ σκληρὰν ἐκπαίδευσιν καὶ εἰς τὰ τρία ὅπλα, προήχθη εἰς τὴν Γ΄ τάξιν τῆς Στρατιωτικῆς Σχολῆς Εὐελπίδων καὶ Ἰκάρων καὶ εἰς τὴν Δ΄ τάξιν τῆς Σχολῆς Ναυτικῶν Δοκίμων, ὀνομασθεὶς Ἐπίτιμος Ἀρχηγὸς τῶν τάξεων. Παραλλήλως συνέχισε τὴν ἐκπαίδευσίν του εἰς τὸ Ἐθνικὸν Ἐκπαιδευτήριον Ἀναβρύτων ὡς μαθητὴς τῆς ΣΤ΄ τάξεως ἑξαταξίου Γυμνασίου, πρὸς ἀποπεράτωσιν τῶν γυμνασιακῶν του σπουδῶν. Εἰς τὸν πρωθιερέα τῶν βασιλικῶν ἀνακτόρων ἀνετέθη ἡ θρησκευτικὴ διαπαιδαγώγησίς του κατὰ τὴν Ἱερὰν παράδοσιν καὶ τὴν διδασκαλίαν τῆς Ὀρθοδόξου Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας. Εἰς τὸν πατέρα του, Βασιλέα Παῦλον, ἔσχεν ἀπὸ παιδικῆς ἡλικίας τὸ ζωντανὸν παράδειγμα τοῦ τελείου Ὀρθοδόξου Χριστιανοῦ.

Ὁ Βασιλεὺς Κωνσταντῖνος, εἴτε ὡς μαθητὴς τοῦ σχολείου, εἴτε ὡς πρόσκοπος, εἴτε ὡς στρατιώτης, οὐδέποτε ἀπετέλεσεν ἐξαίρεσιν μεταξὺ τῶν συναδέλφων του καὶ ἐχρησιμοποιεῖτο ὑπὸ τῶν παιδαγωγῶν καὶ ἐκπαιδευτῶν του ἐν ἴσῃ μοίρᾳ μετὰ τῶν ὑπολοίπων. Ἐκοιμᾶτο εἰς τὸν αὐτὸν θάλαμον, ἔτρωγεν εἰς τὴν αὐτὴν αἴθουσαν, ἔκαμνε τὰς αὐτὰς ἀγγαρείας ὅταν ἐτιμωρεῖτο. Ἦτο μέλος τῶν διαφόρων ἀθλητικῶν ὁμάδων παρουσιάσας ἔφεσιν μὲ λίαν ἱκανοποιητικὴν ἐπίδοσιν εἰς τὰ ἀγωνίσματα στίβου, τὰς ἀθλοπαιδιὰς καὶ τὰ θαλάσσια σπόρ. Εἶναι καλὸς ἱππεὺς καὶ κολυμβητής, ἄριστος σκοπευτὴς μὲ πολεμικὸν ὅπλον. Ὡς Διάδοχος ἐλάμβανεν ἐνεργὸν μέρος εἰς ἐπισήμους τελετάς. Εἶναι ἄριστα πληροφορημένος ἐπὶ τῶν πολλῶν προβλημάτων τῆς χώρας, διότι, τῇ ἐπιθυμίᾳ τοῦ πατρός του, ἦτο παρὼν εἰς τὰς ἀκροάσεις τῶν ὑπουργῶν, ἵνα ἐξοικειωθῇ ἀπὸ πολὺ νέος μὲ τὰς κρατικὰς ὑποθέσεις καὶ τοὺς χειρισμούς των, μάθημα δύσκολον καὶ τὸ ὁποῖον μόνον ὁ σεπτὸς πατήρ του ἠδύνατο νὰ τοῦ διδάξῃ. Ἐπίσης συνώδευσε πολλάκις τοὺς γονεῖς του εἰς τὰς ἀνὰ τὴν ὕπαιθρον χώραν περιοδείας των.

Τὴν 28ην Ἰουνίου 1958 καὶ ἐπὶ τῇ ἐνηλικιώσει του, ἔδωκε τὸν νενομισμένον ὅρκον τοῦ Ἕλληνος ἀξιωματικοῦ καὶ τῶν τριῶν κλάδων, ἤτοι ἀνθυπολοχαγοῦ πεζικοῦ, σημαιοφόρου Β.Ν. καὶ ἀνθυποσμηναγοῦ. Κατὰ τὴν τελετὴν τῆς ὁρκομωσίας του, ὁ Βασιλεὺς Παῦλος ἐπέδωσε τὸ ξίφος εἰς τὸν νῦν Βασιλέα. Εἰς τὴν τελετὴν τῆς ὁρκωμοσίας, ἥτις ἔλαβε χώραν εἰς τὴν Αἴθουσαν Τροπαίων Παλαιῶν Ἀνακτόρων, παρέστησαν οἱ Βασιλεῖς μετὰ τῆς Βασιλικῆς Οἰκογενείας, μέλη συγγενικῶν Βασιλικῶν Οἰκογενειῶν καὶ ἡ ἀνωτάτη ἱεραρχία τοῦ κράτους.

Κατὰ τὰ ἔτη 1958 καὶ 1959 ἐπεσκέφθη ὡς Διάδοχος μόνος του τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας καὶ κατὰ τὴν ἐκεῖ διαμονήν του ἐπεσκέφθη στρατιωτικὰς ἀκαδημίας καὶ ἐκπαιδευτικὰ κέντρα, παρηκολούθησε δὲ καὶ προγράμματα καὶ ἀσκήσεις ἀκαδημιῶν μονάδων καὶ κέντρων ἐκπαιδεύσεως. Παρομοίας ἐπισκέψεις πρὸς εὕρυνσιν τῶν στρατιωτικῶν του γνώσεων ἐπραγματοποίησε καὶ εἰς τὴν Μάλταν καὶ Ἑλβετίαν καθὼς καὶ εἰς στρατιωτικὰ κέντρα, μονάδας καὶ στρατηγεῖα τῆς Ἀτλαντικῆς Συμμαχίας ἐν Γαλλίᾳ, Γερμανίᾳ καὶ Δανίᾳ.

Ἐκτὸς τῆς ἐν τῇ Νομικῇ Σχολῇ τοῦ Πανεπιστημίου φοιτήσεώς του ἐδιδάχθη καὶ κατ' ἰδίαν ἀπὸ καθηγητὰς εἰδικοὺς εἰς διάφορα θέματα, ὡς θερμοπυρηνικὴν φυσικήν, φιλοσοφίαν τοῦ Δικαίου, Συνταγματικὸν Δίκαιον, Πολιτικὴν Οἰκονομίαν, Μαρξισμόν, Διπλωματικὴν Ἱστορίαν καὶ ἄλλα.

Ἐπεσκέφθη διαδοχικῶς τὰ ὑπουργεῖα, ὅπου τοῦ ἐγένετο πλήρης ἐνημέρωσις ὑπὸ τῶν ἁρμοδίων ὀργάνων ἐπὶ τῆς λειτουργίας καὶ τῶν προβλημάτων ἅτινα ἀπασχολοῦν τὴν κρατικὴν μηχανήν.

Ἡ στρατιωτικὴ ἐκπαίδευσίς του συνεχίζετο πάντοτε ἐντατικῶς καὶ εἰς τὰ τρία ὅπλα. Παρηκολούθει τακτικὰ ἀσκήσεις καὶ τῶν τριῶν κλάδων, ἤτοι τοῦ στρατοῦ ξηρᾶς, Ε.Β.Α. καὶ Β.Ν. Τὴν 14ην Ἰουνίου 1961 προήχθη εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ ὑπολοχαγοῦ, ἀνθυποπλοιάρχου Β.Ν. καὶ ὑποσμηναγοῦ Ε.Β.Α. Ἐξετέλεσε θαλασσίαν ὑπηρεσίαν ὡς ἀνθυποπλοίαρχος Β.Ν., ἐπιβιβασθεὶς ἐπὶ τοῦ Β.Ν. «Ἱέραξ» κατὰ τὸν θερινὸν ἐκπαιδευτικὸν πλοῦν τῆς Σχολῆς Ναυτικῶν Δοκίμων τοῦ 1962. Κατὰ τὸ 1962 παρηκολούθησε τὰς δύο κυριωτέρας ἐκ τῶν διεξαχθεισῶν συνδεδυασμένων ἀμφιβίων ἀσκήσεων Ν.Α.Τ.Ο. εἰς Τυμπάκιον Κρήτης, τὸν Μάϊον, καὶ εἰς Στρυμονικὸν τὸν Σεπτέμβριον.

Διὰ τῶν συνεχῶν ἀκροάσεών του ἦλθεν εἰς προσωπικὴν γνωριμίαν καὶ ἐπαφὴν μετὰ τῶν ἀνωτάτων στελεχῶν τῶν ἐνόπλων δυνάμεων, τοῦ πολιτικοῦ, πνευματικοῦ κόσμου καὶ ἄλλων προσωπικοτήτων τῆς ἐθνικῆς καὶ κοινωνικῆς ζωῆς.

Αἱ ἀθλητικαὶ ἀσχολίαι τοῦ Βασιλέως Κωνσταντίνου εἶναι ποικίλαι: Ἱππασία, μπάσκετ-μπώλ, βόλλεϋ μπώλ, χόκεϋ, ἱστιοπλοΐα, εἶναι τὰ ἀγαπημένα του ἀθλήματα. Εἰς τὴν ἱστιοπλοΐαν ἔχει ἀγωνισθῆ μὲ τοὺς ἑξῆς τύπους σκαφῶν: Ντράγκον, Ἱπτάμενος Ὁλλανδός καὶ Λάϊτνινγκ. Ἔλαβε μέρος εἰς τοὺς XVII Ὀλυμπιακοὺς Ἀγῶνας Ρώμης, ἐκπροσωπῶν τὴν Ἑλλάδα καί, μαζὶ μὲ τοὺς συναθλητάς του κ.κ. Ζαΐμην καὶ Ἐσκιτζόγλου κατέλαβε τὴν πρώτην θέσιν εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν σκαφῶν Ντράγκον, κατακτήσας τὸ πρῶτον χρυσοῦν Ὀλυμπιακὸν Μετάλλιον ποὺ ἔλαβεν ἡ Ἑλλὰς εἰς τὴν XVII Ὀλυμπιάδα. Διὰ τὴν νίκην του αὐτὴν ἐτιμήθη μὲ διάφορα μετάλλια. Ἀπὸ πολὺ ἐνωρὶς κατέστη Πρόεδρος ἢ μέλος (τακτικὸν—ἐπίτιμον) εἰς διαφόρους συλλόγους, ἑνώσεις κ.λ. Ἐπίσης ἔχει θέσει ὑπὸ τὴν ὑψηλὴν αὐτοῦ προστασίαν διαφόρους κοινωνικὰς καὶ ἀθλητικὰς ἐκδηλώσεις.

Ὁ Βασιλεὺς Κωνσταντῖνος ἔχει τιμηθῆ διὰ πολλῶν παρασήμων. Μεταξὺ αὐτῶν εἶναι:

1) Ὁ Μεγαλόσταυρος τοῦ Βασιλικοῦ Τάγματος τοῦ Σωτῆρος. 2) Τὸ Περιδέραιον τοῦ Βασιλικοῦ Τάγματος Ἁγίων Γεωργίου καὶ Κωνσταντίνου. 3) Ὁ Μεγαλόσταυρος τῆς Λεγεῶνος τῆς Τιμῆς, Γαλλίας. 4) Ὁ Μεγαλόσταυρος τοῦ Τάγματος τοῦ Ἐλέφαντος, Δανίας. 5) Τὸ Περιδέραιον τοῦ Τάγματος Ἀξίας, τῆς Ἰταλικῆς Δημοκρατίας. 6) Ὁ Μεγαλόσταυρος τοῦ Τάγματος τοῦ Οἴκου τῆς Ὀράγγης, Ὁλλανδίας, 7) Τὸ παράσημον τοῦ Μεγάλου Ἀξιωματικοῦ τοῦ Τάγματος Ἁγίου Καρόλου, Μονακό. 8) Ἡ μεγάλη ταινία τοῦ Βασιλέως Ἴντρις Α' Ἔλ Σενουσσί, τῆς Λιβύης. 9) Ὁ Ταξιάρχης τῆς Λεγεῶνος Ἀξίας τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν.

Κατὰ τὰς ἀπουσίας τοῦ Βασιλέως Παύλου, ὁ Κωνσταντῖνος ἀνεπλήρωσε συχνὰ τὸν πατέρα του εἰς τὰ βασιλικά του καθήκοντα ὡς Ἀντιβασιλεύς. Τὴν 23ην Ἰανουαρίου 1963 ἠρραβωνίσθη μετὰ τῆς Πριγκιπίσσης Ἄννας—Μαρίας, τριτοτόκου θυγατρὸς τῶν Βασιλέων τῆς Δανίας.

***

Ο Βασιλεὺς Κωνσταντῖνος, ὁ Υἱὸς τοῦ λαοφιλοῦς Βασιλέως Παύλου, περιβάλλεται ἀπὸ τὴν στοργὴν καὶ ἀπὸ τὰς προσδοκίας τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ καὶ ὁλοκλήρου τοῦ ἀνὰ τὰ πέρατα τῆς γῆς Ἑλληνισμοῦ. Εἶναι ἡ ψυχὴ καὶ ὁ πόθος ὅλων μας, εἶναι τὸ στήριγμα τῆς Φυλῆς. Ἀντηχεῖ καὶ πάλιν ἡ Ὠδή :

Δὲν εἶσαι Βασιληᾶ παιδί,
Δὲν εἶσαι μάννας γέννα·
Οἱ πόθοι κι' οἱ ἐλπίδες μας
Ἐσμίξανε μαζὶ
Κι' ἐγέννησαν Ἐσένα . . .

ΧΑΡ. ΣΤΑΜΑΤΗΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Α' κ. **Ι. ΡΑΪΚΟΥ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Τοπωνυμικὰ τῶν ὁδῶν Ἀθηνῶν κατ' ἀλφαβητικὴν σειράν.

Λακωνίας.

Πάροδος τῆς λεωφόρου Κηφισιᾶς 191, κοντὰ στὴν «Ἁγία Τριάδα, τοῦ συνοικισμοῦ «Ἐρυθρὸς Σταυρός».

Πρόκειται γιὰ τὸν γνωστὸ νομὸ τῆς Πελοποννήσου, ποὺ καταλαμβάνει τὸ ΝΑ τμῆμα αὐτῆς, ἔχει ἔκτασι 3.596 τετρ. χιλ. καὶ περὶ τὶς 120 χιλιάδες κατοίκους, μὲ πρωτεύουσα τὴν Σπάρτη.

Ὡς παλαιότατοι κάτοικοι τῆς Λακωνίας ἐθεωροῦντο οἱ Λέλεγες, μὲ τοὺς ὁποίους ἀνεμίχθησαν Μινύαι ἐκ Βοιωτίας καὶ Καδμεῖοι, καθὼς καὶ ξένα φῦλα ἐκ Μ. Ἀσίας καὶ Κρήτης, στὰ ὁποῖα ἐκυριάρχουν οἱ Φοίνικες. Ὅταν ἡ χώρα ὑπετάγη στοὺς Δωριεῖς, ἡ ἱστορία αὐτῆς ταυτίζεται πρὸς τὴν ἱστορία τῆς Δωρικῆς Σπάρτης. Ἐπὶ Ρωμαίων ἡ Σπάρτη περιωρίσθη στὴν παραποταμία χώρα τοῦ Εὐρώτα, ἐνῶ ἡ ὑπόλοιπη Λακωνία ἀπετέλεσεν ἴδιον πολιτικὸν ὀργανισμόν, «Κοινὸν τῶν Λακεδαιμόνων», ποὺ περὶ τὸ 22 π.χ. μετωνομάσθη εἰς «Κοινὸν τῶν Ἐλευθερολακώνων», μὲ κέντρο τὸ Γύθειον. Τὸν 3ο μ.χ. αἰῶνα ἡ Λακωνία ὑπέστη σοβαρὲς ἐπιδρομὲς τῶν Γότθων καὶ τὸ 395 μ.Χ. κατεστράφη ἀπὸ τὸν Ἀλάριχο. Σημαντικὴ καὶ ἀξιόλογη εἶναι ἡ ἱστορία τῆς Λακωνίας καὶ κατὰ τοὺς ἐν συνεχείᾳ χρόνους.

Ἡ Λακωνία χωρίζεται σὲ τέσσερες ἐπαρχίες, ἤτοι: Λακεδαίμονος, μὲ πρωτεύουσα τὴν Σπάρτη, Γυθείου, Οἰτύλου καὶ Ἐπιδαύρου Λιμηρᾶς. (Συνώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει στὸ Περιστέρι καὶ στὴν Ἄνω Δάφνη).

Λαμάχου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Φιλελλήνων 16, ἀπέναντι στὴ Ρωσικὴ ἐκκλησία «Ἅγιος Αἰμιλιανός».

Ὁ Λάμαχος, Ἀθηναῖος στρατηγὸς τοῦ 5ου π.Χ. αἰῶνος, γυιὸς τοῦ Ξενοφάνους, διεκρίνετο γιὰ τὴν ἀνδρεία καὶ τὴν ἀνιδιοτέλειά του. Τὸ 415 π.Χ. συνεκστρατεύσας μὲ τὸν Ἀλκιβιάδη καὶ τὸν Νικία κατὰ τῆς Σικελίας, ἐφονεύθη πρὸ τῶν Συρακουσῶν (414 π.Χ.), βληθεὶς ἀπὸ τὸν Συρακούσιο στρατηγὸ Καλλικράτη, τὸν ὁποῖον προηγουμένως εἶχε τραυματίσει θανάσιμα. (Συνώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει στὸ Μπραχάμι).

Λαμίας.

Εὑρίσκεται στοὺς «'Αμπελοκήπους», ἀπέναντι στὴν ἐκκλησία «"Αγιος Δημήτριος».

Πρόκειται γιὰ τὴν γνωστὴ πρωτεύουσα τῆς ἐπαρχίας καὶ τοῦ νομοῦ Φθιώτιδος, ποὺ ἔχει περὶ τὶς 30 χιλιάδες κατοίκους καὶ ἀπέχει ἀπὸ τὴν 'Αθήνα 216 χιλιόμετρα.

Κατὰ τὴν ἀρχαιότητα ὑπῆρξεν ἡ νέα, μετὰ τὴν Τραχῖνα, πρωτεύουσα τῶν Μαλιέων καὶ ἱδρύθη, ὡς λέγεται, ἀπὸ τὸν γυιὸ τοῦ 'Ηρακλέους καὶ τῆς 'Ομφάλης Λάμον. Τὸ 344 π.Χ., κατακτηθεῖσα ὑπὸ τῶν Μακεδόνων, συνεπολέμησε μὲ τὸν Μ. 'Αλέξανδρο καὶ ἀργότερα κατέστη τὸ κέντρο τοῦ ἐκραγέντος Λαμιακοῦ πολέμου. Τὸ 302 π.Χ. ὁ Δημήτριος Πολιορκητὴς τὴν ἀπήλλαξεν ἀπὸ τὴν μακεδονικὴ κυριαρχία καὶ ἤκμασε ὡς μέλος τῆς Αἰτωλικῆς συμπολιτείας, πλὴν τὸ 190 π.χ. κατελήφθη καὶ ἐλεηλατήθη ἀπὸ τοὺς Ρωμαίους. Τὸ 27 μ.Χ. ὁ αὐτοκράτωρ Αὔγουστος τὴν ἤνωσε μὲ τὴν Θεσσαλία.

'Η Λαμία ἀπὸ τοῦ 869 μέχρι τῆς ἀπελευθερώσεώς της (1832), ὠνομάζετο Ζητούνι (ἐλαία). "Οταν οἱ Φράγκοι κατέκτησαν τὸ Βυζαντινὸν κράτος (1204), ἡ Λαμία ἔγινε ἕδρα βαρωνίας, ὑπὸ τὸν Βονιφάτιον τὸν Μομφερατικόν. Οἱ Τοῦρκοι κατέλαβον τὴν Λαμία τὸ 1397. Τῆς ἀρχαίας πόλεως, ποὺ εὑρίσκετο στὸ ΒΑ τμῆμα τῆς σημερινῆς, διεσώθησαν ἐρείπια πολυγωνικῶν τειχῶν κ.ἄ.

Λαμπάκη Γεωργίου.

'Αρχίζει ἀπὸ τὴν ὁδὸ Μηλιαράκη (ὁμώνυμη στάσι λεωφορείων «'Αχαρνῶν») καὶ τελειώνει στὴν ὁδὸ Κοκκινάκη (ὁμώνυμη στάσι λεωφορείων «'Αχαρνῶν»).

'Ο Γεώργιος Λαμπάκης, "Ελλην βυζαντινολόγος, ἔφορος ἀρχαιοτήτων καὶ ἱδρυτὴς τῆς «Χριστιανικῆς 'Αρχαιολογικῆς 'Εταιρίας», γεννήθηκε τὸ 1834. Διετέλεσεν ὑφηγητὴς τῆς χριστιανικῆς ἀρχαιολογίας στὸ Πανεπιστήμιο 'Αθηνῶν καὶ συνέγραψεν ἔργα, ἀφορῶντα κυρίως τὴν ἀρχαιολογία. 'Απέθανε τὸ 1912.

Λαμπάρδη 'Ανανίου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Φαναριωτῶν 27, κοντὰ στὸ τέρμα τῆς ὁδοῦ 'Ιπποκράτους (ὑπώρειες Λυκαβηττοῦ).

'Ο 'Ανανίας Λαμπάρδης (1710 - 1767), μητροπολίτης τῆς Λακεδαίμονος ἀπὸ τὴν Δημητσάνα, συνειργάσθη μὲ τοὺς ἀπεσταλμένους τῆς Μ. Αἰκατερίνης γιὰ τὴν ἐξέγερσι τῆς Πελοποννήσου κατὰ τῶν Τούρκων. Γιὰ τὸν σκοπὸν αὐτὸν ἵδρυσε στὴν Δημητσάνα δύο πυριτιδομύλους, πλὴν ὅμως ἀργότερα, προκαλέσας τὶς ὑποψίες, συνελήφθη ἀπὸ τοὺς Τούρκους καὶ ἐξετελέσθη.

Λαμπελὲτ Ναπολέοντος.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ 'Ιωαννίνων 44, ἀπέναντι στὸ Τελωνεῖο 'Αθηνῶν.

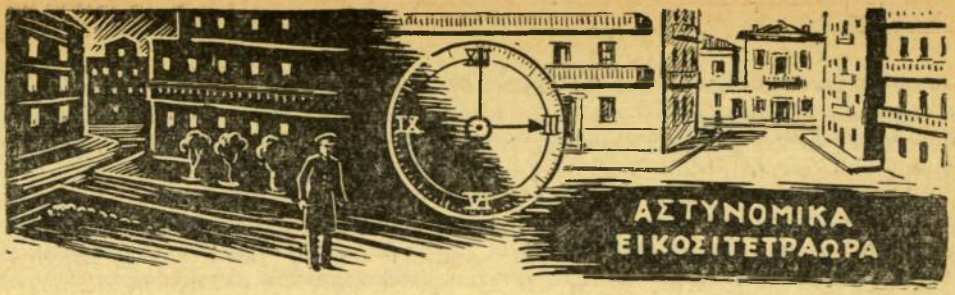
'Ο Ναπολέων Λαμπελέτ, "Ελλην συνθέτης καὶ μουσικολόγος, γεννήθηκε στὴν Κέρκυρα τὸ 1864 καὶ ἀπέθανε στὸ Λονδῖνο τὸ 1932. Διετέλεσε καθηγητὴς τῆς 'Ωδικῆς στὸ 'Ωδεῖο 'Αθηνῶν καὶ διευθυντὴς ὀρχήστρας στὸ Λονδῖνο. Συνέθεσε διάφορα μουσικὰ ἔργα, χορωδιακὰ μελοδράματα, ἐντερμέδια κ.ἄ. καὶ μιὰ λειτουργία τοῦ 'Ιωάννου τοῦ Χρυσοστόμου ποὺ ἐκτελεῖται στὴν ἑλληνικὴ ἐκκλησία τοῦ Λονδίνου.

Λαμπέτη.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Βερναρδάκη 15, ὄπισθεν τοῦ ΣΤ' στρατιωτικοῦ νοσοκομείου.

'Ο Καπετὰν Λαμπέτης, γενναῖος ἁρματολὸς τοῦ ΙΗ αἰῶνος, ἀπέκοψεν, ὡς λέγεται, τὸ κεφάλι τοῦ 'Αστραπόγιαννου, κατὰ παράκλησί του, γιὰ νὰ μὴ πέσῃ στὰ χέρια τῶν Τούρκων, τὸ ὁποῖον καὶ ἔθαψε σὲ κρύπτη, ἐπάνω ἀπὸ τὸ χωριὸ «Πέντε "Ορια» τῆς Φωκίδος. 'Αργότερα καὶ ὁ Λαμπέτης ἐτραυματίσθη ἀπὸ τοὺς Τούρκους καὶ διαισθανόμενος τὸν θάνατό του, ἐσύρθη μέχρι τοῦ τάφου τοῦ 'Αστραπόγιαννου, ὅπου καὶ ἐξέπνευσε.

(Συνεχίζεται)

ΤΟΥ ΣΥΝΕΡΓΑΤΟΥ «Χ»

Οὐδέποτε ἄλλοτε εἰς τὰ ἀθηναϊκὰ καὶ γενικώτερον εἰς τὰ ἑλληνικὰ χρονικά, οἱ ἐπιφορτισμένοι μὲ τὴν τήρησιν τῆς τάξεως καὶ τῆς ἀσφαλείας εἰς δημοσίας συγκεντρώσεις ἐδοκιμάσθησαν τόσον, ὅσον κατὰ τὴν κηδείαν τοῦ λαοφιλοῦς Βασιλέως Παύλου τοῦ Α'. Καὶ ἦτο φυσικὸν τοῦτο ἀφοῦ οὐδεμίαν ἄλλην φορὰν συνεκεντρώθησαν εἰς Ἀθήνας τόσες χιλιάδες λαοῦ διὰ νὰ συνοδεύσουν τὸν καλὸν καὶ ἀγαθὸν Βασιλέα εἰς τὴν τελευταίαν του κατοικίαν καὶ ἀφοῦ οὐδεμίαν ἄλλην φορὰν ἔλαβε χώραν τοιαύτη συρροὴ προσωπικοτήτων ἐνταῦθα ἀπὸ ὁλόκληρον τὸν κόσμον. Πρέπει νὰ λεχθῆ ὅτι ἡ Ἀστυνομία τῶν Πόλεων ἔδωσε τὰς μεγαλυτέρας ἐξετάσεις, ἀπὸ τῆς συστάσεώς της, κατὰ τὴν 12ην Μαρτίου 1964. Καὶ ἔλαβεν ἄριστα. Κατώρθωσε, μέσα εἰς τὴν ἀπέραντον λαοθάλασσαν, μέσα εἰς τὸν ἀπερίγραπτον συνωστισμὸν—160 λιποθυμίαι πολιτῶν ἐκ τοῦ συνωστισμοῦ, μικροτραυματισμοὶ καί, δυστυχῶς, εὐκαιρίαι δι' ὡρισμένους ὑπανθρώπους νὰ προβοῦν εἰς ἀκατονομάστους πράξεις κατὰ ἀνυπόπτων γυναικῶν—τὸν ἐκνευρισμὸν καὶ τὴν παράλογον ἀξίωσιν πολλῶν χιλιάδων πολιτῶν νὰ εὑρεθοῦν, δυναμικῶ τῶ τρόπω, ἀπὸ τελευταῖοι πρῶτοι, νὰ συγκρατήση τὰ πλήθη εἰς τὰ καθωρισμένα σημεῖα ἐν πολλοῖς καὶ νὰ μὴ μεταβληθῆ ὁ πολλῶν χιλιομέτρων χῶρος διελεύσεως τῆς πομπῆς εἰς τραγελαφικὸν συνονθύλευμα ὑψηλῶν ξένων, Ἑλληνικῆς Βασιλικῆς Οἰκογενείας, μελῶν τῆς Κυβερνήσεως, ἱερᾶς Συνόδου κ.λ.π. ἱεραρχῶν, ἄλλων ἐπισήμων, στρατιωτικῶν τμημάτων, ἀντιπροσωπειῶν καὶ λαοῦ. Τὸ ὅτι τοῦτο δὲν κατέστη δυνατὸν εἰς ὅλην του τὴν ἔκτασιν καὶ παρουσιάσθη διάσπασις τῶν ἀστυνομικῶν ζωνῶν εἰς ἐλάχιστα σημεῖα, πρέπει νὰ ἀποδοθῆ εἰς τὸ ὅτι ἦτο ἀνθρωπίνως ἀδύνατος ἡ τελεία συγκράτησις τόσων μυριάδων λαοῦ. Ὁπωσδήποτε, τὸ ὅλον θέμα τηρήσεως τῆς τάξεως κατὰ τὴν 12ην Μαρτίου ἐ.ἔ., ὅσον καὶ κατὰ τὰς προηγηθείσας τρεῖς ἡμέρας τοῦ λαϊκοῦ προσκυνήματος τῆς σοροῦ τοῦ ἀειμνήστου Βασιλέως Παύλου εἰς τὸν μητροπολιτικὸν ναόν, δὲν ἠμπορεῖ παρὰ νὰ ἐδίδαξε πολλὰ εἰς ὅλους ὅσους ἐλάβομεν μέρος. Καὶ τὴν πεῖραν αὐτὴν ἀπὸ τὸ μεγαλύτερον γεγονὸς τοῦ παράγοντος «Τάξις» μέχρι τοῦδε, ὀφείλομεν νὰ τὴν ἀξιοποιήσωμεν εἰς ἄλλας ἀναλόγους περιστάσεις τοῦ μέλλοντος.

***

Τὸ «καρναβάλι» καὶ τὰ «κούλουμα» — συνέχεια τὸ πρῶτον τῶν Carnivalia» τῶν ρωμαϊκῶν χρόνων, ἤτοι τῆς ἀποκριάτικης περιόδου μὲ τοὺς Διόνυσους, τοὺς Βάκχους καὶ τοὺς Σατύρους τῆς ἑλληνικῆς ἀρχαιότητος, τὸ δεύτερον δὲ συνέχεια τοῦ λατινικοῦ Columna, ὑποδηλοῦντος τὰς «κολώνας» τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς ὅπου συνεκεντρώνοντο οἱ Ἀθηναῖοι τὴν Καθαρὰν Δευτέραν, διὰ νὰ ἑορτάσουν τὸ τέλος τῶν Carnivalia,—ἔκλεισαν μὲ πολλὰ ἀξιοπαρατήρητα ἐφέτος, καὶ τοῦτο παρ' ὅλην τὴν ἀναστολὴν τῶν διασκεδάσεων ἐξ ἀφορμῆς τῆς ἀσθενείας καὶ τοῦ ἐν συνεχείᾳ θανάτου τοῦ Βασιλέως Παύλου. Ἕνα ἀπὸ τὰ ἄξια παρατηρήσεως εἶναι τὸ ὅτι ἡ κατάχρησις οἰνοπνευματωδῶν ποτῶν ἔφθασε εἰς ὑψηλὰ ἐπίπεδα ἐφέτος, ἀπόδειξις δὲ τούτου τὰ ἑβδομήκοντα περίπου ἄτομα ποὺ μετεφέρθησαν διὰ περιπολικῶν τῆς Ἀμέσου Δράσεως εἰς τὸν σταθμὸν Πρώτων Βοηθειῶν διὰ πλύσεις στομάχου κ.λ.π. Πλὴν τούτου, ἄνω τῶν 30 ἀτόμων ὑπέστησαν δηλητηρίασιν ἀπὸ θαλασσινὰ καὶ δεκάδες κρουσμάτων γαστρορραγίας καὶ κοιλιακῶν ἀλγῶν ἀπὸ ὑπέρμετρον γαστρικὸν φόρτον ἐσημειώθη-

σαν, πρᾶγμα ποὺ εἶχεν ὡς συνέπειαν ἀνάλογον ἀπασχόλησιν τῆς 'Αστυνομίας. Τὰ τροχαῖα δυστυχήματα ἐξ ἄλλου, αἱ συμπλοκαὶ καὶ οἱ μικροτραυματισμοὶ—συμπλοκὴ λ.χ. καὶ καλλιτεχνίδων ἀκόμη εἰς νυκτερινὸν κέντρον, συμπλοκὴ καὶ μικροτραυματισμοὶ δέκα νεαρῶν ἐπιβαινόντων δύο Ι.Χ. διὰ τὴν συντροφιὰν τριῶν γυναικῶν, κ.λ. κ.λ.—ἠκολούθησαν τὴν ἀνιοῦσαν εἰς βαθμὸν ἀνώτερον τοῦ ἀναμενομένου. Τὸ «κλοῦ» ὅμως τῆς ὅλης ἑορταστικῆς περιόδου ὑπῆρξαν δύο γεγονότα ἐκ διαμέτρου ἀντίθετα, ἀφοῦ τὸ ἕνα περικλείει πολλὴν ἰλαρότητα καὶ τὸ δεύτερον ἐνέχει πυκνὴν δραματικότητα. Πρόκειται διὰ τὸ ὕστερα ἀπὸ γενναίαν κρασοκατάνυξιν μεταμεσονύκτιον λουτρὸν καὶ «στρὴπ-τὴζ» νεαροῦ μικροπωλητοῦ εἰς τὰ ὕδατα τῆς 'Ομονοίας, ποὺ ἐγένετο ἀφορμὴ ἀστυνομικῆς ἐπεμβάσεως διὰ νὰ ἀποκατασταθῇ ἡ κυκλοφορία πεζῶν καὶ ὀχημάτων—συνεκεντρώθησαν εἰς ὄγκον οἱ περίεργοι καὶ ἀκινητοποιήθησαν τὰ ὀχήματα πρὸ τοῦ παραδόξου θεάματος—καὶ νὰ διασωθῇ ὁ μέθυσος. Πρόκειται ἐπίσης δι' ἐκεῖνον τὸν δραματικὸν θάνατον παιδίου 7 ἐτῶν, συνεπείᾳ πτώσεώς του ἀπὸ ταράτσαν ἑξαωρόφου πολυκατοικίας, κατὰ τὴν προσπάθειαν ἀνυψώσεως χαρταετοῦ. Τὸ τελευταῖον τοῦτο εἶναι καὶ τὸ πλέον τραγικὸν θῦμα εἰς τὸν βωμὸν ἑνὸς ἐθίμου ποὺ τόσας δυστυχίας ἐπισωρεύει—ἠλεκτροπληξίας, βραχυκυκλώματα, πτώσεις κ.λ., καταστάσεις δηλαδὴ ποὺ θέλει νὰ ἀποφεύγωνται ἡ σχετικὴ ἀπαγορευτικὴ διάταξις τῆς 'Αστυνομίας Πόλεων, χωρὶς δυστυχῶς νὰ γίνεται κατορθωτὸν ἐξ ὁλοκλήρου.

* * *

Ἡ ἐν ψυχρῷ «ἐκτέλεσις» τοῦ ἁμαρτωλοῦ γέροντος Ν. Ταρκασάτου ὑπὸ τοῦ στυγεροῦ ἐγκληματίου Π. Ρουχίτσα, ἤτοι ἀθρωποκτονία ὑπὸ γκαγκστερικὰς συνθήκας, μὲ θῦμα καὶ δράστην ἄτομα τοῦ ἀδιστάκτου ὑποκόσμου, ἐγένετο ἀφορμὴ νὰ γραφοῦν πολλὰ περὶ «Συνδικάτου τοῦ ἐγκλήματος», περὶ ... « Μαφίας ποὺ ἐλέγχει τὸν περὶ τὴν 'Ομόνοιαν χῶρον» καὶ ἄλλα τινά. 'Εγράφη εἰδικώτερον ὅτι ὑφίσταται ἐδῶ «Συνδικᾶτον τοῦ ἐγκλήματος κατὰ τὸ πρότυπον τοῦ ὁμωνύμου συνδικάτου τοῦ Σικάγου» καὶ μάλιστα «ἐν πλήρει αἱματηρᾷ δράσει» (!). Ὅτι «τρομοκράτει καὶ ἐκδικεῖται, ὁλόκληρος ὑπόκοσμος μὲ δικούς του νόμους καὶ ἔθιμα ζῇ, κινεῖται, ἐνεργεῖ καὶ ἐγκληματεῖ μέσα στὰ στενὰ τῆς 'Ομονοίας καὶ κάτω ἀπὸ τὴν μύτη τῆς 'Αστυνομίας . . . ». Ὅτι αὐτὸς ὁ ὑπόκοσμος «χαρακτηρίζεται ἀπὸ σιδηρᾶν πειθαρχίαν περὶ τοὺς ἀρχηγούς του», ὅτι «κακοποιεῖ βαναύσως ὅσα τῶν μελῶν ἀποπειρῶνται νὰ παραβοῦν τοὺς νόμους τοῦ συνδικάτου», ὅτι «οὐδέποτε προστρέχει εἰς τὴν 'Αστυνομίαν», ὅτι «ἔχει χωρίσει τὴν πρωτεύουσα σὲ τομεῖς καὶ κάθε τομέα ἀναλαμβάνει ὡρισμένη εἰδικότης», ὅτι «ἐγκέφαλοι τῆς Μαφίας κυκλοφοροῦν ἢ διαμένουν μονίμως σὲ ὡρισμένα καφενεῖα τῆς 'Ομονοίας ποὺ ἀποκαλοῦνται «στρατηγεῖα», κ.λ. κ.λ. . . . 'Η ὑπερβολή, ἡ φαντασία μᾶλλον, φαίνονται ἐκ πρώτης ὄψεως εἰς ὅλα αὐτά. Ὑπόκοσμος ποὺ νὰ ὁμοιάζῃ ἔστω καὶ ἁπλῶς μὲ τὸ Συνδικᾶτον τοῦ ἐγκλήματος τοῦ Σικάγου, μέθοδοι Μαφίας καὶ ἄλλα φοβερὰ πράγματα τοῦ ὀργανωμένου ἐγκλήματος συγχρόνων ξένων μεγαλοπόλεων, δὲν ὑπάρχουν εἰς τὴν ἀθηναϊκὴν κοινωνίαν καὶ οὔτε θὰ ὑπάρξουν ποτέ. Δὲν ἔχει ὁ ἀναγνώστης παρὰ νὰ ρίψῃ μίαν ματιὰν εἰς ὅσα δημοσιεύονται διὰ τὴν πραγματικήν, τὴν τρομερὰν Μαφίαν, εἰς ἄλλας στήλας τῶν «'Αστυνομικῶν Χρονικῶν», διὰ νὰ ἴδῃ πόσον ἀπέχομεν ἡμεῖς ἀπὸ τοῦ νὰ ἐπιχειρήσωμεν καὶ ἁπλοῦν ἔστω παραλληλισμὸν ἢ σύγκρισιν μὲ τὰ τῶν μεθόδων καὶ τρόπων δράσεως τοῦ φρικτοῦ ἐκείνου ὑποκόσμου. Ὑπάρχουν βεβαίως καὶ ἐδῶ οἱ ἐκβιασταί, οἱ ἐκμεταλλευταὶ κοινῶν γυναικῶν, οἱ ἔμποροι ναρκωτικῶν καὶ λευκῆς σαρκός, οἱ ἀπατεῶνες, οἱ διαρρῆκται καί, σπανίως, πολὺ σπανίως, οἱ κατὰ τῆς ζωῆς τῶν συνανθρώπων ἐγκληματίαι. 'Απὸ τοῦ σημείου ὅμως τούτου μέχρι τοῦ νὰ χαρακτηρίζεται ἡ 'Αθήνα Σικᾶγον, ἡ ἀπόστασις εἶναι τεραστία καὶ ἡ ἀπόπειρα ἀδιανόητος, δι' ἐκείνους τουλάχιστον ποὺ γνωρίζουν τὰ πράγματα.

* * *

Καὶ πάλιν οἱ «ἀξιότιμοι», οἱ τόσον «προσφιλεῖς» εἰς τὰς στήλας αὐτὰς διαρρῆκται καὶ λοιποὶ κλέπται. Δὲν μᾶς αἰφνιδίασαν μὲ τὰς τελευταίας των «ὁμο-

βροντίας», ὅπως πιστεύουν, ἀφοῦ ἡ «ἐπίθεσις» ἀνεμένετο λόγω τῶν ἀλεπαλλήλων μέτρων τάξεως τῶν τελευταίων ἡμερῶν καὶ τῆς συνεπεία τούτου ἀπασχολήσεως νυχθημερὸν τῆς ἀστυνομικῆς δυνάμεως. Γνωρίζουν τώρα οἱ «αἰφνιδιάσαντες» ὅ,τι γνωρίζομεν καὶ ἡμεῖς, ὅτι θὰ συλληφθοῦν δηλαδὴ καὶ θὰ ὁδηγηθοῦν νὰ δώσουν λόγον τῶν «ἄθλων» τους. Τότε, θὰ ἀντιτείνουν πολλοί, διατὶ «ἐργάζονται» οὐτοὶ οἱ «κύριοι»; Διατὶ «δὲν βάζουν μυαλό»; Αὐτό, ἂς μοῦ ἐπιτραπῇ νὰ εἴπω ὅτι εἶναι «μιὰ ἄλλη ἱστορία». Καὶ ἂς προχωρήσω εἰς τὴν τελευταίαν «συγκομιδήν», παίρνοντας τοὺς πλέον ἀντιπροσωπευτικούς: Α.Π., ἐτῶν 37, παλαιὸς καὶ σεσημασμένος, μέγας καὶ «σκληρός», ἀλλὰ καὶ «καταστηματάρχης διαρρήκτης». Ἔχει, ἢ μᾶλλον εἶχε, δύο ἰδιόκτητα σπίτια εἰς προάστιον τῶν 'Αθηνῶν καὶ τρία καταστήματα ἐπ' ἐνοικίω μέσα εἰς τὴν πρωτεύουσαν, τόσον δὲ τὰ σπίτια ὅσον καὶ τὰ εἴδη τῶν καταστημάτων του προήρχοντο ἐκ τῶν κατὰ καιροὺς κλοπιμαίων, ἀξίας περίπου δύο ἑκατομμυρίων. Ὡς νὰ μὴ ἔφθαναν ὅμως αὐτά, συνέχιζε τὰς διαρρηκτικάς του ἐπιχειρήσεις εἰς διάφορα ὁμοειδῆ καταστήματα—ψιλικῶν καὶ περίπτερα ἰδίως—διὰ νὰ ἐμπλουτίσῃ τὰ καταστήματά του εἰς ἐμπορεύματα καὶ διὰ νὰ ἀνεγείρῃ καὶ τρίτον σπίτι, «ὁ μὴ τὸν Θεὸν οὐδ' ἀνθρώπους φοβούμενος»! Καὶ κατελήφθη ἐπὶ τὸ ἔργον ἕνα ἀπὸ τὰ τελευταῖα μεσημέρια, εἰς κεντρικώτατον σημεῖον, διὰ νὰ διαμαρτυρηθῇ καὶ νὰ ἰσχυρισθῇ ὅτι ἔγινεν «λάθος» ἀπὸ τὸν ἀστυφύλακα ποὺ τὸν συνέλαβε, διὰ νὰ ἀποκόψῃ τὰς φλέβας τῶν χειρῶν του εἰς ἔνδειξιν ἀπογοητεύσεως διὰ τὸ . . . ἄδικον, διὰ νὰ κηρύξῃ ἀπεργίαν πείνης ἐπὶ 48ωρον, ἀρνούμενος τὰ πάντα, τελικῶς ὅμως νὰ ὁμολογήσῃ ὑπὸ τὴν πίεσιν τῶν κραυγαζουσῶν ἀποδείξεων 40 διαρρήξεις εἰς κεντρικὰ καταστήματα τῶν 'Αθηνῶν, νὰ ἀρνεῖται δὲ ἄλλας 80 διαρρήξεις, διὰ τὰς ὁποίας ἐνδείξεις καὶ ἀποδείξεις συναγωνίζονται ἀλλήλας εἰς βάρος του. Ἄλλος ἀντιπροσωπευτικὸς παράγων τοῦ τομέως: Χ.Χ. τῶν 35 ἐτῶν, ἐπικίνδυνος διαρρήκτης καὶ ἀνυπότακτος, γνωστός μας ἀπὸ τὴν κλοπὴν 95.000 δραχμῶν λαϊκῆς τραγουδιστρίας πέρυσιν. Συνελήφθη τότε καὶ ἐκρατεῖτο ἔκτοτε εἰς τὰς στρατιωτικὰς φυλακὰς Μπογιατίου, ἐκ τῶν ὁποίων ἀπέδρασε τὸν παρελθόντα Σεπτέμβριον καὶ μᾶς ἦλθεν ὡς κάποιος τίμιος βιοπαλαιστὴς ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον «Χρονόπουλος», εἰς τὴν πραγματικότητα ὅμως διὰ νὰ διαπράξῃ σωρείαν κλοπῶν καὶ διαρρήξεων εἰς 'Αθήνας καί, φυσικά, νὰ συλληφθῇ. Καὶ ἀπὸ τοὺς ἄλλους, τοὺς ταπεινοὺς καὶ πρωτόπειρους καὶ ἐκ περιστάσεως κλέπτας, ἀντιπροσωπευτικὴ ἡ Ρ.Χ. τῶν 18 ἐτῶν, θῦμα ταυτοχρόνως ἄξιον πάσης ἐπιεικείας τῆς κοινωνίας. Αὐτὴ ἄνοιξε δι' ἀντικλεῖδος τὴν πατρικὴν ἱματιοθήκην καὶ ἀφήρεσε 12 χιλιάδας δραχμάς, τὰς ὁποίας παρέδωσεν εἰς τὸν φίλον της, σεσημασμένον ὅμως κακοποιὸν τοῦ πειραϊκοῦ ὑποκόσμου Σ.Ρ., ἐτῶν 23 . . .

***

'Εκεῖνο ὅμως ποὺ πρέπει νὰ τονισθῇ εἶναι τὸ ὅτι δὲν εὐδοκιμοῦν ἐδῶ οἱ ξένοι καὶ διεθνεῖς «ἄσσοι» τοῦ ἐπαγγέλματος. 'Επέδραμον εἰς 'Αθήνας ὡς τουρίσται—θύματα . . . διαδόσεων τῶν ἐχθρῶν μας προφανῶς—οἱ διεθνεῖς πορτοφολάδες καὶ διαρρῆκται Ι.Ι. τῶν 27 ἐτῶν, 'Ιρακινός, καὶ οἱ Σῦροι ἀδελφοὶ Χ. καὶ Ν.Χ. τῶν 47 καὶ 49 ἐτῶν. Ὡς σπεῖρα μελαψῶν ταχυδακτυλουργῶν αἰφνιδίασαν τοὺς πάντας εἶναι ἀλήθεια, μὴ ἐξαιρουμένων καὶ τῶν . . . ἡμεδαπῶν «ἄσσων» τοῦ «κλειστοῦ» ἐπαγγέλματος, ἀφοῦ εἰς διάστημα ὀλίγων ἡμερῶν καὶ μέσα εἰς τὴν γενικὴν ἀπασχόλησίν μας μὲ τὰ πρωτοφανῆ μέτρα τάξεως, «ἐξάφρισαν» τὰ ταμεῖα πολλῶν κεντρικῶν καταστημάτων μὲ τὴν μέθοδον τῶν «ρέστων». Εἰσήρχοντο δηλαδὴ οἱ ἄνθρωποι ὡς καλοὶ τουρίσται εἰς τὰ καταστήματα, κατὰ τὴν ὥραν τῆς μεγάλης κινήσεως, ἠγόραζαν μὲ νοήματα καὶ ἔδιδαν εἰς τὴν ταμίαν χιλιάρικον. Καὶ κατὰ τὴν στιγμὴν ποὺ ἐκείνη ἔδιδε τὰ «ρέστα», οἱ ἄσσοι κατώρθωναν μὲ τὰς ταχυδακτυλουργικὰς ἀναμφισβητήτους ἱκανότητάς των νὰ ἁφαιροῦν ἀπὸ τὸ συρτάρι ὅσα χαρτονομίσματα ἠμποροῦσαν, προσποιούμενοι πολλὰς φορὰς ὅτι ἤθελον ὡρισμένον εἶδος χαρτονομισμάτων ὡς ρέστα, τὸ ὁποῖον ὑποδεικνύοντες διὰ τῆς χειρὸς εὕρισκον τὴν εὐκαιρίαν κλοπῆς ἄλλων ὁμοίων καὶ . . . ἀνομοίων χαρτονομισμάτων. Τὸ ὅτι συνελήφθησαν ἐντὸς ἐλα-

χίστων ἡμερῶν ἀπὸ τῶν ἀλλεπαλλήλων καταγγελιῶν εἶναι φυσικὰ πρὸς τιμήν μας διὰ πολλοὺς λόγους, ὁ κυριώτερος τῶν ὁποίων παραμένει αὐτὸς ποὺ προανέφερα: 'Η διὰ μίαν ἀκόμη φορὰν ἀπόδειξις δηλαδὴ ὅτι τὸ κλῖμα τῆς πρωτευούσης δὲν παρουσιάζεται εὐνοϊκὸν διὰ δρᾶσιν ξένων «ἄσσων», ἐξ οὗ καὶ ἡ ἀπογοήτευσις καὶ ἡ ἀνάσχεσις τῆς πρὸς τὰ ἐδῶ πορείας διεθνῶν παραγόντων τοῦ ὑποκόσμου . . .

***

Ἀπὸ τὰ εὔθυμα καὶ σοβαρὰ τῶν διαφόρων «τομέων»: * Οἱ δύο νεαροὶ κατώρθωσαν μὲ τὰ πολλὰ νὰ πλησιάσουν δύο χαριτωμένες Παριζιάνες τουρίστριες, τὴν Σεσὶλ καὶ τὴν Μαρί, καὶ νὰ εὑρεθοῦν ἐντὸς ὀλίγου μαζί των εἰς μίαν ταβέρναν τῆς Πλάκας, ὅπου ἔφαγαν μὲ τὴν καρδιά των καὶ ἤπιαν μὲ τὴν καρδιά των. Δὲν ἤξεραν ὅμως ὅτι τὰ δύο ἐκεῖνα πλάσματα ἐνδιεφέροντο μόνον, ἢ τουλάχιστον περισσότερον, διὰ τὰ ἀρχαῖα καὶ ὄχι διὰ τὰ περαιτέρω, ποὺ οἱ δύο νεαροὶ ἐσχεδίαζαν. 'Αφοῦ λοιπὸν ἀπεδείχθησαν «κουμποῦρες» εἰς ὅσα οἱ νεαρὲς τοὺς ρωτοῦσαν κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ δείπνου διὰ τὸν «Σωκράτ», τὸν «'Αριστοτελῆς», τὸν «Φιντιὰς» κ.λ. κ.λ. καὶ ἀφοῦ, λόγω τῆς περιπαικτικῆς στάσεως τῶν κοριτσιῶν διὰ τὴν ἀγραμματοσύνην τους, ἦσαν ἕτοιμοι νὰ . . . σκάσουν ἀπὸ τὸ κακό τους, ἦλθε καὶ ὁ καταστηματάρχης κάποτε ἀπὸ ἐπάνω τους καὶ τοὺς ἐδήλωσε βαρύθυμα: «—Λεβεντόπαιδα, δὲν ἔχει ἄλλο «φέσι» ἀπόψε! Τὸ παραδάκι καὶ γρήγορα, γιατὶ ἂν κάμετε νὰ φύγετε πάλι, θὰ τηλεφωνήσω στὸ ἑκατό !! . . .» Προσπάθησαν νὰ τὸν μεταπείσουν, παρεκάλεσαν μὲ τρόπο, ἀπείλησαν ὕστερα ὅτι θὰ τὰ σπάσουν ὅλα ἂν ἐπιμείνη νὰ πάρη τὰ λεπτά του, ἀλλὰ ἐκεῖνος ἐφάνηκε ἀμετάπειστος. Τὸ μεγαλύτερο κακὸ εἶναι ὅτι οἱ δύο Παριζιάνες ἀντελήφθησαν τὴν δύσκολον θέσιν τῶν νεαρῶν καὶ προσποιήθηκαν νὰ πληρώσουν αὐτὲς τὸν λογαριασμό, ὁπότε οἱ νεαροί, ἐκμανέντες, ἔσπασαν ὅσα γυαλικὰ μπόρεσαν καὶ ἐκτύπησαν τὸν καταστηματάρχη, μέχρι νὰ φθάσῃ τὸ περιπολικὸ καὶ νὰ τοὺς συλλάβῃ. 'Αποτέλεσμα : Φυλάκισις μόνον 25 ἡμερῶν ἀπὸ τὸ αὐτόφωρον, ὅπου ὡδηγήθησαν, καὶ τοῦτο λόγω κρασιοῦ καὶ τῶν ἡμερῶν τῆς ἀποκριᾶς . . . * «Μοῦ ὑπεσχέθη γάμον, ὁρίσαμε τὴν ἡμερομηνία, ἀγοράσαμε τὶς βέρες, καὶ τάχα διὰ νὰ προετοιμασθῆ μοῦ ζήτησε 40.000 δραχμές, τὶς ὁποῖες ἔδωσα, ἀκολούθως δὲ ἐξηφανίσθη. 'Εξετέθην, ἔγινα ρεζίλι στὴν κοινωνία, καὶ ὅπως θὰ μάθετε δὲν εἶμαι οὔτε τὸ πρῶτο οὔτε τὸ δεύτερο θῦμα (τ η ς) . . .» 'Απὸ μήνυσιν ἀνδρὸς κατὰ θηλυκοῦ . . . Παναγῆ, ἂν ἀποδειχθοῦν ἀληθινὰ τὰ καταγγελθέντα. Καὶ ὅπως διερωτᾶται ἕνας δημοσιογράφος, σημεῖα καὶ τέρατα, ἢ τῶν καιρῶν σημεῖα αὐτά; . . * Ἔκλεψαν τὸ Ι.Χ. ἐπιβατικὸν αὐτοκίνητον οἱ τρεῖς νεαροὶ καὶ ἄρχισαν νὰ γυρίζουν εἰς τοὺς δρόμους πρὸς ἄγραν γυναικῶν. Τελικῶς, ὕστερα ἀπὸ πολλὰς ἀναζητήσεις, τὴν βρῆκαν ἐπὶ τέλους!! Ἦτο ὑψηλή, ξανθή, μὲ πλούσια σωματικὰ χαρίσματα καὶ ἀνέμενε εἰς κάποιον σημεῖον. Καί, τὸ κυριώτερον, ἔρριξε μιὰ «διερευνητικὴ ματιά» εἰς ὄχημα καὶ νεαρούς, ἐμειδίασεν καὶ εἰσῆλθεν χωρὶς πολλὰ-πολλά! Εὑρέθησαν λοιπὸν σύμφωνοι οἱ τρεῖς νεαροὶ ὅτι πηγαίνουν δῆθεν πρὸς τὰ ἐκεῖ ποὺ ἤθελε νὰ πάῃ καὶ ἡ κοπέλλα-πειρασμός, ἐξεκίνησαν, πρόσεξαν ὅτι ἡ κοπέλλα μειδιοῦσε παράξενα καὶ συγκατένευε εἰς ὅσα τῆς ἔλεγαν, καί, τελικά, τὴν ἄκουσαν νὰ λέγῃ: «'Εδῶ σταματῆστε, κοντὰ σ' αὐτὸν τὸν νέον, ποὺ εἶναι... ἀρραβωνιαστικός μου. Εὐχαριστῶ πολὺ ποὺ μὲ φέρατε ὡς ἐδῶ μὲ τὸ α ὐ τ ο κ ί ν η τ ό σ α ς. Μόνον ποὺ εἶναι . . . δικό μου! Τὸ ἄφησα σὲ κάποιο γραφεῖο ἐνοικιάσεων ἐπειδὴ μοῦ παρουσιάσθησαν κάτι ἔκτακτα . . .»! Οἱ νεαροὶ κεραυνοβολήθηκαν, ὕστερα ὅμως θύμωσαν καὶ ἄρχισαν νὰ τὴν βρίζουν διὰ τὸ περίπαιγμα, πλησίασε καὶ ὁ μνηστῆρας της καὶ ἡ ὑπόθεσις κατέληξεν ἀπὸ ἡμᾶς εἰς τὴν Δικαιοσύνην. Καὶ οἱ νεαροί, ποὺ βρῆκαν καρδιὰ νὰ τὴν ὑβρίσουν, ἄκουσαν, κεραυνόπληκτοι πάλι, νὰ ἀποσύρη τὴν μήνυσι ἡ κοπέλλα πρὶν καταδικασθοῦν . . . * Καὶ ἄλλα, καὶ ἄλλα πολλά, ποὺ ἡ κοινωνικὴ ζωὴ μᾶς προσφέρη καθημερινῶς, καὶ τῶν ὁποίων «οὐκ ἔστι χῶρος πρὸς καταχώρησιν» εἰς τὰς ὀλιγοστὰς σελίδας τῶν «Εἰκοσιτετραώρων» . . .

ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ «Χ»

ΣΗΜ. Τὸ ἀπάνθισμα ἀπὸ τὴν ξένην ἀστυν. εἰδησεογραφίαν, ὡς καὶ πολλὰ ἄλλα τῆς ἑλληνικῆς ἀστυνομικῆς ἐπικαιρότητος, παραλείπονται λόγω πληθώρας ὕλης τοῦ τεύχους αὐτοῦ.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ & ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ

ΤΟΠΟΘΕΤΗΣΕΙΣ—ΑΠΟΣΠΑΣΕΙΣ ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ

Διὰ Βασιλικοῦ Διατάγματος, ἐκδοθέντος τὴν 30-3-64, ἐτοποθετήθησαν ὡς προϊστάμενοι τῆς μὲν 'Αστυν. Διευθύνσεως 'Αθηνῶν ὁ 'Αστυν. Διευθυντὴς Α' κ. Κανελλάκης Γεώργιος, ἀντὶ τοῦ ὁμοιοβάθμου του κ. Καραμπέτσου Εὐαγγέλου, περιοριζομένου εἰς τὰ καθήκοντά του ὡς 'Επιθεωρητοῦ τοῦ Σώματος, τῆς δὲ 'Αστυν. Διευθύνσεως Πειραιῶς ὁ 'Αστυν. Διευθυντὴς Α' κ. Βασιλάκος Δημήτριος, ἀντὶ τοῦ ὁμοιοβάθμου του κ. Νικητάκη Νικολάου, ἀπαλλασσομένου τῶν ἐν λόγῳ καθηκόντων του.

Διὰ διαταγῆς τοῦ κ. Ὑφυπουργοῦ 'Εσωτερικῶν, κατόπιν τῆς θέσεως εἰς διαθεσιμότητα τοῦ 'Αρχηγοῦ τοῦ Σώματος κ. Ρακιντζῆ Θεοδώρου καὶ κατόπιν τῶν ὡς ἄνω τοποθετήσεων τῶν προϊσταμένων 'Αστυνομικῶν Διευθύνσεων 'Αθηνῶν καὶ Πειραιῶς, ἀπεσπάσθησαν οἱ κάτωθι ἀξιωματικοὶ ὡς ἀκολούθως :

1) Εἰς 'Αρχηγεῖον 'Αστυνομίας Πόλεων : 'Αστυν. Διευθυντὴς Α' κ. 'Αναστασίου Εὐάγγελος, ἐκ τῆς 'Αστυν. Διευθύνσεως 'Αθηνῶν.

2) Εἰς Γενικὴν 'Εποπτείαν 'Αγορανομίας : 'Αστυν. Διευθυντὴς Α' κ. Βερελῆς Νικόλαος, ἐκ τῆς Γ.Δ.Π.Α. Χώρας.

3) Εἰς Γενικὴν Διεύθυνσιν 'Εθνικῆς 'Ασφαλείας : 'Αστυνομικοὶ Διευθυνταὶ Α' κ.κ. Νικητάκης Νικόλαος ἐκ τῆς 'Αστυν. Διευθύνσεως Πειραιῶς καὶ Τασιγιῶργος Κωνσταντῖνος, ἐκ τῆς 'Αστυν. Διευθύνσεως 'Αθηνῶν.

4) Εἰς Γενικὴν Διεύθυνσιν Πολιτικῆς 'Αμύνης Χώρας : 'Αστυνομ. Διευθυντὴς Α' κ. Καραχάλιος 'Ιωάννης, ἐκ τῆς 'Αστυν. Διευθύνσεως 'Αθηνῶν.

5) Εἰς 'Αστυνομικὴν Διεύθυνσιν 'Αθηνῶν : α) 'Αστυν. Διευθυντὴς Α' κ. Χανδρινὸς Δημοσθένης, ἐκ τοῦ 'Αρχηγείου 'Αστυν. Πόλεων, β) 'Αστυν. Διευθυντὴς Α' κ. Κωτσιᾶς 'Αθανάσιος, ἐκ τῆς Γ. Δ. 'Εθνικῆς 'Ασφαλείας, γ) 'Αστυν. Διευθυντὴς Α' κ. Ὑφαντῆς Δημήτριος, ἐκ τῆς Γ.Δ.Α. Πόλεων., δ) 'Αστυν. Διευθυντὴς Β' κ. Κρίντας Δημήτριος, ἐκ τῆς Γ.Δ.Α. Πόλεων, παρ' ἢ ἐτύγχανεν ἀπεσπασμένος καὶ ε) 'Αστυν. Διευθυντὴς Β' κ. Σταθόπουλος Δημήτριος, ἐκ τῆς 'Αστυν. Διευθύνσεως Πειραιῶς.

6) Εἰς 'Αστυν. Διεύθυνσιν Πειραιῶς : 'Αστυν. Διευθυνταὶ Β' κ.κ. Ταμιωλάκης Γεώργιος, ἐκ τῆς 'Αστυν. Διευθύνσεως Πατρῶν καὶ Δημόπουλος Βασίλειος, ἐκ τῆς 'Αστυν. Διευθύνσεως 'Αθηνῶν.

7) Εἰς 'Αστυν. Διεύθυνσιν Πατρῶν : 'Αστυν. Διευθυντὴς Α' κ. Τουζένης Κωνσταντῖνος, ἐκ τῆς 'Αστυν. Διευθύνσεως Κερκύρας.

8) Εἰς 'Αστυν. Διεύθυνσιν Κερκύρας : 'Αστυν. Διευθυντὴς Α' κ. Παπασταφίδας 'Αγησίλαος, ἐκ τῆς 'Αστυν. Διευθύνσεως 'Αθηνῶν καὶ 'Αστυν. Διευθυντὴς Β' κ. Μπιτούνης Νικόλαος, ἐκ τῆς 'Αστυν. Διευθύνσεως 'Αθηνῶν ἐπίσης.

***

ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΝΩΜΑΛΟΝ ΔΡΟΜΟΝ ΔΙΑ ΤΟ ΕΤΗΣΙΟΝ ΠΡΩΤΑΘΛΗΜΑ ΕΝΟΠΛΩΝ ΔΥΝΑΜΕΩΝ ΚΑΙ ΣΩΜΑΤΩΝ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ, ΠΡΩΤΗ Η ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΟΜΑΣ

Τὴν 22-3-1964 καὶ ὥραν 10.30', εἰς τὸ ἐν 'Αμαρουσίῳ κτῆμα Συγγροῦ, ἔνθα ἡ κλασσικὴ διαδρομὴ διεξαγωγῆς τῶν πρωταθλημάτων ἀνωμάλου δρόμου, διεξήχθη ὁ 'Ανώμαλος Δρόμος διὰ τὸ ἐτήσιον πρωτάθλημα 'Ενόπλων Δυνάμεων καὶ Σωμάτων 'Ασφαλείας. Οἱ συμμετασχόντες ἀθληταὶ ὅλων τῶν ὅπλων καὶ Σωμάτων, ἤτοι Στρατοῦ, Ναυτικοῦ, 'Αεροπορίας, Χωροφυλακῆς καὶ 'Αστυνομίας—τὸ Λιμενικὸν Σῶμα δὲν συμμετέσχεν ἐλλείψει ἀθλητῶν—ὑπερέβησαν τοὺς ἑκατόν.

Νικητὴς τοῦ 'Αγῶνος ἀνεδείχθη ὁ 'Αστυφύλαξ Μεσημέρτζης Γεώργιος εἰς χρό-

νον 19'.36'', 2ος ἐτερμάτισεν ὁ ἀθλητὴς τοῦ Στρατοῦ Βιρβίλης εἰς 19'.57'', 3ος ὁ ἀθλητὴς τῆς Χωροφυλακῆς Γραμματικόπουλος εἰς χρόνον 20'.19'', 4ος ὁ ἀθλητὴς τοῦ Ναυτικοῦ Παύλου εἰς 20'.25'' καὶ 5ος ὁ ἀστυφύλαξ Μανίκας εἰς χρόνον 20'.30''2. Ὁ Μανίκας ἐπάλαισε σῶμα πρὸς σῶμα καὶ μόλις μὲ διαφορὰν στήθους κατέκτησε τὴν νίκην ἀπὸ τὸν ἀθλητὴν τῆς Χωροφυλακῆς Ἀποστολόπουλον, ὅστις ἐτερμάτισε μὲ τὸν αὐτὸν ἐπίσης χρόνον. Τὸ σημεῖον τοῦτο τοῦ ἀγῶνος, δηλαδὴ ὁ συναγωνισμὸς τοῦ Μανίκα (Ἀστυνομίας) καὶ Ἀποστολοπούλου (Χωροφυλακῆς), ὁ ὁποῖος ἤρχισεν ἀπὸ 100 μέτρα περίπου πρὸ τοῦ τέρματος, ὑπῆρξε καὶ τὸ συναρπαστικώτερον μέρος τῆς ὅλης ἀγωνιστικῆς ἐκδηλώσεως καὶ κατεχειροκροτήθη ὑπὸ τῶν παρακολουθούντων τοὺς ἀγῶνας. Οἱ λοιποὶ ἀθληταὶ τῆς Ἀστυνομίας ἐτερμάτισαν ὡς ἀκολούθως: Ὁ δόκιμος ἀστυφύλαξ Ζέππος 8ος εἰς χρόνον 20'.53'', ὁ ἀστυφύλαξ Μήλας 10ος εἰς χρόνον 21.10'' καὶ ἐν συνεχείᾳ, κατὰ σειράν, οἱ ἀστυφύλακες Παπαγεωργόπουλος, Χαριλόγης, Παπαδόπουλος, Κουτονιᾶς καὶ Φραντζῆς.

Εἰς τὴν ὁμαδικὴν κατάταξιν τὰ ἀποτελέσματα ἔχουν ὡς ἑξῆς:

1) Ὁμὰς τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων.	Βαθμοὶ	46
2) Ὁμὰς τοῦ Στρατοῦ.	»	56
3) Ὁμὰς τῆς Βασιλικῆς Χωροφυλακῆς.	»	59
4) Ὁμὰς τῆς Βασιλικῆς Ἀεροπορίας.	»	78
5) Ὁμὰς τοῦ Βασιλικοῦ Ναυτικοῦ.	»	86

Διὰ πρώτην φορὰν ἡ Ἀστυνομικὴ Ὁμὰς κατετάγη πρώτη εἰς τὴν Γενικὴν Βαθμολογίαν τοῦ Ἀνωμάλου Δρόμου Ἐνόπλων Δυνάμεων καὶ Σωμάτων Ἀσφαλείας. Ἀπόστασις τῆς διαδρομῆς 6.000 μέτρα.

Μετὰ τὸν ἀγῶνα, εἰς ὃν παρέστησαν οἱ Ἀστυνομικὸς Διευθυντὴς Α' κ. Χανδρινὸς Δημοσθένης, Ἀστυνόμος Α' κ. Μανωλέας Κυριάκος, Ἀστυνόμος Α' κ. Κρῦος Βασίλειος καὶ Ἀστυνόμος Β' κ. Πατσούρης Χρῆστος, παρετέθη πρόγευμα διὰ τοὺς ἀθλητὰς εἰς τὸ κέντρον « Π α ρ ν α σ σ ὸ ς ». Εἰς τὸ παρατεθὲν πρόγευμα παρεκάθισαν, ἐκτὸς τῶν κ.κ. Ἀξιωματικῶν (ὡς ἄνω), τῶν ἀθλητῶν καὶ προπονητῶν, καὶ οἱ χρησιμοποιηθέντες ὡς βοηθοὶ ἀστυφύλακες ἀθληταί, ἡ ὅλη δὲ ἐκδήλωσις ἔληξεν ἐν μέσῳ ἐνθουσιώδους ἀτμοσφαίρας.

Εὐχὴ ὅλων μας εἶναι νὰ γνωρίζουν πάντοτε παρομοίας νίκας οἱ ἀθληταὶ ἀστυνομικοί, τὸ «Αἰὲν δὲ ἀριστεύειν . . .» τῶν ἀρχαίων μας προγόνων οὐδέποτε νὰ τοὺς ἐγκαταλείπῃ.

***

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ὑπὸ τῆς Ἐπιτροπῆς Ὀλυμπιακῶν Ἀγώνων ἀπεστάλη πρὸς τὴν Ἀστυν. Δ/νσιν Ἀθηνῶν εὐχαριστήριος ἐπιστολή, ἣν καὶ δημοσιεύομεν.

Κύριε Διευθυντά,

Ἐπὶ τῇ λήξει τῶν IX Χειμερινῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγώνων Ἴνσμπρουκ 1964, ἡ Ἐπιτροπὴ Ὀλυμπιακῶν Ἀγώνων θεωρεῖ ὑποχρέωσίν της νὰ ἐκφράσῃ πρὸς ὑμᾶς τὰς θερμοτάτας εὐχαριστίας της διὰ τὴν πολύτιμον συμβολήν σας εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τῆς Ὀλυμπιακῆς Λαμπαδηδρομίας καὶ τῆς τελετῆς παραδόσεως τοῦ Ὀλυμπιακοῦ Φωτός, ἐν Ἀερολιμένι, εἰς τοὺς ἐκπροσώπους τῆς Αὐστριακῆς Ὀλυμπιακῆς Ἐπιτροπῆς τὴν 23-1-1964, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῶν ἄνω ἀγώνων, διὰ τῆς ὁποίας ἐπετεύχθη καὶ πάλιν ἡ προβολὴ τῆς Χώρας μας διεθνῶς.

Εὐελπιστοῦντες ὅτι καὶ εἰς τὸ μέλλον θέλετε παράσχει τὴν πολύτιμον συνδρομήν σας,

Διατελοῦμεν μετὰ πλείστης τιμῆς
Ὁ Γενικὸς Γραμματεὺς
Π. ΛΑΠΠΑΣ
Ἀντιναύαρχος

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΤΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ

Διὰ τῆς δημοσιευθείσης ὑπ' ἀριθ. 550/1964 ἀποφάσεως τῆς 'Ολομελείας τοῦ Συμβουλίου 'Επικρατείας, ἐκρίθη ἀντισυνταγματικὴ ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 39 τοῦ 'Οργανισμοῦ τῆς 'Αστυνομίας Πόλεων, ἡ ὁποία προβλέπει τὴν δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. 'Αρχηγοῦ τῆς 'Αστυνομίας, ἄνευ ἄλλης διατυπώσεως, ἀπόλυσιν τῶν ὑπ' αὐτοῦ κρινομένων ὡς μὴ καταλλήλων πρὸς μονιμοποίησιν μαθητευομένων ἀστυφυλάκων.

'Η διάταξις αὕτη εἶχε θεσπισθῆ διὰ τοῦ Ν.Δ. 11/11 'Ιανουαρίου 1930, κυρωθέντος διὰ τοῦ Νόμου 4766/1930, ἐπανελαμβάνετο δὲ αὐτολεξεὶ εἰς τοὺς μετέπειτα τροποποιητικοὺς νόμους περὶ 'Οργανισμοῦ τῆς 'Αστυνομίας Πόλεων.

Κατ' ἀκολουθίαν, οἱ μὴ κρινόμενοι κατάλληλοι πρὸς μονιμοποίησιν μαθητευόμενοι ἀστυφύλακες ἀπολύονται ὑπὸ τοῦ κ. 'Αρχηγοῦ 'Αστυνομίας, ἀλλὰ μετὰ προηγουμένην ἀπόφασιν τοῦ Πειθαρχικοῦ Συμβουλίου.

***

[redacted]

ΠΕΝΘΗ

'Ιωάννης Κούκουρας

Τὴν 16ην Μαρτίου ἐ.ἔ., συνεπείᾳ αὐτοκινητικοῦ δυστυχήματος εἰς τὴν περιφερειακὴν ὁδὸν Πειραιῶς—Σκαραμαγκᾶ καὶ παρὰ τὰ ναυπηγεῖα Νιάρχου, ἐφονεύθη ὁ ἐν συντάξει 'Αστυνομικὸς Διευθυντὴς Β' 'Ιωάννης Κούκουρας. Μετὰ τούτου ἐτραυματίσθη θανασίμως καὶ ἡ σύζυγός του Ζωή, συνεπιβαίνουσα τοῦ αὐτοκινήτου των, ἡ ὁποία καὶ ἐξέπνευσεν τὴν ἰδίαν ἡμέραν.

'Η κηδεία τοῦ ἀειμνήστου 'Αστυνομικοῦ Διευθυντοῦ καὶ τῆς συντρόφου τοῦ βίου του ἐγένετο τὴν ἑπομένην, 17ην Μαρτίου, ἐκ τοῦ ἱεροῦ ναοῦ 'Αγίων 'Αναργύρων Νικαίας Πειραιῶς, ἐτάφησαν δὲ ἀμφότεροι εἰς τὸ Γ' Νεκροταφεῖον. Τὴν νεκρώσιμον ἀκολουθίαν καὶ τὴν ἐκφορὰν παρηκολούθησαν μὲ ἀληθῆ συγκίνησιν πλήθη λαοῦ τοῦ Πειραιῶς καὶ ἰδιαιτέρως τῆς Νικαίας, συγκεντρωθέντα αὐθορμήτως λόγω τῆς ἀγάπης ποὺ ἔτρεφον πρὸς τὸν ἐκλιπόντα, τὴν νεκρὰν σύζυγόν του καὶ τὰ λοιπὰ μέλη τῆς οἰκογενείας των, ἀλλὰ καὶ λόγω τῶν δραματικῶν συνθηκῶν ἐπελεύσεως τοῦ διπλοῦ θανάτου. 'Απὸ πλευρᾶς ἐπισήμων παρέστησαν ὁ ὑπουργὸς τῆς 'Εμπορικῆς Ναυτιλίας κ. Μπίργης καὶ ὁ βουλευτὴς 'Αθηνῶν κ. Δ. Βρανόπουλος, ἀπὸ τὴν ἀστυνομικὴν δὲ οἰκογένειαν πολλοὶ τέως 'Αστυνομικοὶ Διευθυνταί, ὁ 'Αστυνομικὸς Διευθυντὴς Πειραιῶς κ. Δ. Βασιλᾶκος, πολλοὶ ἄλλοι ἀνώτεροι καὶ κατώτεροι ἀξιωματικοὶ τῆς 'Αστυνομίας Πόλεων, ὡς καὶ ἀντιπροσωπεῖαι ἀξιωματικῶν καὶ κατωτέρων ἀστυνομικῶν ὑπαλλήλων ἐξ ὅλων τῶν ὑπηρεσιῶν. Στέφανοι πολλοὶ κατετέθησαν ἐξ ἱδρυμάτων καὶ ἰδιωτῶν, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ὁ τῆς 'Αστυνομικῆς Διευθύνσεως Πειραιῶς διὰ τοῦ 'Αστυνομικοῦ Διευθυντοῦ Β. κ. Χ. Νικολουλέα, ὁ ὁποῖος καὶ ἀπεχαιρέτησε τὸν νεκρὸν ἐκ μέρους τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος. Εἰδικώτερον ἀπεχαιρέτησε τὸν ἐκλιπόντα ὁ συμπολίτης του δικηγόρος κ. Ρεσβάλης Κυριᾶκος, ἀναπτύξας τὸ ἦθος, τὰ ἰδανικὰ καὶ τὴν ὅλην σταδιοδρομίαν του καὶ τονίσας τὰς ἀρετὰς ἐκείνας αἱ ὁποῖαι τὸν ἐλάμπρυναν ἐφ' ὅρου ζωῆς ὡς ἄνθρωπον καὶ ὡς ἀστυνομικὸν ὑπάλληλον.

'Ο 'Ιωάννης Κούκουρας ἐγεννήθη εἰς Οἴτυλον Λακωνίας τὸ ἔτος 1905. Κατετάγη τὸ 1929 εἰς τὸ 'Αστυνομικὸν Σῶμα ὡς ἀστυφύλαξ καὶ ἔκτοτε προήχθη: Τὸ 1933 εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ 'Αρχιφύλακος, τὸ 1936 εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ 'Υπαστυνόμου Β', τὸ 1941 εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ 'Υπαστυνόμου Α', τὸ 1944 εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ 'Αστυ-

νόμου Β', τὸ 1952 εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ 'Αστυνόμου Α' καὶ τὸ 1960 εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ 'Αστυνομικοῦ Διευθυντοῦ Β', ἀπελθὼν τῆς ὑπηρεσίας τὴν 1-1-1963 λόγω ὁρίου ἡλικίας. 'Υπηρέτησεν κατὰ σειρὰν εἰς τὰς 'Αστυνομικὰς Διευθύνσεις Κερκύρας καὶ 'Αθηνῶν καὶ ἀπὸ τοῦ 1931 μέχρι τῆς ἀποχωρήσεώς του εἰς διαφόρους ὑπηρεσίας τοῦ Πειραιῶς. 'Ως ἀστυνομικὸς καὶ ὡς ἄνθρωπος ὑπερηγαπᾶτο, ἀντεπεκρίνετο πλήρως πρὸς τὰς ἀπαιτήσεις τῆς ὑπηρεσίας καὶ ἔσχε τῶν κάτωθι ἠθικῶν ἀμοιβῶν: 'Επαίνων 5, εὐαρεσκειῶν 3, ὡς καὶ μεταλλείων 'Αργυροῦ, 'Αναμνηστικοῦ, 'Εξαιρέτων Πράξεων καὶ 'Αργυροῦ Σταυροῦ μετὰ ξιφῶν.

'Η ἀστυνομικὴ οἰκογένεια πενθεῖ διὰ τὸν τραγικὸν θάνατον τοῦ ἀειμνήστου Κούκουρα 'Ιωάννου καὶ εὔχεται τὴν ἐξ ὕψους παρηγορίαν εἰς τὰς δύο θυγατέρας του καὶ λοιποὺς οἰκείους του. Εὔχεται ἐπίσης ὅπως Κύριος ὁ Θεὸς τὸν ἀναπαύσῃ ἐν σκηναῖς δικαίων καὶ τὸν κατατάξῃ εἰς τὴν χορείαν τῶν πράγματι εὐσεβῶν χριστιανῶν.

*

ΣΗΜ. Οἱ ἀξιωματικοὶ καὶ οἱ κατώτεροι ἀστυνομικοὶ ὑπάλληλοι τῆς 'Αποθήκης 'Υλικοῦ 'Αστυνομίας Πόλεων, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Κούκουρας 'Ιωάννης ὑπηρέτει κατὰ τὴν πρὸ τῆς ἐξόδου του ἐκ τοῦ Σώματος διετίαν, κατέθεσαν, ἀντὶ στεφάνου καὶ εἰς μνήμην αὐτοῦ, πεντακοσίας δραχμὰς διὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τοῦ ἱεροῦ ναοῦ 'Αγίων 'Αναργύρων Νικαίας Πειραιῶς.

Γεώργιος Σαμαρᾶς

'Η τραγικὴ σύμπτωσις τῆς μοίρας ἠθέλησεν νὰ ἀποβιώσῃ τὴν ἰδίαν ἡμέραν τοῦ θανάτου τοῦ Κούκουρα 'Ιωάννου, ἤτοι τὴν 16ην Μαρτίου 1964, καὶ ὁ ἐν συντάξει 'Ανθυπαστυνόμος Γεώργιος Σαμαρᾶς, εἰς τὴν κλινικὴν «"Αγιος Παῦλος» ἔνθα ἐνοσηλεύετο. Καὶ νὰ κηδευθῇ καὶ οὗτος, παραλλήλως, τὰς ἀπογευματινὰς ὥρας τῆς ἐπομένης, 17-3-1964, ἐκ τοῦ ἱεροῦ ναοῦ τοῦ νεκροταφείου Βύρωνος . . .

Εἰς τὴν κηδείαν τοῦ ἀποβιώσαντος ἀειμνήστου συναδέλφου παρέστησαν, πλὴν τῶν ἀντιπροσωπειῶν ἀστυνομικῶν ὑπαλλήλων καὶ πολλοὶ ἄλλοι ἀνώτεροι καὶ κατώτεροι ἀστυνομικοί, ὡς καὶ πλῆθος πολιτῶν, παρὰ τῶν ὁποίων ὑπερηγαπᾶτο. Τὸν νεκρὸν ἀπεχαιρέτησεν ἐκ τῆς 'Αστυνομίας Πόλεων ὁ Διοικητὴς τοῦ ΙΘ' 'Αστυνομικοῦ Τμήματος, 'Αστυνόμος Β' κ. Παντελῆς Ντιρογιάννης, ὁ ὁποῖος καὶ κατέθεσεν στέφανον ἐκ μέρους τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος.

'Ο Γεώργιος Σαμαρᾶς ἐγεννήθη εἰς τὴν Μακρορράχην Τρικάλων καὶ κατετάγη εἰς τὴν 'Αστυνομίαν Πόλεων τὴν 22-9-1933. Προήχθη εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ 'Ανθυπαστυνόμου τὴν 31-8-1944 καὶ ἔκτοτε ὑπηρέτησεν εἰς διαφόρους ὑπηρεσίας τῆς 'Αστυνομικῆς Διευθύνσεως 'Αθηνῶν, ἐπιδείξας δραστηριότητα καὶ ζῆλον διὰ τὴν ὑπηρεσίαν, ὡς καὶ πρότερον, καὶ τιμηθεὶς διὰ τοῦ χαλκοῦ Μεταλλίου διὰ τὰς πολλαπλὰς ὑπηρεσίας τὰς ὁποίας προσέφερεν. 'Απεχώρησεν τῆς ὑπηρεσίας τὴν 1-1-1957, καταληφθεὶς ὑπὸ τοῦ ὁρίου ἡλικίας.

'Εκ μέρους τῆς ἀστυνομικῆς οἰκογενείας ἀπευθύνονται διὰ τῶν στηλῶν τῶν «'Αστυνομικῶν Χρονικῶν» ἐγκάρδια συλλυπητήρια πρὸς τοὺς οἰκείους τοῦ μεταστάντος, ἡ εὐχὴ δὲ ὅλων μας ὅπως ὁ Γεώργιος Σαμαρᾶς ἀναπαυθῇ ὑπὸ τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ ἡμῶν ἐν σκηναῖς δικαίων, ἃς καταστῇ πραγματικότης.

"Ας εἶναι αἰωνία του ἡ μνήμη καὶ ἐλαφρὸν τὸ χῶμα τῆς 'Αττικῆς γῆς ποὺ τὸν ἐσκέπασε.